

การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี  
ผ่านละครโทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง



นางสาวอลิสา วิทวัสกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทสาขาสถาปัตยกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2549

ISBN 974-14-3445-6

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

PUBLIC RELATIONS APPROACH IN PROMOTING THE REPUBLIC OF KOREA'S  
IMAGES THROUGH TELEVISION DRAMA "A JEWEL IN THE PALACE"



Miss Arisa Witthawaskul

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts Program in Public Relations

Department of Public Relations

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2006

ISBN 974-14-3445-6

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี  
ผ่านละคร โทรทัศน์เคเบิลจีมิม จอมนางแห่งวังหลวง

โดย

นางสาว อลิสา วิทวัสกุล


สาขาวิชา

การประชาสัมพันธ์


อาจารย์ที่ปรึกษา

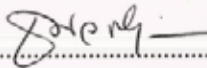
รองศาสตราจารย์ ดร. ธนวดี บุญลือ


คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็น  
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

  
..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์  
(รองศาสตราจารย์ ดร.ยuthา เบ็ญจรงค์กิจ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

  
..... ประธานกรรมการ  
(รองศาสตราจารย์กรรณิการ์ อิศวกรเดชา)

  
..... อาจารย์ที่ปรึกษา  
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธนวดี บุญลือ)

  
..... กรรมการ  
(รองศาสตราจารย์ ดร.ยuthา เบ็ญจรงค์กิจ)

สภามหาวิทยาลัย  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อลิสา วิทวัสกุล : การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์  
แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง. (PUBLIC RELATIONS APPROACH IN PROMOTING THE  
REPUBLIC OF KOREA'S IMAGES TO TELEVISION DRAMA "A JEWEL IN THE PALACE")

อ. ที่ปรึกษา : รศ. ดร.ธนวดี บุญลือ, 141 หน้า. ISBN 974-14 -3445 -6.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยเอกสารและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก  
(Indepth Interview) ผู้จัดการองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี หัวหน้างานสื่อมวลชนสัมพันธ์กอง  
ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) Program Acquisition สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3  
บรรณาธิการสำนักพิมพ์ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) สำนักพิมพ์ตะวันสอง จำกัด  
บริษัททัวร์ที่รับจัดทัวร์ตามรอยละครประเทศสาธารณรัฐเกาหลี นักวิจารณ์ภาพยนตร์ นักเขียนบทละครมือ  
อาชีพ ชาวเกาหลีที่อยู่ในประเทศไทย และแฟนคลับละครแดจังกึมในประเทศไทย ทั้งหมดจำนวน 53 คน  
โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบแนวคิดการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละคร  
เกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง "แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง" เพื่อศึกษาประเด็นภาพลักษณ์ของประเทศ  
สาธารณรัฐเกาหลีที่แฝงในเนื้อหาของละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง "แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง" รวมถึง  
เพื่อศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง  
"แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง"

ผลการวิจัยพบว่าการนำละครโทรทัศน์มาเป็นส่วนหนึ่งของการประชาสัมพันธ์ประเทศได้รับความ  
สำเร็จอย่างมาก ละครโทรทัศน์สามารถส่งเสริมหรือสร้างสรรค์ภาพลักษณ์ของประเทศโดยนำเสนอสินค้า  
เชิงภาพลักษณ์(Cultural Products) ได้แก่ ศิลปวัฒนธรรม คุณธรรม วิถีชีวิต และสถานที่ท่องเที่ยว ฯลฯ ทำ  
ให้ผู้ชมละครเกิดความรู้สึกที่ดีและให้ความสนใจกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมากขึ้น นอกจากละครเรื่อง  
ดังกล่าวแล้วผู้ชมก็หันมาให้ความสนใจกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเรื่องอื่นๆเพิ่มขึ้นด้วย

ทั้งนี้จะต้องมีกลยุทธ์การส่งเสริม(Promote)ละครโทรทัศน์โดยจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์ละคร  
อย่างมีแผนและเลือกสาระทางศิลปวัฒนธรรมมาเป็นประเด็นการประชาสัมพันธ์ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแส  
นิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆจากละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง คือ ความสามารถของนักแสดง  
และความเหมาะสมในบทบาทที่ได้รับ เนื้อเรื่องที่มีความสนุกสนาน และสาระที่ให้อะไรคิด และความบันเทิง  
รวมถึงการมีความใกล้ชิดทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศสาธารณรัฐเกาหลีและประเทศไทย ซึ่งผลจาก  
กระแสนิยมที่เกิดขึ้นทำให้เกิดทัวร์รูปแบบใหม่คือ ทัวร์ตามรอยละคร

ภาควิชา การประชาสัมพันธ์

สาขาวิชา การประชาสัมพันธ์

ปีการศึกษา 2549

ลายมือชื่อนิสิต..... อลิสา วิทวัสกุล .....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....  .....

## 4885165828 : MAJOR : PUBLIC RELATIONS

KEY WORD: PUBLIC RELATIONS APPROACH / PROMOTING/ THE REPUBLIC OF KOREA'S IMAGES / TELEVISION DRAMA / A JEWEL IN THE PALACE

ARISA WITTHAWASKUL : PUBLIC RELATIONS APPROACH IN PROMOTING THE REPUBLIC OF KOREA'S IMAGES THROUGH TELEVISION DRAMA "A JEWEL IN THE PALACE". THESIS ADVISOR : ASSOC PROF. THANAVADEE BOONLUE, Ph.D., [142] pp. ISBN 974-14-3445-6.

This thesis is employing a qualitative methodology in researching not only on related documents but also through primary information via an indepth interview with the following parties: The Korea Tourism-Supporting Manager; Head of Public Relations, Public Relations Department of Tourism Authority of Thailand (TAT); Program Acquisition Officer of the Thai Television Channel 3; Editor from Siam-Inter Multimedia Publishing PLC; Editor from Tawan-Song Publishing; A Travel Agent who arranges tour specifically following Korean drama's trails; Film Critiques; Professional Writer of Stage Plays; Korean nationals who live and work in Thailand; and fans of the "A Jewel in the Palace" Fan Club in Thailand totaling 53 key informations.

The objective of this study is to understand the public relations approaches used to promote The Republic of Korea's images to television drama "A Jewel in the Palace". In addition, it also aims to study the Republic of Korea's appearance that is neatly blended in Korean dramas and to study the major factors that generate the "Korean fever" trend from "A Jewel in the Palace".

The research results show that Korean dramas are successfully implemented as one of the national's public relations tools of The Republic of Korea. As they can support and create the image of the country by introducing "Cultural Products" such as Korean Cultures, Morals, Ways of Life and tourist destinations. Moreover, Korea Tourism Organization in Thailand also helps promoting The Republic of Korea in other ways.

For The Republic of Korea's appearance that is blended in the Korean drama "A Jewel in the Palace", the research shows that it successfully strikes the audiences' feelings in a positive way of The Republic of Korea's image and, additionally, attracts more interests in and good impression to the The Republic of Korea, which includes other Korean's dramas. Initially, the promotion campaigns that help boost up the drama's image is strategically implemented through the cultural ways of Koreans. Also, the other factors inducing the Korean Effect from the drama "A Jewel in the Palace" is the outstanding performance of the actors and actresses as well as the entertaining of the plot itself, of which, results in the rising trend of the Korean Drama's Trails Tour.

Department : Public Relations  
Field of Study : Public Relations  
Academic Year : 2006

Student's Signature : ..... Arisa W. ....  
Advisor's Signature : ..... Thanavadee B. ....

## กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้ หากผู้วิจัยไม่ได้รับความกรุณาจากรองศาสตราจารย์ ดร.ชนวดี บุญลือ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้ความกรุณาสละเวลาอันมีค่า พร้อมทั้งให้คำแนะนำที่ดีตลอดมา รองศาสตราจารย์ภรณ์กานต์ อัครเดชา ประธานกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ กรรมการสอบ ที่ได้กรุณาชี้แนะและให้คำแนะนำ จนกระทั่งงานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ที่ให้คำแนะนำในการจัดทำงานวิจัยในครั้งนี้ รวมไปถึงผู้ที่ช่วยแนะนำบุคคลที่ถือได้ว่าเป็นบุคคลสำคัญที่เป็นผู้เชี่ยวชาญและมีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัย

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์เป็นอย่างดี ซึ่งข้อมูลต่างๆเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่นำมาสู่ความสำเร็จของงานวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ที่ให้ความสนับสนุนด้านทุนทรัพย์ และเป็นกำลังใจที่ดีตลอดมาจนกระทั่งผู้วิจัยจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ท้ายสุด ผู้วิจัยขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจที่ดีมาโดยตลอด ขอขอบคุณมากๆค่ะ

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. วัตถุประสงค์.....	6
3. ปัญหาวิจัย.....	6
4. ขอบเขตของงานวิจัย.....	6
5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
6. นิยามศัพท์.....	7
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
1. แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม.....	9
1.1 การรับวัฒนธรรมจากสังคมอื่น.....	12
1.2 การถ่ายทอดระหว่างวัฒนธรรม.....	13
2. แนวคิดเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์.....	15
2.1 ความหมายของการประชาสัมพันธ์.....	15
2.2 คุณลักษณะของการประชาสัมพันธ์.....	16
2.3 วัตถุประสงค์ของการประชาสัมพันธ์.....	17
2.4 การประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศ.....	20
3. แนวคิดเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์กับการสร้างภาพลักษณ์.....	22
4. แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารผ่านสื่อโทรทัศน์.....	23
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	32
1. แหล่งที่มาของข้อมูลเบื้องต้น.....	32
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	34
3. การสร้างเครื่องมือ.....	34
4. การตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงของเครื่องมือ.....	35
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	35
6. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
7. การนำเสนอผลการวิจัย.....	37
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	38
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	57
1. สรุปผลการวิจัย.....	57
2. อภิปรายผล.....	60
3. ข้อเสนอแนะ.....	68
รายการอ้างอิง.....	70
ภาคผนวก.....	76
แนวคำถามในการสัมภาษณ์.....	77
เรื่องย่อละคร “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” .....	79
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	142





## บทที่ 1

### ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อมวลชนในแขนงต่าง ๆ นั้นมีความหลากหลายค่อนข้างมาก และรูปแบบการประชาสัมพันธ์ก็มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการประชาสัมพันธ์ มีทั้งเพื่อสร้างความนิยมให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชน เพื่อปกป้องและรักษาชื่อเสียงสถาบัน เพื่อสร้างความสัมพันธ์ภายใน เพื่อดึงดูดความสนใจ เพื่อสร้างความเชื่อถือ เพื่อสร้างสรรค์ความเข้าใจ เป็นต้น

สื่อมวลชนได้เข้ามามีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศ และการดำเนินชีวิตของคนไทยอย่างมาก สื่อมวลชนเป็นสื่อสาธารณะอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อบทบาททางการกระจายข้อมูลข่าวสาร เนื่องจากสื่อมวลชนมีลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งนั่นคือ มีความสามารถในการเผยแพร่ข่าวสาร ไปถึงผู้รับสารได้อย่างรวดเร็วและถึงกลุ่มผู้รับสารจำนวนมาก สื่อมวลชนมีความเติบโตขึ้นเพราะเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า การขยายตัวของเมืองใหญ่หรือเมืองหลวง การศึกษาของประชากรที่เพิ่มสูงขึ้น และทำให้เกิดรายได้ที่สูงขึ้น (กรรณิการ์ อิศวกรเดชา, 2544) จากเหตุผลต่าง ๆ นี้ทำให้สื่อมวลชนในปัจจุบันค่อนข้างมีความหลากหลายและแตกต่างกันไปตามคุณสมบัติเฉพาะตัว

ในบรรดาสื่อมวลชนประเภทต่างๆ โทรทัศน์นับได้ว่าเป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งที่ได้รับ ความนิยมและความสนใจจากประชาชนทุกระดับ เนื่องจากโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่น่าเสนอทั้งภาพและเสียง และจัดได้ว่าโทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงประชาชนได้มากที่สุดพร้อมทั้งเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อประชาชน โดยตรงต่อการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้สูงขึ้นได้ โทรทัศน์สามารถนำเสนอเหตุการณ์ต่างๆสู่สาธารณชนได้อย่างชัดเจนและสมจริงที่สุด (สิริวรรณ ลอพันธุ์ไพบุญย์, 2532)

หากจะเปรียบเทียบสื่อมวลชนประเภทต่างๆ จะพบว่าโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต ความคิด ความเชื่อถือของประชาชน เพราะหน้าที่ของโทรทัศน์ คือ การให้ข่าวสาร ความบันเทิง ความรู้ การกำหนดวัฒนธรรม (บำรุง สุขพรรณ, 2525)

รายการต่างๆที่แพร่ภาพผ่านทางโทรทัศน์นั้นก็มีความหลากหลายประเภท เช่น ข่าว กีฬา สารคดี เกมโชว์ ละคร ฯลฯ ซึ่งรายการที่ถือได้ว่าได้รับความสนใจจากคนส่วนใหญ่คือ ละครโทรทัศน์ เพราะละครโทรทัศน์เป็นการนำเรื่องราวความเป็นจริงในสังคมมาเสนอ โดยอาศัยตัวแสดงที่เป็นผู้ถ่ายทอดบทบาทนั้นๆ ให้ผู้ชมได้รับรู้ เมื่อผู้ชมรับรู้ก็จะเกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งที่ได้เห็น ได้ชมจากรายการโทรทัศน์ความสัมพันธ์จึงเกิดขึ้น และเนื้อหาส่วนใหญ่ของละครมักจะมีเรื่องเกี่ยวกับความบันเทิงเป็นหลัก และผูกเรื่องได้ชวนติดตาม ทำให้ผู้ชมเกิดความสนใจที่จะติดตามเรื่องราวต่างๆอย่างสม่ำเสมอจนกลายเป็นแฟนละครของเรื่องนั้นๆ ไปในที่สุด หรืออย่างน้อยก็จะติดตามละครเรื่องที่ตนชอบอยู่เสมอเมื่อมีโอกาส (พัลลภา วิจิระกุล

ติดตามละครเรื่องที่คนชอบอยู่เสมอเมื่อมีโอกาส (พิลลภา วิชิตะกุล, 2546) และในการชมละครแค่ละครก็จะอาศัยการรับรู้และการตีความเพื่อที่จะได้เข้าใจเรื่องราวที่ถูกเสนอ แม้ว่าบริบทของละครโทรทัศน์จะไม่สามารถเป็นจริงได้ทั้งหมด แต่การรับรู้จะช่วยให้ภาพเรื่องราวมีความชัดเจนขึ้น การรับรู้บทบาทของตัวละครหรือบทสนทนาในละครโทรทัศน์นี้ ผู้ชมต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจในเหตุการณ์ ประสบการณ์หรือความรู้เดิม เพื่อนำมาปรับให้เข้ากับความเชื่อ วัฒนธรรม ลักษณะเฉพาะของบุคคลด้วย (นันทิพา วาริระนิช, 2543)

ละครชุดที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ต่างๆ ในปัจจุบันสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ประเภทแรก คือ ละครหรือภาพยนตร์ชุดที่ผลิตขึ้นเองโดยทีมงานในประเทศ ซึ่งทางสถานีโทรทัศน์จัดผลิตขึ้น และมีทีมงานในการผลิตละครโทรทัศน์เป็นผู้ดำเนินรายการ หรือรายการที่มีบริษัทผลิตละครเป็นผู้รับจ้างผลิตให้กับสถานีโทรทัศน์ หรือผู้จัดรายการขอเช่าเวลาสถานี โทรทัศน์เพื่อนำเสนอผลงานละครที่ผลิตขึ้น ประเภทที่สอง คือ ละครหรือภาพยนตร์ชุดที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ ซึ่งปัจจุบันมีการนำเข้ามาจากฮ่องกง ญี่ปุ่น ไต้หวัน และสหรัฐอเมริกา โดยเจ้าของรายการ หรือสถานีอาจติดต่อซื้อรายการด้วยตนเอง หรืออาจติดต่อผ่านตัวแทนนำเข้ารายการโทรทัศน์ (สิริวรรณ ลอพันธุ์ไพบูลย์, 2532)

ละครจึงถือได้ว่าเป็นการสื่อสารช่องทางหนึ่งที่จะช่วยในการประชาสัมพันธ์ประเทศของผู้ผลิตละคร เพราะหากผู้ผลิตละครได้เลือกสถานที่ถ่ายทำภายในประเทศของตนให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องของละครแล้วนั้น เมื่อมีการแพร่ภาพผ่านสื่อมวลชนทางช่องทางใดช่องทางหนึ่งก็เปรียบเสมือนเป็นการนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยวของประเทศของตน และนอกเหนือจากสถานที่ท่องเที่ยวที่มีอยู่ ละครบางเรื่องได้มีการใช้ทุนสร้างสถานที่ถ่ายทำใหม่ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องของละคร เมื่อถ่ายทำเสร็จก็มีการรักษาสถานที่ที่สร้างไว้เพื่อให้เป็นอีกหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวของประเทศของตน เนื้อเรื่องของละครต่างประเทศที่แพร่ภาพในประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่ได้แฝงเกี่ยวกับวัฒนธรรม รูปแบบการดำเนินชีวิตของประชาชนในประเทศนั้นๆ และเมื่อผู้ชมได้ดูละครเหล่านั้น เขาก็จะได้รับสิ่งต่างๆ ที่แฝงไว้ นอกเหนือจากความบันเทิงที่ผู้ผลิตต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้ชม เราอาจกล่าวได้ว่าเมื่อมีการเปิดรับสารมากขึ้นและบ่อยครั้งก็จะทำให้เกิดความเคยชินและผู้ชมบางคนอาจเกิดความผูกพันกับตัวละครมากจนจินตนาการว่า คน ก็ตัวละครนั้น และพยายามเลียนแบบการแต่งกาย ทรงผม ท่าทาง อากัปกริยา เสียง ตลอดจนพฤติกรรมต่างๆ ของตัวละครดังกล่าว (Sarobol & Singhal, 1998) และสิ่งหนึ่งที่น่าจะเกิดขึ้นกับผู้ชมละครก็เกิดความต้องการอยากไปท่องเที่ยวสถานที่ถ่ายทำของละครที่ตนชื่นชอบ

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมามีละครจากประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกเข้ามาแพร่ภาพในประเทศไทยค่อนข้างมาก เช่น ประเทศจีน ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ประเทศไต้หวัน ประเทศญี่ปุ่น ประเทศฮ่องกง เป็นต้น ละครต่างๆ นี้ก็มีการแพร่ภาพในสถานีโทรทัศน์ต่างๆ ทั้งสถานีโทรทัศน์ไอทีวี สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 สถานี

วิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 ซึ่งละครต่าง ๆ นั้นก็เป็นที่ยอมรับในกลุ่มบุคคลที่มีความแตกต่างกันตามสถานะทางสังคม และบุคลิกภาพ เช่น ด้านอายุ เพศ อาชีพ เป็นต้น ซึ่งเราอาจจำแนกกลุ่มบุคคลได้หลากหลายกลุ่ม เช่น กลุ่มเด็ก กลุ่มวัยรุ่น กลุ่มคนทำงาน กลุ่มแม่บ้าน ทั้งหมดนี้ก็ด้วยการนำเสนอของละครแต่ละประเภท และการประชาสัมพันธ์ละครต่างๆ ที่ทำให้กลุ่มคนนั้นๆ เกิดความสนใจและอยากติดตามชม ซึ่งกระแสนิยมล่าสุดที่เกิดขึ้นในประเทศไทยคือ กระแสนิยมการบริโภคละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี หรือที่เรียกว่า K (Korea) - Wave

กระแสความนิยมในการบริโภคละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนี้เกิดจากสถานีโทรทัศน์ต่างๆ ของประเทศไทยที่เลือกสรรละครที่มีความเหมาะสมกับคนในประเทศมาแพร่ภาพให้คนไทยเลือกชมตามแต่ละลักษณะความชอบของแต่ละบุคคล โดยอาจจะพิจารณาจากความนิยมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลานั้นเอง แต่หากจะพิจารณาถึงความชอบของแต่ละบุคคลแล้วจะพบว่าบุคคลส่วนใหญ่ มักจะชอบชมละครที่มีเนื้อหาเบา ไม่หนักและไม่เครียดจนเกินไป ดังนั้น สถานีโทรทัศน์ต่างๆ จึงต้องตอบสนองความต้องการของผู้ชม นำเสนอละครด้านความรักของหนุ่มสาว และการใช้ชีวิตของคนเมืองเป็นหลัก แต่ในด้านการนำเสนอของละครนั้นก็ยังมีสิ่งที่ดึงดูดผู้ชม นอกเหนือจากเนื้อเรื่อง และตัวแสดงนำ นั่นคือเรื่องของบรรยากาศและสถานที่ในการถ่ายทำ เนื่องด้วยประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศที่มีภูมิประเทศที่สวยงาม และมีภูมิอากาศที่มี 4 ฤดูที่แตกต่างกัน คือ ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว

ละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนั้นมีจุดดึงดูดผู้ชมประการหนึ่งจากฉากและสถานที่ถ่ายทำ สถานที่ที่แปลกตาแตกต่างไปจากบ้านเรานั้นก็สามารถทำให้ผู้ชมสนใจติดตามละครละครเกาหลีมีความมากมายหลากหลายของฉาก และสถานที่ ฉากในละครจะไม่เน้นเมืองหลวง แต่จะนำเสนอบรรยากาศสภาพบ้านเรือน ผู้คนของเมืองต่างจังหวัด ที่มีทิวทัศน์สวยงามตามธรรมชาติ ทำให้ผู้ชมรู้สึกคล้ายได้ไปเที่ยวในสถานที่เหล่านั้นจริงๆ จึงสามารถสร้างความเพลิดเพลินได้เป็นอย่างมาก นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ละครเกาหลีได้มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมของคนไว้ในละครด้วย (สโรบล วิบูลยเสข, 2547)

ละครที่สามารถนำเสนอความสวยงามที่แตกต่างกันของแต่ละฤดูอย่างเห็นได้ชัดคือ ละครเรื่องรักนี้ฉันนิรันดร์ (Autumn in My Heart) และ ละครเพลงรักในสายลมหนาว (Winter Love Song) ละครทั้งสองเรื่องแพร่ภาพทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวีในช่วงปีพ.ศ. 2544 ที่ผ่านมาจากละครทั้งสองเรื่องนี้ก็ได้ทำให้เกิดกระแสทัวร์ตามรอยละคร ทำให้ผู้ชมเกิดความต้องการที่จะไปท่องเที่ยวที่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เพราะต้องการอยากเห็นสถานที่ถ่ายทำจริงๆ ว่ามีความสวยงามมากเพียงใด และไม่เพียงแต่คนไทยเท่านั้นชาวญี่ปุ่น ได้หวัน ฮองกง เวียดนามเองก็เกิดความนิยมท่องเที่ยวที่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีด้วย จากนั้นก็มีละครอีกหนึ่งเรื่องที่ช่วยสนับสนุนกระแส K-Wave ให้คนไทยอยากทัวร์ตามรอยละคร คือ ละครเรื่อง “สะอึกรักที่ปักใจ” (Full House) ละครเรื่องนี้แพร่ภาพทางสถานีกองทัพบกช่อง 7 ซึ่งหลังจากการถ่ายทำละครนั้น ก็มีการลงสภาพ

ของบ้านที่ใช้ในการถ่ายทำเพื่อให้เป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และเมื่อพิจารณาอย่างชัดเจนจะพบว่าสถานที่ถ่ายทำต่างๆ ในละครส่วนใหญ่จะอยู่ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี รถยนต์ที่ใช้ในการถ่ายทำก็เป็นฮุนได โทรศัพท์มือถือก็เป็นซัมซุง แม้แต่เพลงประกอบละครก็ยังเป็นภาษาเกาหลี ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแต่เป็นเรื่องของความตั้งใจของรัฐบาลเกาหลีที่จะใช้วัฒนธรรมสมัยใหม่ที่เรียกว่า วัฒนธรรมประชานิยม (Pop Culture) เพื่อหารายได้เข้าประเทศ

การดอกรายการแอนิเมชันในการบริโภคละครเกาหลีนั้นยังไม่จบเพียงเท่านี้ หากแต่ยังมีการนำละครที่มีความแปลก และต่างจากละครเกาหลีอื่นๆ ที่เคยแพร่ภาพในเมืองไทย นั่นคือ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ละครเรื่องนี้มีการแพร่ภาพผ่านทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ทุกวันเสาร์และอาทิตย์ เริ่มแพร่ภาพออกอากาศวันที่ 15 ตุลาคม 2548 ถึงสิ้นเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2549 เวลาในการแพร่ภาพช่วงแรกคือ 18.30 – 20.00 น. แต่เนื่องด้วยความเป็นที่นิยมของละครเรื่องนี้จึงมีการเพิ่มเวลาในการแพร่ภาพเป็น 18.00 – 20.00 น. ในการซื้อลิขสิทธิ์ละครแดจังกึมนี้ได้ใช้เงินลงทุนถึง 265 ล้านบาท มีจำนวนทั้งหมด 54 ตอน ความนิยมในละครแดจังกึมนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงแต่ในประเทศไทยเท่านั้น เพราะในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งเป็นประเทศของผู้ผลิตละครเองก็เป็นที่นิยมเช่นเดียวกัน แม้แต่ในประเทศเวียดนามและประเทศจีนก็นิยมมากเช่นกัน แดจังกึมได้ออกแพร่ภาพครั้งแรกทางสถานีโทรทัศน์ MBC ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2003 – 23 มีนาคม 2004 ซึ่งมีอันดับความนิยม เป็นอันดับหนึ่งตลอดระยะเวลาการแพร่ภาพ และได้รายได้เฉพาะลิขสิทธิ์กว่า 5 พันล้านวอน (ประมาณ 200 ล้านบาท) จากนั้นมีการนำมาแพร่ภาพออกไปยังประเทศต่างๆ เช่น ยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น ฮองกง ไต้หวัน เวียดนาม จีน ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย อิหร่าน เป็นต้น

ทั้งนี้สื่อละครโทรทัศน์ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ผลสำเร็จในตัวเองเท่านั้น แต่ยังมีผลกระทบต่อไปยังด้านอื่นๆ ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกระแสสินค้าวัฒนธรรมที่สินค้าหากจะมีมูลค่าเพิ่มขึ้นมานั้น ต้องมีคุณค่าพิเศษทางวัฒนธรรมบางประการเพิ่มเข้าไปด้วย กรณีนี้คือการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมเป็นสินค้า และทำการส่งออกนารายได้เข้าประเทศมหาศาล นอกจากนั้นยังช่วยเสริมภาพลักษณ์ของสินค้าและบริการต่างๆ จากประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ การเผยแพร่ละครแดจังกึมนี้เองก็เป็นหนึ่งในแรงผลักดันที่ช่วยประสานรอยต่อของธุรกิจการท่องเที่ยวของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี คือ ทัวร์ตามรอยละคร แดจังกึมเป็นละครที่อิงประวัติศาสตร์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี คือ การถ่ายทอดเรื่องราวของหญิงสาวที่ดองคอสู้ฟันฝ่ากับกฎเกณฑ์ประเพณีที่สืบทอดมาช้านาน และการแก่งแย่งชิงดีกันของข้ารับใช้ในพระราชวัง และมีการแฝงเกร็ดความรู้เรื่องการทำอาหาร ยารักษาทางการแพทย์แบบดั้งเดิมที่คนรุ่นใหม่ไม่ค่อยได้เห็นมากนัก และข้อคิดดีๆ ที่แฝงไว้ในเนื้อหาของสารด้วยเกร็ดความรู้ในเรื่อง

ต่างๆของวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนี้เองที่ทำให้ละครเรื่องนี้มีความแปลกตาไปจากละครเกาหลีที่เคยแพร่ภาพในประเทศไทย ถึงแม้ว่ากระแสนิยมการบริโภคละครเกาหลีจะมีอย่างต่อเนื่องในระยะเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา แต่ก็ยังไม่มีความตื่นตัวในด้านของวัฒนธรรมเกาหลีมากเท่าไร้อาจเพราะด้วยละครที่แพร่ภาพในช่วงเวลาที่ผ่านมามุ่งเน้นเรื่องราวของความรักของคนหนุ่มสาว และเรื่องวิถีชีวิตของคนเมืองเป็นส่วนใหญ่ แต่แดจังกึมที่นี่เป็นละครนี้เป็นละครที่แปลกและต่างไปจากละครเกาหลีอื่นๆที่ฉายในประเทศไทยทั้งหมดเพราะมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว หากจะพิจารณาละครแดจังกึมนี้ก็จะพบได้ว่าการแฝงการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไว้ด้วย เนื่องจากการถ่ายทอดข่าวสารที่ออกมานั้นเป็นการบอกให้ทราบถึงประวัติศาสตร์ ขนบธรรมเนียมในดำเนินชีวิตในด้านต่างๆ อาทิเช่น การแต่งกาย การบริโภคอาหารของคนในยุคก่อน ศิลปะการแสดง เป็นต้น

หลังจากการแพร่ภาพละครแดจังกึมนี้เราจะพบได้ว่ามีจำนวนคนไทยจำนวนหนึ่งเกิดความชื่นชอบในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีอย่างมาก เช่น มีความต้องการที่จะศึกษาด้านภาษา ด้านการทำอาหาร ด้านการท่องเที่ยว และเกิดความนิยมในการรับประทานอาหารเกาหลีมากขึ้น องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี (Korea Tourism Organization : KTO) ผู้ทำหน้าที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวและดึงนักท่องเที่ยวไปสัมผัสกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เข้าสู่วังจรรูกริกิจการทำทัวร์ จัดทริปย้อนรอยสถานที่ถ่ายทำละครดัง ซึ่งเรียกว่า ธีมพาร์ค (Theme Park) ที่จะพาไปดูวัง ห้องครัว รวมทั้งชุดที่นักแสดงในละครแดจังกึมสวมใส่เข้ามา เป็นต้น

กระแสของละครแดจังกึมเป็นแรงสะท้อนต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 2547 มีนักท่องเที่ยวคนไทยเดินทางตามรอยละครดัง ในปริมาณที่เพิ่มสูงขึ้นถึง 1 แสนคน ในรอบกว่า 20 ปีที่ผ่านมา ดังจะเห็นได้จากยอดสถิติดังนี้ ว่าปี 2547 เทียบปี 2546 พบว่านักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นกว่า 31 % ในขณะที่ปี 2546 เทียบปี 2545 พบว่านักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 3.8 % จะเห็นได้ว่ามีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด (สำนักงานสถิติแห่งชาติ 2549)

จากปรากฏการณ์ความนิยมในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่เกิดขึ้นจากละครทางโทรทัศน์เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงแนวทางการประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครเกาหลีทางโทรทัศน์ ซึ่งถือได้ว่าแนวทางการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนั้นประสบความสำเร็จอย่างมาก เพราะประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าประเทศเพิ่มมากขึ้นไม่เพียงเฉพาะแต่คนไทยเท่านั้น หากแต่ยังมีชาวต่างชาติที่ได้รับกระแสความนิยมจากละครเกาหลีที่แพร่ภาพอีกด้วย และจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นนั้นย่อมหมายถึงรายได้จากการท่องเที่ยวที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ยังจะส่งผลให้ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมีการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

ผลกระทบเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่ากลยุทธ์ทางวัฒนธรรมนั้นถือเป็นส่วนสำคัญในการรุกรการตลาดอย่างเห็นได้ชัด นั่นคือรูปแบบการประชาสัมพันธ์นั้นได้ถูกใช้ในเชิงพาณิชย์มากขึ้น แต่ว่าเป็นไปอย่างแนบเนียนขึ้นคือ แทนที่จะกล่าวเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา แต่กลับแฝงสิ่งที่ต้องการจะกล่าวซึ่งในกรณีนี้คือ “ความเป็นเกาหลี” นั้นเอง

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ประเด็นหลักที่ผู้วิจัยมุ่งศึกษา คือ แนวทางการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครเกาหลีทางโทรทัศน์ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆจากละครเกาหลีผ่านทางโทรทัศน์ และภาพลักษณ์แฝงในเนื้อหาละครเกาหลีทางโทรทัศน์

### วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”
2. เพื่อศึกษาประเด็นภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่แฝงในเนื้อหาของละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

### ปัญหำวิจัย

1. ละครเกาหลีทางโทรทัศน์ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” สามารถประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้อย่างไร
2. ละครเกาหลีทางโทรทัศน์ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ได้แฝงประเด็นภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีอะไรบ้างในเนื้อหาละคร
3. ปัจจัยอะไรบ้างที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

### ขอบเขตของงานวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ที่แพร่ภาพออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3

## ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ได้แนวทางการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับนำไปปรับใช้กับรูปแบบการประชาสัมพันธ์ของประเทศไทย ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาประเทศในรูปแบบของการสร้างภาพลักษณ์ที่ดี อันจะนำไปสู่ผลประโยชน์ในเชิงของการยอมรับร่วมมือ และนำไปสู่การก่อให้เกิดรายได้กับประเทศไทยในอนาคต

## นิยามศัพท์

### แนวทางการประชาสัมพันธ์

การกระทำหรือปฏิบัติการทางการสื่อสาร ซึ่งมีทั้งการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร สารความรู้ การใช้สื่อและช่องทางต่างๆ เพื่อทำหน้าที่ในการประชาสัมพันธ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไปสู่ประชาชนได้รู้จักประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมากขึ้น

### ปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยม

สิ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้เกิดกระแสนิยมที่เกี่ยวข้องกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี คือ การนำสื่อและช่องทางต่างๆ มาช่วยเป็นสื่อกลางในการกระตุ้นให้เกิดกระแสนิยมต่างๆ รวมไปถึงการส่งเสริมของรัฐบาลในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่มีการสนับสนุนให้มีการติดต่อและสานสัมพันธ์กับประเทศต่างๆ เพื่อเป็นช่องทางหนึ่งในการทำให้เกิดแรงผลักดันที่ทำให้เกิดกระแสนิยม K-Wave

### การบริโภคนิยม

การหันมาให้ความสนใจในสินค้าวัฒนธรรมประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในรูปแบบต่างๆ ที่เข้ามามีผลกระทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทย อาทิเช่น การรับประทานอาหารเกาหลี การให้ความสนใจศึกษาภาษาเกาหลี การหันมานิยมบริโภคเพลงหรือแนวทางการแต่งตัวแบบเกาหลีมากขึ้น เป็นต้น

### ภาพลักษณ์

ความรู้สึกหรือความเชื่อที่เกิดขึ้นในจิตใจของบุคคลที่มีต่อประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งเกิดจากละครโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

**ความหมายแฝง**

สารที่ไม่ได้ถูกสื่อออกมาอย่างชัดเจนตรงไปตรงมา อาจจะแฝงอยู่ในสัญลักษณ์หรือการดำเนินเรื่อง

**ความเป็นเกาหลี**

ชุดของภาพลักษณ์ที่ประกอบสร้างขึ้น (constructed) เป็นภาพตัวแทน (representation) ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี อาทิ ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี วิถีชีวิต เป็นต้น

**K-Wave**

คลื่นความนิยมในสินค้าวัฒนธรรมเกาหลีในรูปแบบต่างๆ เช่น การท่องเที่ยว การศึกษา การทานอาหาร เป็นต้น



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



## บทที่ 2

### ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้ มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม
  - การรับวัฒนธรรมจากสังคมอื่น
  - การถ่ายทอดระหว่างวัฒนธรรม
2. แนวคิดเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์
  - ความหมายของการประชาสัมพันธ์
  - คุณลักษณะของการประชาสัมพันธ์
  - วัตถุประสงค์ของการประชาสัมพันธ์
  - การประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์กับการสร้างภาพลักษณ์
4. แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารผ่านสื่อโทรทัศน์
  - โทรทัศน์กับมายาคติ
  - รูปแบบของรายการโทรทัศน์
  - สื่อละครโทรทัศน์
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

#### แนวคิดเรื่องการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมและ การถ่ายทอดทางวัฒนธรรม

ธิดารัตน์ รักประยูร (2545 : 9) กล่าวถึงวัฒนธรรม (Culture) ว่าเป็นรากฐานจากผลผลิตและพื้นฐานการปรับตัวของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมที่มีการสั่งสมประสบการณ์ของคนหลายชั่วอายุ ซึ่งในขณะเดียวกันวัฒนธรรมก็ได้รับใช้ขั้นตอนการดำรงชีวิตของมนุษย์ด้วย วัฒนธรรมนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นและจะต้องเปลี่ยนแปลงไป เช่น วัฒนธรรมการแต่งกาย วัฒนธรรมการบริโภค วัฒนธรรมด้านภาษา เป็นต้น

วัฒนธรรมคือ ระบบความรู้, ความคิด, ความเข้าใจ, ความเชื่อ และค่านิยม ในส่วนที่เกี่ยวกับการสื่อสารเราอาจตั้งข้อสังเกตว่า ปัจจุบันสถาบันสื่อสารมวลชนเป็นสถาบันสังคมที่มีบทบาทในการให้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ความเข้าใจ และความเชื่อแก่ผู้คนในสังคมมากกว่าสถาบันอื่นๆ เนื่องจากภารกิจประการแรกของสื่อมวลชนคือ การให้ข้อมูลข่าวสาร และความรู้ และอีกประการคือ การที่ผู้คนในสังคมใช้เวลาอยู่กับสื่อมวลชนมากกว่าสถาบันอื่นๆ ดังนั้นเราจึงพบว่า แหล่งให้ข้อมูลความรู้ส่วนใหญ่มาจากสื่อมวลชน(ผ่านทางโทรทัศน์)

ส่วนวัฒนธรรมที่บ่งถึงระบบค่านิยมของสังคมหนึ่งๆนั้น การสื่อสารโดยเฉพาะการสื่อสารมวลชนจะมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างสำคัญใน 2 ลักษณะ ลักษณะแรก คือ เนื้อหาของการสื่อสารและการสื่อสารมวลชนจะสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมที่มีอยู่ในสังคม เช่น อภิญา (2534) ศึกษาบทละครโทรทัศน์เรื่อง "คู่กรรม" เพื่อวิเคราะห์ความเชื่อและค่านิยมในสังคมไทย และการได้พบว่าในบทละครดังกล่าวได้สะท้อนความเชื่อเรื่อง "บุญ กรรม หลักอนิจจัง การตอบแทนคุณ ความเชื่อ โชคกลาง ความเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และวิญญาณ" ซึ่งเป็นค่านิยมและความเชื่อที่มีอยู่ในสังคม

ในอีกลักษณะหนึ่ง การสื่อสารจะทำหน้าที่ธำรงรักษาและสืบทอดค่านิยมต่างๆของระบบสังคมนั้นให้ต่อเนื่องยาวนานต่อไป

กระบวนการที่วัฒนธรรมถูกเผยแพร่จากแหล่งกำเนิดไปยังสมาชิกในสังคมนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ 2 ทางคือ

1. โดยทางตรง ได้แก่ การติดต่อแลกเปลี่ยนระหว่างบุคคล ระหว่างชาติ ซึ่งอาจเป็นการแลกเปลี่ยนโดยสันติวิธี หรือแลกเปลี่ยนโดยการสงคราม หรือการอพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศใหม่
2. โดยทางอ้อม ได้แก่ การที่วัฒนธรรมถูกเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ เป็นต้น

Singhal and Sevenkerud (1994) ได้ชี้ให้เห็นว่าไม่มีสื่อไหนที่จะสร้างความเข้าใจร่วมกันทางวัฒนธรรมได้สมบูรณ์ ซึ่งผู้ชมในบริบททางเศรษฐกิจ และสังคมที่แตกต่างกันจะตีความหมายสารที่ได้รับแตกต่างกันไป นอกจากนี้แนวคิดด้านความใกล้เคียงกันทางวัฒนธรรมเสนอว่า ผู้ชมมีแนวโน้มที่จะยอมรับรายการที่นำเสนอสารที่ใกล้เคียงกับวัฒนธรรมของตน เช่น เสื้อผ้า ภาษาท่าทาง อารมณ์ขัน และดนตรี ของประเทศตน ถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ถ้ารายการมีความใกล้เคียงกับวัฒนธรรมของผู้ชมมากเท่าไร รายการก็จะสามารถสร้างความเข้าใจร่วมกันทางวัฒนธรรมได้มากเท่านั้น

Samovar and Porter (อ้างถึงใน จิราพร บุตรสันต์ ,2539 : 12-13) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมว่า "เป็นการสื่อสารระหว่างบุคคลที่มีการรับรู้ทางวัฒนธรรมและระบบการให้ความหมายที่สามารถบ่งชี้ความสำคัญของสถานการณ์ทางการสื่อสารได้"

จิราพร บุตรสันต์ (2539) ในลักษณะความคล้ายคลึงกันของผู้ส่งสารและผู้รับสารนั้น วัฒนธรรมจะเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดการรับรู้ หรือการตีความหมาย และเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์ทุกคน จะมีวัฒนธรรมร่วมกันหมด แต่ก็ไม่มีวัฒนธรรมใดดำรงอยู่ได้อย่างโดดเดี่ยว ทุกวัฒนธรรมต่างมีการปะทะสังสรรค์กัน ซึ่งการปะทะสังสรรค์ระหว่างวัฒนธรรมนี้อาจเป็นการพบกันแบบแทนที่ คือ วัฒนธรรมหนึ่ง ต้องดูกลืนอีกวัฒนธรรมหนึ่งให้สูญหายไป หรือเป็นการประสาน 2 วัฒนธรรมให้เข้ากัน

เอมอร์ ชลพิโลพงศ์ (2545 : 8) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมว่า การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication) คือ การสื่อสารระหว่างบุคคลที่มาจากต่าง วัฒนธรรม หรือระหว่างบุคคลที่มีวัฒนธรรมย่อยที่แตกต่างกัน แต่อาศัยอยู่ในวัฒนธรรมใหญ่เดียวกัน

Lustig and Jolene (1989) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารต่างวัฒนธรรม คือ กระบวนการ ถ่ายทอดและตีความหมาย ปฏิสัมพันธ์ และสัญลักษณ์ ระหว่างคนที่มาจากวัฒนธรรมต่างกันภายใต้บริบท การสื่อสารหนึ่งๆ

แนวทาง (Approaches) ในเรื่องของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนั้น เราสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆคือ

1. กลุ่มการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Cross - cultural Communication) โดยทั่วไปเราอาจกล่าวได้ว่า ความเชื่อเบื้องต้น (basic assumption) ของแนวทางนี้จะมองเรื่องการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในแง่ บวก

2. กลุ่มจักรวรรดินิยมทางวัฒนธรรม (Cultural Imperialism) ความเชื่อเบื้องต้นของแนวทางนี้จะ มองเรื่องการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมโดยเฉพาะวัฒนธรรมสากล (Global culture) กับวัฒนธรรมท้องถิ่น (Local culture) ไปในทางลบ

ตัวอย่างของรายการประเภทสาระบันเทิงที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในวัฒนธรรมที่น่าเสนอ ที่ประสบความสำเร็จ ได้แก่ ละครโทรทัศน์เพื่อการศึกษาที่ผลิตโดยเครือข่ายโทรทัศน์เอกชนของประเทศ เม็กซิโกที่มีชื่อว่า "เทลวีซ่า" ประสบความสำเร็จได้รับความนิยมอย่างสูงในกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาสเปน เป็นภาษาหลัก (Singhal, Rogers, & Brown, 1993) การใช้เพลงร็อกในการส่งเสริมความรับผิดชอบทาง ด้านเพศในกลุ่มเยาวชนในประเทศแถบอเมริกาใต้ หน่วยบริการด้านการสื่อสารประชารของมหาวิทยาลัย จอห์น ฮอบกินส์ (Kincaid, Rimón, Piotrow, & Coleman, 1992)

โดยทั่วไปมนุษย์จะมองโลกโดยผ่านประสบการณ์ การรับรู้และวัฒนธรรม และความ เหมือนกันทางวัฒนธรรมจะทำให้เกิดความหมายร่วมกัน เช่น เข้าใจสถานการณ์ทางภาษาและอวัจนภาษา ดังนั้นความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมจะทำให้เกิดพฤติกรรมสื่อสารของผู้ที่อยู่ในแต่ละวัฒนธรรม

แตกต่างกันไปด้วย วัฒนธรรมไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ถ้าไม่มีการสื่อสารเพราะฉะนั้นการที่วัฒนธรรมเปลี่ยนไปคือการสื่อสารย่อมเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

สิ่งที่ทำให้วัฒนธรรมแต่ละวัฒนธรรมมีความแตกต่างกันนั้นมีหลายประการนับจากสภาพทางสรีระหรือชีววิทยาของแต่ละกลุ่มคน รูปแบบการสื่อสารระหว่างบุคคลประเภทต่างๆในสังคม ทั้งที่เป็นวัจนะ หรือวัจนภาษาไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารระหว่างพ่อ แม่ ลูก เพื่อน ครู หรือ นักเรียน รวมทั้งบทบาทขององค์กรต่างๆ อาทิเช่น รัฐบาล ศาสนา บริษัท ที่ทำงาน หรือหน่วยงานอื่นๆ ซึ่งโครงข่าย (Network) ขององค์กรเหล่านั้น เป็นต้น กำหนดการรวมกลุ่มและกำหนดกฎระเบียบก่อให้เกิดวัฒนธรรมร่วมกัน นอกจากนี้เทคโนโลยีก็มีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมด้วยเช่นกัน รวมทั้งประสบการณ์หรือเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ก็มีผลต่อการรับรู้ความสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น

ดังนั้นเราจึงพบว่า การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดประเพณี ทัศนคติ ความเชื่อ ความนิยม ตลอดจนปรัชญาและแนวคิดต่างๆ อันเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจากชนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง หรือจากสังคมหนึ่งไปยังอีกสังคมหนึ่ง นับว่าเป็นหน้าที่ของการสื่อสารดังที่ลาสเวลล์ (Lasswell 1960 : 18) กล่าวไว้ว่า “การสื่อสารมีหน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ หน้าที่ในการถ่ายทอดวัฒนธรรมอันเป็นมรดกของสังคมจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง หรือจากชนกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง”

ในปัจจุบันสื่อมวลชนได้เพิ่มบทบาททั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพอย่างมาก ทั้งต่อชีวิตผู้คน ต่อสถาบันสังคม และต่อสังคมทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทที่สื่อเป็นตัวกลางสื่อสารวัฒนธรรม กายาณา แก้วเทพ(2539 : 39) ได้กล่าวถึงลักษณะบทบาทดังกล่าวของสื่อมวลชนไว้ว่า โดยรวมสื่อมวลชนได้สอดแทรกตัวเองเข้าไปเป็นยาคำในทุกกิจการ ในทุกซอกทุกมุมของสังคมอย่างที่เรียกว่าแทบจะไม่มีบุคคลใดไม่มี หรือซอกใดของสังคมที่จะหลุดรอดไปจากการปฏิบัติการของสื่อมวลชน และทั้งนี้ย่อมหมายความว่าสื่อมวลชนได้เพิ่มอิทธิพลต่อสังคมขึ้นมาด้วย โดยเฉพาะในมิติของวัฒนธรรม ยิ่งสังคมทันสมัยขึ้นโทรทัศน์ก็จะยิ่งเพิ่มบทบาทในฐานะเป็นตัวกลางวัฒนธรรมที่สำคัญมากขึ้นเป็นเงาตามตัว นักวิชาการที่สนใจศึกษาเรื่องนี้ได้ขนานนามวัฒนธรรมที่กำลังมีอยู่ในโลกสมัยใหม่ว่า “วัฒนธรรมที่มีสื่อเป็นตัวกลาง” และวัฒนธรรมของสื่อมวลชนนั้นเป็นวัฒนธรรมของชนชั้นกลางเป็นหลัก

#### การรับวัฒนธรรมจากสังคมอื่น

นักวิชาการกลุ่มหนึ่งนำโดย Franz Boas (อ้างถึงใน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะรัฐศาสตร์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา, 2540 : 33) แห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย เชื่อในเรื่องการแผ่กระจายทางวัฒนธรรมจากจุดศูนย์กลางของสังคมหนึ่งและขยายวงกว้างออกไปยังชุมชนอื่น หรือสังคมอื่น

วัฒนธรรมที่แผ่ขยายออกไปยังชุมชนอื่นนี้อาจเป็นวัฒนธรรมย่อยส่วนใดส่วนหนึ่ง ในลักษณะ ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือความเชื่อหรือประติมากรรมและสถาปัตยกรรมก็ได้ แนวคิดนี้ได้ขยาย ขอบเขตไปเป็นการแบ่งสังคมและวัฒนธรรมในโลกเป็นภาคๆตามความคล้ายคลึงของวัฒนธรรม

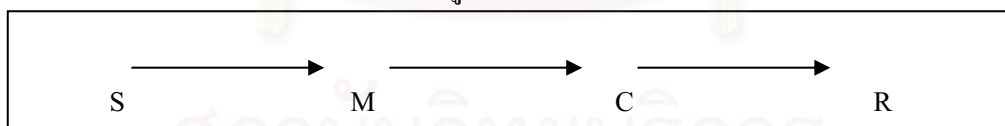
การพิจารณาเรื่องการแพร่กระจายของวัฒนธรรมนั้น โบแอสเสนอว่าให้มองวัฒนธรรมที่ องค์กรประกอบและดูว่าองค์กรประกอบใดมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ใด และแพร่กระจายไปครอบคลุมบริเวณใดบ้าง การพิจารณาด้วยแนวคิดนี้อาจใช้ได้กับวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและวัฒนธรรมที่เป็นความเชื่อเป็นการถ่ายทอด วัฒนธรรมในแนวนอน

### การถ่ายทอดระหว่างวัฒนธรรม

การถ่ายทอดวัฒนธรรมภายในสังคมเดียวกัน คือ การสืบทอดวัฒนธรรมในแนวตั้งจากคน รุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง ในกระบวนการเรียนรู้ที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนลูก ส่วนการถ่ายทอดวัฒนธรรมจาก สังคมหนึ่งไปสู่อีกสังคมหนึ่งเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมในแนวนอนและเป็นการที่สังคมหนึ่งจะยอมรับ วัฒนธรรมของสังคมอื่น โดยที่ฝ่ายรับวัฒนธรรมใหม่อาจจะละทิ้งวัฒนธรรมของตัวเองบางส่วน และทำให้เกิด การผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมจนทำให้สูญเสียเอกลักษณ์เดิมไป

ในรูปแบบการถ่ายทอดทางการสื่อสารนี้เราจะพบได้ว่าแบบจำลองทางการสื่อสารนี้จะมี ความสอดคล้องกับแนวคิดการสื่อสารกับการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม แบบจำลองของการสื่อสาร 2 แบบ คือ

1. Transmission Model แบบจำลองนี้จะทำให้ทราบถึงการสร้างความเห็นพ้องต้องกันนั้นเกิด จากการ “ถ่ายทอด” (Transportation) สิ่งของ ข่าวสาร ความหมาย จากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ดังแบบจำลอง ของ H. Lasswell ที่นักวิชาการสื่อสารมวลชนรู้จักดีคือ



2. Ritualistic Model แบบจำลองนี้ได้ย้อนกลับไปหารูปแบบปฏิบัติการทางสังคมแบบเก่า คือ การประกอบพิธีกรรม (Ritual) ซึ่งเป็นรูปแบบของการสื่อสารร่วมกันที่เป็นทางการ มีลักษณะการสร้าง อารมณ์ร่วม (Formal but emotional public events) เปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมได้มีส่วนร่วมโดยมีเป้าหมาย สุดท้ายกับการสร้างความหมายและความเข้าใจร่วมกัน (Shared Meaning) กิจกรรมนี้ดำเนินเข้าไปเข้ามาอย่าง ไม่สิ้นสุด เพื่อตอกย้ำความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ความแตกต่างระหว่างแบบจำลอง 2 แบบนี้จะพบว่า Transmission Model จะเน้นการ ถ่ายทอดข่าวสารทางเดียว (one – way communication) โดยมีทิศทางจากผู้ส่งไปยังผู้รับเท่านั้น ในทาง

ตรงกันข้าม Ritualistic Model จะเน้นการสื่อสารสองทาง (two – way communication) ที่แลกเปลี่ยนกันไปมาไม่มีใครผูกขาดการเป็นผู้ส่งหรือผู้รับอย่างตายตัว

จากแบบจำลองทางการสื่อสารนี้จะพบว่าเมื่อมีการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมย่อมจะทำให้เกิดผลในหลายๆรูปแบบจากการรับวัฒนธรรมจากภายนอกเข้ามา อาจจะมีทั้งในด้านการรับแบบหมดเลย โดยไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ด้านการรับแล้วปรับให้เป็นแบบท้องถิ่น ซึ่งนักวิชาการด้านการสื่อสารปัจจุบันเรียกว่า Glocalization หรือในด้านการเลือกรับเฉพาะองค์ประกอบบางส่วนจากวัฒนธรรมต้นฉบับ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วกระบวนการรับการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมจากสังคมอื่นนี้มักจะมีลักษณะเลือกรับ (selective) คือ มักจะเลือกแต่เฉพาะส่วนประกอบที่เข้ากับค่านิยมและความเชื่อในสังคมของตนเอง สังคมแต่ละสังคมจะปรับตัวเปลี่ยนแปลงได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวัฒนธรรมนั้นๆ ว่าเป็นวัฒนธรรมที่ปรับตัวง่ายหรือยาก เป็นวัฒนธรรมที่อ่อนหรือแข็ง และระยะห่างทางวัฒนธรรมระหว่างสองวัฒนธรรมนั้นมีมากหรือน้อย นอกจากนั้นความยากง่ายในการปรับตัวยังขึ้นอยู่กับว่าเป็นส่วนประกอบส่วนใดของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ต้องถ่ายทอด (Transmission) เนื่องจากหลักการที่ว่าอายุของคนนั้นสั้น แต่วัฒนธรรมนั้นยืนยาวกว่า ดังนั้นในแต่ละสังคมจะต้องมีการติดตั้งกลไกสำหรับการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหลัง ไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง ในยุคสมัยปัจจุบันสถาบันสื่อมวลชนได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ถ่ายทอดทางวัฒนธรรมอย่างมาก ดังนั้นสื่อมวลชนจึงมีหน้าที่บทบาทสำคัญในการถ่ายทอดหรือเผยแพร่วัฒนธรรมไปยังสมาชิกของสังคมทั้งในระดับบุคคลและระดับมวลชน

จากการศึกษาเรื่องการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้ จะพบว่ามีสอดคล้องกับแนวคิดในด้านดังกล่าวค่อนข้างมาก เนื่องจากในละครแดจังกึมนี้ได้มีการสอดแทรกวัฒนธรรมและมีการให้แง่คิดในด้านต่างๆไว้อย่างมากมาย เช่น ด้านการแต่งกาย ด้านการรับประทานอาหาร ด้านแง่คิดการดำรงชีวิตเป็นต้น ดังนั้นจึงเกิดการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมและการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านสื่อละครโทรทัศน์ ในรูปแบบการจำลองการสื่อสารในด้าน Transmission model เพราะในการถ่ายทอดวัฒนธรรมที่อยู่ในละครนี้เป็นการสื่อสารทางเดียวที่ใช้ผ่านสื่อมวลชน และส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของประชาชนกลุ่มเป้าหมาย อาจทั้งในด้านของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในบางประการ หรือแม้แต่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไปในทิศทางที่ดีขึ้น เนื่องด้วยความคล้ายคลึงกันของวัฒนธรรมและแนวคิดของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในสอดแทรกอยู่ในละครที่ใช้การถ่ายทอดผ่านสื่อโทรทัศน์ จึงทำให้วัฒนธรรมและแนวคิดต่างๆที่เข้ามาในประเทศไทยจากสื่อดังกล่าวนี้กลายเป็นเสมือนแพะชั้นให้กับคนไทยที่มีการยอมรับในวัฒนธรรม

เกาหลี ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่มาของปัญหานำวิจัยในประเทศนี้ว่าด้วยเรื่องของการถ่ายทอดความเป็นเกาหลีผ่านสื่อละคร โทรทัศน์ เรื่อง แดจังกึม จอมฉันทาแห่งวังหลวงเป็นเช่นไรนั่นเอง

### แนวคิดเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์

#### ความหมายของการประชาสัมพันธ์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (2531 : 336) ได้พระราชทานพระราชดำรัสแก่กรรมการสมาคมนักประชาสัมพันธ์แห่งประเทศไทยดังนี้

“การประชาสัมพันธ์นั้น เท่าที่เข้าใจเป็นงานที่กว้างขวางมาก และกิจการเกือบทุกกิจการจะต้องประกอบด้วยการประชาสัมพันธ์ ซึ่งจะตีความว่าการประชาสัมพันธ์ตามคำในตัวเอง ก็เป็นความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนหรือให้ประชาชนเข้าใจสัมพันธ์กัน ถ้าจุดประสงค์ของสมาคมเป็นดังนี้ก็ถือว่าเป็นงานที่กว้างขวางมากและงานกิจการต่างๆ ก็จะต้องอาศัยการประชาสัมพันธ์เกือบทั้งนั้นตั้งแต่ด้านการทำให้คนเข้าใจในสถานการณ์จนถึงเรื่องของธุรกิจ ในด้านการค้าหรือธุรกิจนั้นก็จะต้องสร้างหรือทำอะไรเพื่อให้เห็นได้ใช้หรือให้คนได้มาเป็นลูกค้า ก็ต้องมีการประชาสัมพันธ์ การแถลง และทำให้คนนิยม ถ้าเป็นไปในด้านความปลอดภัยหรือความเจริญของประเทศชาติเป็นส่วนรวม ก็จะต้องให้คนทั่วไปเข้าใจว่าทางหน่วยราชการหรือองค์กรได้ทำอะไร สำหรับจุดประสงค์ใด ก็เป็นการประชาสัมพันธ์”

วิรัช ฤทธิรัตนกุล (2544 : 2) กล่าวว่า “การประชาสัมพันธ์ คือ การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับประชาชนกลุ่มต่างๆตลอดจนการเสริมสร้างภาพพจน์ที่ดี (Favorable Image) ให้แก่หน่วยงานเพื่อให้ประชาชนมีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อหน่วยงานและให้ความร่วมมือสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานหรือองค์กรสถาบัน”

เสรี วงษ์มณฑา (2530) กล่าวว่า “การประชาสัมพันธ์ เป็นความพยายามที่มีการวางแผนในการที่จะมีอิทธิพลเหนือความคิดจิตใจของสาธารณชนที่เกี่ยวข้อง โดยกระทำกับสิ่งที่มีคุณค่ากับสังคม เพื่อให้สาธารณชนเหล่านั้นมีทัศนคติที่ดีต่อหน่วยงาน องค์กร ห้างร้าน หรือสมาคม ตลอดจนภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับหน่วยงานต่างๆ เหล่านั้น เพื่อให้หน่วยงานได้รับการสนับสนุนและความร่วมมือที่ดีจากสาธารณชนที่เกี่ยวข้องในระยะยาวต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ”

สะอาด ดันสุภผล (2527) กล่าวว่า “การประชาสัมพันธ์ คือวิธีการของสถาบันมีแผนการและการกระทำที่ดีต่อเนื่องกันในอันที่จะสร้างหรือยังให้เกิดความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มประชาชน เพื่อให้สถาบันและกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องมีความรู้ความเข้าใจ และให้ความ

สนับสนุนร่วมมือซึ่งกันและกันอันจะเป็นประโยชน์ให้สถาบันนั้นๆ ดำเนินงานไปได้ผลดีสมความมุ่งหมาย โดยมีประชาคมติเป็นแนวบรรทัดฐานสำคัญด้วย”

Cutlip and Center (1978 : 16 อ้างถึงในชมพูท นุตาคม 2536: 7-8) กล่าวว่า “การ *ประชาสัมพันธ์* เป็นความพยายามที่มีการวางแผนล่วงหน้า เพื่อสร้างอิทธิพลต่อความคิดเห็นของประชาชน โดยอาศัยหลักการที่ดีและการกระทำอย่างมีความรับผิดชอบด้วยวิธีการสื่อสารสองทาง ในอันที่จะสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน”

ความหมายของคำว่า “*การประชาสัมพันธ์*” ได้มีการให้คำจำกัดความแตกต่างกันไป แต่โดยสรุปแล้วการประชาสัมพันธ์ หมายถึง “การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ตามแผนการของการสื่อสารที่ได้กำหนดไว้ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันถูกต้องตรงกัน ในอันที่จะสร้างความเชื่อถือศรัทธา และความร่วมมือระหว่างสถาบันกับประชาชนกลุ่มเป้าหมาย โดยเป็นการปฏิบัติกิจกรรมที่ต่อเนื่องและหวังผลระยะยาว”

#### คุณลักษณะของการประชาสัมพันธ์

การประชาสัมพันธ์ดำเนินกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทัศนคติและความสัมพันธ์ของหน่วยงานกับสาธารณชนที่เกี่ยวข้อง งานประชาสัมพันธ์จึงมีคุณลักษณะของกิจกรรม (ควงพร คำบุญวัฒน์ และวาสนา จันทร์สว่าง, 2536) ดังนี้

1. การประชาสัมพันธ์เป็นการติดต่อสื่อสารสองทาง (Two-way Communication) คือสื่อความหมายและความคิดเห็นจากองค์กร ไปยังประชาชนและรับฟังความคิดเห็นและประชาคมติจากประชาชน เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินงานเพื่อประสานผลประโยชน์และความพึงพอใจซึ่งกันและกัน
2. การประชาสัมพันธ์เป็นการสื่อสาร โน้มน้าวใจที่ยึดหลักความเป็นจริง การสื่อสาร โน้มน้าวใจนั้น คือ การสื่อสารที่ผู้ส่งสารมุ่งให้ผู้รับเกิดความเชื่อถือและปฏิบัติตามโดยสมัครใจ แต่การประชาสัมพันธ์ยึดหลักความเป็นจริงอย่างมีความรับผิดชอบเต็มที่
3. การประชาสัมพันธ์ดำเนินการสม่ำเสมอ ต่อเนื่อง และหวังผลระยะยาว ทั้งนี้เพราะการประชาสัมพันธ์ คือ วิธีการขององค์กรอันมีแผนการและกระทำต่อเนื่องกันไป เพื่อผลระยะยาว คือความเข้าใจ ความไว้วางใจ ความนิยม ความเชื่อถือศรัทธา และความประทับใจ ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ต้องใช้เวลาในการดำเนินงาน แต่จะต้องดำรงอยู่และเป็นผลดีมากกว่าวิธีการอื่นๆ ในระยะยาว
4. การประชาสัมพันธ์เป็นงานวางแผนและประเมินผล เป็นการทำงานอย่างมีระบบ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถติดตามผล แก้ไขปรับเปลี่ยน ในกรณีเกิดอุปสรรคปัญหาต่างๆ ได้
5. การประชาสัมพันธ์เป็นงานสร้างสรรค์ ต้องอาศัยทั้งศาสตร์ ซึ่งมีหลักการในการดำเนินงานเชิงทฤษฎี และความเป็นศิลป์ซึ่งต้องอาศัยการสร้างสรรค์ในเชิงปฏิบัติ อาศัยหลักจิตวิทยา สร้างความแปลกใหม่ ความดึงดูดใจ ความประทับใจ งานประชาสัมพันธ์ที่มีลักษณะการ



สร้างสรรค์ที่โดดเด่น จะก่อให้เกิดความสำเร็จได้มาก โดยเฉพาะในการประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชนที่มีการแข่งขันสูง

#### วัตถุประสงค์ของการประชาสัมพันธ์

กัญญา ศิริสกุล และคณะ (2535) ได้ให้ความหมายของคำว่า วัตถุประสงค์ ว่ามีความหมายในทางแสดงออกให้เห็นถึงจุดหมายของกิจกรรมที่มีลักษณะอันชัดแจ้ง และในขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงผลงานที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นด้วย ดังนั้นเพื่อความสำเร็จผลตามความมุ่งหมายจึงต้องมีการจำแนกรายละเอียดของวัตถุประสงค์ออกไปในลักษณะต่างๆ เพื่อให้การปฏิบัติงานลุล่วงตามความมุ่งหมาย และวัตถุประสงค์นี้เองจะก่อให้เกิดการกำหนดนโยบาย แผนงาน หรือ โครงการในขั้นต่อไป

ดังนั้นการประชาสัมพันธ์จึงมีวัตถุประสงค์ดังนี้ คือ

1. เพื่อสร้างชื่อเสียง (Goodwill) ความมุ่งหมายของการประชาสัมพันธ์ คือการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มชน วิธีหนึ่งที่จะทำให้บรรลุความมุ่งหมายนั้นได้ คือการสร้างความนิยมชมชอบ โดยการแสดงให้ประชาชนเห็นถึงคุณงามความดี การเผยแพร่ให้รู้การชี้แจงให้เข้าใจ อันเป็นหนทางให้ประชาชนเกิดความเลื่อมใส และเกิดความผูกพันทางใจการสร้างค่านิยมนี้มีวิธีการปฏิบัติได้หลายทางที่สำคัญก็คือ การก่อให้เกิดและรักษาไว้ซึ่งค่านิยมและความสนใจตลอดไป กิจกรรมการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างค่านิยมนี้ จึงมุ่งมัน ไปในสิ่งที่ประชาชนพอใจ

2. เพื่อป้องกันชื่อเสียงมิให้เสื่อมเสีย (Reputation) คือการพัฒนาปรับปรุงตัวเองแก้ไขพฤติกรรม ระเบียบและวิธีการปฏิบัติต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความไม่พอใจ หรือไม่สะดวกใจเกี่ยวกับการบริการที่ให้แก่ประชาชน เพราะความไม่สะดวกต่างๆ เหล่านี้จะทำให้ประชาชนเกิดความเข้าใจผิดและมองไปในแง่ร้าย แล้วนำไปวิพากษ์วิจารณ์จนทำให้เสียชื่อเสียง หรือกล่าวได้ว่า เป็นการสร้างภาพพจน์ที่ดี ให้ประชาชนเกิดความนิยมชมชอบนั่นเอง

3. เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องและเรียกร้องความร่วมมือ เพราะว่าการประชาสัมพันธ์ไม่ใช่การโฆษณาสินค้าหรือการโฆษณาชวนเชื่อ หากแต่เป็นการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องบนพื้นฐานของความจริงและชอบธรรม ความร่วมมือสนับสนุนที่เกิดจากการดำเนินงานประชาสัมพันธ์ก็จะเกิดขึ้นขึ้นด้วยความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเหตุผล ไม่ใช่เกิดขึ้นเพราะการถูกงูใจด้วยกลลวงที่มีขอบ

การประชาสัมพันธ์มีหลักการใหญ่ๆ 3 ประการ คือ (ชม ภูมิภาค 2526 : 7)

#### 1. การบอกกล่าวหรือชี้แจงให้ทราบ

การบอกกล่าวชี้แจงให้ประชาชนทราบถึงนโยบาย วัตถุประสงค์การดำเนินงานและผลงานหรือกิจกรรมต่างๆ ตลอดจนข่าวคราวความเคลื่อนไหวขององค์กร ให้ประชาชนที่เกี่ยวข้อง

ได้รับทราบและรู้เห็นถึงสิ่งต่างๆ ดังกล่าว ซึ่งเป็นการปูพื้นแห่งความเข้าใจในตัวองค์กร ทำให้องค์กรเป็นที่รู้จัก เข้าใจ เลื่อมใส และให้ประชาชนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อองค์กร

การบอกกล่าวหรือชี้แจงเผยแพร่เพื่อการประชาสัมพันธ์จึงมุ่งหมายในด้านแจ้งให้ทราบ (To Inform) และการให้ข่าวสารความรู้ (To educate) แก่ประชาชน รวมทั้งเรียกร้องความสนับสนุนร่วมมือจากประชาชน ซึ่งจะเป็นสิ่งที่เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อสถาบัน

## 2. การป้องกันและแก้ไขความเข้าใจผิด

เป็นการประชาสัมพันธ์เพื่อป้องกัน (Preventive Public Relations) ซึ่งมีความสำคัญมากเพราะเป็นการป้องกันไว้ก่อน ซึ่งจะมีผลดีกว่าที่จะต้องมาทำการแก้ไขในภายหลัง ประชาชนที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอาจเกิดความเข้าใจผิดต่อองค์กรได้หลายกรณี เช่น ความเข้าใจผิดในนโยบาย วัตถุประสงค์การดำเนินงานของสถาบัน ซึ่งได้ยืมมาจากกลุ่มบุคคล เพื่อนฝูงที่สนทนากัน ข่าวลือต่างๆ รวมทั้งการวิพากษ์วิจารณ์ของสื่อมวลชนที่ลงข่าวดำเนินหรือโจมตีหาผิดมาถึงองค์กร นักประชาสัมพันธ์จึงมีหน้าที่ในการป้องกันความเข้าใจผิดที่อาจเกิดขึ้นเพราะหากเกิดความเข้าใจผิดขึ้นแล้วย่อมส่งผลเสียหาย กระทบกระเทือนต่อสถาบัน หลักสำคัญก็คือ ให้รีบดำเนินการแก้ไขโดยด่วนอย่างเหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์

## 3. การสำรวจประชามติ

จะต้องมีการสำรวจวิจัยประชามติ เพราะองค์กรจะดำเนินการประชาสัมพันธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องรู้ซึ่งถึงความต้องการและความรู้สึกนึกคิดของประชาชนต้องทราบว่าประชาชนต้องการอะไร ชอบหรือไม่ชอบสิ่งไหน ตลอดจนทำที่ต่างๆ ที่ประชาชนมีต่อองค์กร ซึ่งจะทราบได้จากการสำรวจประชามติแล้วนำผลการวิจัยมาวิเคราะห์พิจารณาดำเนินการออกมาเป็นนโยบายหรือโครงการต่างๆ สนองความต้องการของประชาชน

โดยทั่วไปแล้ว วัตถุประสงค์การประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานมีความมุ่งมั่นหมายพอสรุป ได้ดังนี้ (วิรัช สกิริตนกุล 2535 : 152 – 154)

### 1. เพื่อสร้างความนิยมในหมู่ประชาชน

ความนิยมจากประชาชนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินงานและความอยู่รอดขององค์กร วัตถุประสงค์นี้จะประกอบไปด้วยการปลูกกระตุนเพื่อสร้างและสร้างไว้ ซึ่งความนิยมศรัทธาจากประชาชนต่อหน่วยงาน การดำเนินงานขององค์กรเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมายของสถาบัน ความนิยมศรัทธาจากประชาชนจึงเป็นสิ่งแรกที่สถาบันต้องคำนึงถึงและให้ความสนใจเป็นพิเศษ

### 2. เพื่อปกป้องและรักษาชื่อเสียงสถาบันมิให้เสื่อมเสีย

หน่วยงานบางแห่งถึงกับยอมเสียผลประโยชน์บางส่วนเพื่อแลกกับการรักษาชื่อเสียงของสถาบัน ทั้งนี้เพราะชื่อเสียงของสถาบันย่อมเกี่ยวพันถึงภาพลักษณ์ (Image) ขององค์กร หากภาพลักษณ์ที่ประชาชนมีต่อหน่วยงานเป็นไปในทางลบ เช่น ประชาชนมีความรังเกียจ ไม่อยาก

คบค้าสมาคมหรือไม่ให้ความร่วมมือแก่องค์กร เพราะไม่ไว้วางใจหรือระแวงในชื่อเสียงและพฤติกรรมขององค์กร ข่มส่งผลให้การดำเนินงานขององค์กรนั้นหยุดชะงักได้ ดังนั้นองค์กรจะต้องพยายามรักษาชื่อเสียงของคนไว้ให้ดี โดยดำเนินงานอย่างซื่อสัตย์สุจริต ตรงไปตรงมา ประพฤติปฏิบัติดี รวมทั้งการแสดงออกถึงความรับผิดชอบที่องค์กรมีต่อสังคมส่วนรวม หลีกเลี่ยงการประพฤติดุปฏิบัติที่จะนำความเสื่อมเสียมาสู่องค์กร

### 3. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ภายใน

ความสัมพันธ์ภายในหมายถึง ความสัมพันธ์ของกลุ่มประชาชนภายในหน่วยงานหรือบุคลากรขององค์กร การสร้างความสัมพันธ์ภายในจึงหมายถึงการสร้างความรักใคร่กลมเกลียวสามัคคีในหมู่เพื่อนร่วมงาน รวมทั้งการเสริมสร้างขวัญกำลังใจ ความผูกพันจงรักภักดีให้เกิดขึ้นในหมู่บุคลากรขององค์กร การประชาสัมพันธ์ภายนอกจะดีไม่ได้หากการประชาสัมพันธ์ภายในองค์กร ไร้ประสิทธิภาพ หมายความว่าถ้าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลากรภายในองค์กรไม่ เป็นไปด้วยดี มีความขัดแย้ง ความไม่เข้าใจเกิดขึ้น ข่มสะท้อนออกมาให้เห็นในรูปของการดำเนินงานที่ขาดประสิทธิภาพ ไม่มีความราบรื่น ดังนั้นบุคลากรภายในองค์กรจะต้องมีความเข้าใจ ในนโยบายและการดำเนินงานของสถาบันอย่างดีเสียก่อน จึงอำนวยให้การประชาสัมพันธ์ภายนอก มีประสิทธิภาพทำให้องค์กรเจริญก้าวหน้า

ในด้านการประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่นำมาใช้ผ่านสื่อละคร โทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้ก็ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นเหมือนสื่อกลางในการผลักดัน วัฒนธรรมของประเทศตนเองออกสู่สายตาประชาชนในต่างประเทศ ซึ่งก็ส่งผลที่ดีให้กับประเทศ ของคน แนวทางการประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่ผู้วิจัยสนใจศึกษานั้นก็เพื่อให้ ทราบถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมK-Wave ต่างๆที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และภาพลักษณ์ที่แฝง ในเนื้อหาสารของละครเกิดขึ้น เนื่องจากในปัจจุบันนี้ในประเทศไทยกำลังเกิดกระแสนิยมในด้าน ดังกล่าวค่อนข้างมาก ทำให้เกิดผลทางด้านเศรษฐกิจ และทางด้านวัฒนธรรมของประเทศไทยกำลัง เปลี่ยนไป คือ คนไทยหันมาสนใจในการเดินทางท่องเที่ยวไปประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเพิ่มมากขึ้น จากหลายปีที่ผ่านมา และอีกทั้งยังเกิดกระแสการท่องเที่ยวย้อนรอยสถานที่ถ่ายทำละครดังต่างๆ อย่างมากมาย นอกจากนี้ในส่วนของผลทางด้านวัฒนธรรมที่กล่าวมานั้นคือ คนไทยหันมาให้ความสนใจกับอาหารเกาหลี การแต่งกาย และมีการศึกษาภาษาเกาหลีเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย จากประเด็น ต่างๆที่เกิดขึ้นนี้เองที่ทำให้ผู้วิจัยหันมาให้ความสนใจและต้องการที่จะศึกษาถึงสื่อละคร โทรทัศน์ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงที่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนำมาเสนอนั้นเป็นเครื่องมือประเภท หนึ่งที่จะช่วยในการประชาสัมพันธ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีให้ประสบความสำเร็จและช่วยสร้าง ภาพลักษณ์ที่ดีให้กับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเพิ่มมากขึ้นหรือไม่ และจากผลที่ผู้วิจัยจะได้รับก็จะ ทำให้เราสามารถนำไปปรับใช้กับการประชาสัมพันธ์ของประเทศไทยได้อีกทางหนึ่ง

## การประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

การประชาสัมพันธ์นั้นไม่เพียงแต่จะอยู่ในบริบทของชุมชนหรือประเทศเท่านั้น แต่ในบริบทที่มีการติดต่อสื่อสารกัน ในชุมชนโลก การประชาสัมพันธ์ก็ดำเนินไปในระดับระหว่างประเทศด้วย

ในบริบทนี้ Kogan (1977 : 265) เห็นว่า “การประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศมีการเติบโตไปอย่างรวดเร็ว ใน หน่วยงานต่างๆ หรือรัฐบาลต่างให้ความสนใจและหันมาสร้างความเข้าใจที่ดีให้เกิดขึ้น เพื่อสร้างความเป็นมิตรในระดับโลก หลังสงครามโลกครั้งที่สอง การลดกำแพงการค้าและการปรับมาตรฐานการครองชีพอย่างต่อเนื่องนั้นหล่อเลี้ยง การเพิ่มการแข่งขันระหว่างองค์กรการค้าในโลก และเมื่อตลาดการแข่งขันระหว่างองค์กรการค้าในโลกมีการเติบโตค่อนข้างมาก จึงมีการให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้จะมีผู้จัดการด้านการประชาสัมพันธ์ที่ดีในด้านการตลาดระหว่างประเทศก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ช่วยยืนยันถึงการเป็นบริษัทที่ดีได้ หากแต่สิ่งที่จะช่วยยืนยันถึงการเป็นบริษัทที่ดีได้นั้นจะต้องมีการคำนึงถึงความรู้ ความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับความต้องการของลูกค้าให้ได้มากที่สุด

ผู้เชี่ยวชาญนานาชาติเห็นพ้องกันว่าสามารถปรับใช้ได้อย่างประสบความสำเร็จเท่าเทียมกันทุกที่ในโลก แต่ว่าเทคนิคส่วนบุคคลต้องถูกปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น รูปแบบนิสัยและวิถีความสัมพันธ์ชุมชนมีประสิทธิภาพในทุกที่”

Wilcox, D. L., et al. (2003 : 378-379) ให้ความเห็นเพิ่มเติมเชิงสนับสนุนว่า “โดยมากคือเทคนิคแบบอเมริกันที่ถูกดัดแปลงไปใช้กับการประชาสัมพันธ์ในระดับชาติและภูมิภาคทั่วโลก ไม่เว้นแม้แต่ประเทศเผด็จการเบ็ดเสร็จ การปฏิบัติการ ประชาสัมพันธ์ แพร่ไปยังประเทศต่างๆจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่มีเทคโนโลยี สังคม ที่เปลี่ยนแปลงไปและมีความเข้าใจเพิ่มว่าการประชาสัมพันธ์ เป็นองค์ประกอบสำคัญในการ โฆษณาการตลาดและทางการ ชุม”

จะเห็นได้ว่าการประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศคือการพยายามประยุกต์เทคนิคการประชาสัมพันธ์ไปใช้ในบริบทที่ต่างออกไป คือลักษณะเฉพาะของชาติ ทั้งนี้ Duijker and Frijda (1960) ได้ให้ความหมายของลักษณะเฉพาะชาติไว้ว่า

1. มีลักษณะทางความคิด จิตใจของประชาชนในชาติ
2. มีบุคลิกลักษณะท่าทางที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะชาติ แม้ว่าประชาชนในชาติจะมีบุคลิกที่แตกต่างกันแต่ก็มีเอกลักษณ์เฉพาะชาติที่เหมือนกัน
3. มีโครงสร้างพื้นฐานทางบุคลิกที่เหมือนกัน
4. มีระบบความเชื่อ และทัศนคติซึ่งถือเป็นแบบแผนปฏิบัติของสมาชิกในชาติ

แต่ละชาติจะมีลักษณะเฉพาะของตัวเองทำให้เกิดความแตกต่างของประชากรในแต่ละประเทศ การประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศจะต้องเผชิญกับความแตกต่างด้านความเชื่อและค่านิยมในแต่ละประเทศ ปัญหาความแตกต่างด้านขนบธรรมเนียม รวมถึงความแตกต่างกันทางรัฐบาลและการปกครองในแต่ละประเทศ ดังนั้นการประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศจึงจำเป็นต้องเข้าใจความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ รวมถึงความแตกต่างในด้านต่างๆของประชาชนในแต่ละประเทศด้วย

Wakefield (1996 : 17) ได้กล่าวถึงการแพร่กระจายแนวคิดการประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศไว้ว่า แนวคิดดังกล่าวได้รับการสนใจอย่างรวดเร็วและเพิ่มขึ้นอย่างมากนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 เมื่อวารสาร Public Relations Journal, Communication World, Public Relations Review และอื่นๆ ได้เผยแพร่เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ในสังคมทั่วโลก นอกจากนี้นักวิชาการสื่อสาร อาทิ โบตัน (Botan, 1992 : 148 – 159) และ โจเซฟส์ (Joseph, 1990 : 19 – 20) ได้ให้ความเห็นว่าการเจริญขึ้นของแนวคิดการประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศคือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างหนึ่งแต่เป็นการเจริญแบบไร้แบบแผนและทิศทาง ประเทศต่างๆรับเอาแนวคิดการประชาสัมพันธ์จากอเมริกา และยุโรปมาใช้และสร้างการยอมรับให้เกิดขึ้นในวัฒนธรรมของตน แต่ในทางกลับกันบางประเทศก็ปฏิเสธรูปแบบการประชาสัมพันธ์ที่ไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมของชาติเช่นกัน

ในประเด็นเรื่องขอบเขตนั้น Culbertson (1996 : 2) ได้กล่าวถึงขอบเขตของการประชาสัมพันธ์ระหว่างประเทศไว้ 4 รูปแบบคือ 1) การประชาสัมพันธ์ระหว่างองค์กรระหว่างประเทศ เช่น องค์กรสหประชาชาติ องค์กรการค้าโลก 2) ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาล โดยผ่านทางทูต การสร้างพันธมิตร 3) การติดต่อธุรกิจระหว่างประเทศ ผ่านทางการค้า การลงทุน 4) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างประชาชนของแต่ละประเทศ ผ่านการท่องเที่ยว ศิลปะ ภาพยนตร์ และกีฬา

ประเด็นที่น่าสนใจวิเคราะห์ในส่วนของการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศ สาธารณรัฐเกาหลีผ่านละคร โทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนั้น จะพบว่า การประชาสัมพันธ์ที่ละครจากประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้นำมาใช้เป็นการสร้างภาพลักษณ์และการสร้างให้เกิดความเข้าใจที่ดีให้เกิดขึ้นกับประชาชนกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งในส่วนของการสร้างความเข้าใจที่ดีให้เกิดขึ้นนั้น จากการพิจารณาผ่านสื่อละครแดจังกึมจะพบว่า การประชาสัมพันธ์ตัวสารที่ส่งออกก่อนข้างเน้นในด้านของการนำวัฒนธรรมมาเสนอ เช่น ในด้านการแต่งกาย การบริโภคอาหารของยุคก่อน เป็นต้น เพื่อมาใช้เป็นตัวกลางในการประชาสัมพันธ์ถึงความเป็นเกาหลีให้กับประชาชนกลุ่มเป้าหมาย ได้รับความทราบและเกิดความเข้าใจที่ดี

ในการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนั้นเมื่อได้มีการประชาสัมพันธ์ผ่านละครแล้วก็จัดได้ว่าเป็นช่องทางหนึ่งที่ช่วยประชาสัมพันธ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีออกสู่ตลาดต่างประเทศ ดังนั้นรูปแบบการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ผ่านละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่เกิดขึ้นจึงมีความเป็นกลาง เพื่อที่จะเตรียมพร้อมเข้าสู่ตลาดสากล ความเป็น

กลางที่กล่าวถึงคือ ในการประชาสัมพันธ์ประเทศผ่านละครนั้น จะเน้นให้ประชาชนกลุ่มเป้าหมายเกิดความเข้าใจได้ง่ายไม่ซับซ้อนจนเกินไป แต่ก็ยังไม่ลืมที่จะแฝงความเป็นเกาหลีเข้าไปในสื่อการประชาสัมพันธ์นั้นด้วย

### การประชาสัมพันธ์กับการสร้างภาพลักษณ์

การประชาสัมพันธ์เป็นเรื่องของการสร้างภาพลักษณ์ และภาพลักษณ์นี้มีความสำคัญมากกับการกระทำของมนุษย์เราทุกคน เพราะภาพลักษณ์เป็นตัวกำหนดทิศทาง และความหนักแน่นของพฤติกรรมของเรา ภาพลักษณ์ที่คนเรามีกับสิ่งต่าง ๆ นั้นมีทั้งเป็นบวก เป็นลบ สลัวๆหรือทั้งบวกและลบ ดังนั้นในบางกรณีที่สาธารณชนที่เกี่ยวข้องกับการแสดงองค์การหรือบริษัท มีภาพลักษณ์หรือทัศนคติบางอย่าง ซึ่งอาจไม่แจ่มชัด ทุกสิ่งทุกอย่างยังสลัวๆอยู่ในกรณีนี้ ถ้าหากว่าภาพสลัวนั้นมีแนวโน้มที่จะไปในทางบวกนั้นประจักษ์เด่นชัดขึ้นมา แต่ภาพสลัวนั้นมีแนวโน้มไปทางลบ การประชาสัมพันธ์จะต้องทำหน้าที่แก้ไข พยายามให้ภาพสลัวนั้นเอียงไปในทางบวก ดังนั้น การประชาสัมพันธ์ จึงมีบทบาทที่สำคัญเกี่ยวกับภาพลักษณ์ 3 ประการ คือ

1. สร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่สถาบัน
2. รักษาภาพลักษณ์ที่ดีให้คงทนถาวร
3. แก้ไขภาพลักษณ์เชิงลบ

วิธีการสร้างภาพลักษณ์ในทางประชาสัมพันธ์ มีมากมายหลายวิธี นับตั้งแต่การแจกข่าว การจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์ต่างๆ การสื่อสารถึงกลุ่มเป้าหมายด้วยสื่อต่างๆ แนวโน้มของการประชาสัมพันธ์การจัดการแสดงนั้นมักจะใช้ศาสตร์ในด้านการโฆษณาเข้ามาช่วยในการประชาสัมพันธ์ นั่นคือ การตั้งเป้าหมายในทางประชาสัมพันธ์ไว้เช่นเดิม คือให้เป็นที่กล่าวขาน และเป็นการแสดงที่มีผู้สนใจจำนวนมากต้องการเข้าชมการแสดงนี้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เช่น การสร้างภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์ การสร้างข้อความ น่าเสียงให้เกิดความซึ้งใจในสปอควิทยุ การออกแบบโฆษณาทางหน้าหนังสือพิมพ์ การสร้างภาพโปสเตอร์ให้ดูตื่นตาตื่นใจในป้ายโฆษณาตามถนน เป็นต้น (โชคชัย เอี่ยมฤทธิไกร , 2544 : 27)

เมื่อบุคคลมีภาพลักษณ์ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในความรู้สึกนึกคิดของตนแล้ว ภาพลักษณ์นี้จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ภาพลักษณ์ที่ได้ถูกสร้างขึ้นมาแล้ว ย่อมมีแนวโน้มที่จะเหนี่ยวนำพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ให้เห็นคล้อยตามไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งภาพลักษณ์เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก เพราะการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์อาจต้องไปกระทบกระเทือน โครงสร้างของพฤติกรรมมากมาย การพยายามสรรหาข้อมูลให้แก่บุคคลเพื่อเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของเขานั้น ข้อมูลอาจถูกปฏิเสธก็ได้ หากข้อมูลดังกล่าวไปขัดแย้งทาง

ความคิด ความเชื่อ ทศนคติ หรือค่านิยมของบุคคลนั้น ข้อมูลใหม่ที่ให้ไปนั้นอาจถูกตีความว่าผิดหรือเป็นการบิดเบือนได้

ภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากการประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนั้น ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่จะช่วยสร้างความรู้สึที่ดีต่อประชาชนที่ได้รับสารนั้นๆ ภาพลักษณ์ที่ดีที่เกิดขึ้นในสายตาของผู้รับสารเองก็จะส่งผลตอบรับที่ดีกลับสู่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ทั้งในด้านการยอมรับวัฒนธรรมที่ส่งผ่านสื่อละคร โทรทัศน์ และรวมถึงการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันของประชาชนผู้รับสารด้วย

### แนวความคิดเกี่ยวกับการสื่อสารผ่านสื่อโทรทัศน์

การสื่อสาร (Communication) มีอิทธิพลต่อความคิดของคนแต่ละคนและยังมีผลต่อการกำหนดโลกทัศน์ด้วย ฉะนั้น เมื่อใดก็ตามที่คนเริ่มทำการสื่อสารกับบุคคลอื่น การเปลี่ยนแปลงย่อมเกิดขึ้นไม่มากนักน้อย โดยเฉพาะในสิ่งที่เกี่ยวกับความคิดเห็น ความเชื่อ ตลอดจนการกระทำ ดังนั้น การสื่อสารจึงมีความสำคัญต่อคนและสังคม (Wilbur Schramm, 1972)

การสื่อสาร คือ กระบวนการที่ความคิดหรือข่าวสารถูกส่งจากแหล่งข่าวไปยังผู้รับสาร ด้วยเจตนาที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบางประการของผู้รับสาร (R.D. Smart and Dianne Fejer, 1974)

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดสาร (Message) ระหว่างผู้รับสาร กับผู้ส่งสาร ซึ่งมีความเข้าใจร่วมกันต่อเครื่องหมายที่แสดงข่าวสารผ่านสื่อ เพื่อให้เกิดผลตอบสนองตามเป้าหมายที่วางไว้ และการสื่อสารที่จะช่วยส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพได้อย่างรวดเร็วและถึงกลุ่มเป้าหมายได้จำนวนมากคือ การสื่อสารผ่านสื่อมวลชน

สื่อมวลชนถูกใช้เป็นสื่อกลางถ่ายทอดข่าวสารเพื่อการประชาสัมพันธ์สู่คนจำนวนมากในเวลาเดียวกันพร้อมๆกัน อย่างรวดเร็วได้ สื่อมวลชนประกอบด้วย หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ และ โทรทัศน์ เป็นปัจจัยสำคัญของการประชาสัมพันธ์ เพราะเป็นช่องทางที่ควบคุมการเผยแพร่ไปยังสาธารณชน สื่อมวลชนเป็นสื่อสาธารณะชน (Public Communication) ที่สำคัญที่สุด (กรรณิการ์ อัสวครเดชา, 2544) สื่อมวลชนทำหน้าที่ในการพัฒนาสังคมได้หลายประการ ซึ่งรวมทั้งมีบทบาทต่อการพัฒนาสังคม และวัฒนธรรมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อมวลชนนั้นมีผลต่อสังคม และวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก เพราะประชาชนจะเรียนรู้เรื่องต่างๆทางวัฒนธรรมจากสื่อมวลชน เช่น รายงานเหตุการณ์ต่างๆในสังคมเกี่ยวกับวัฒนธรรม ช่วยขยายโลกทัศน์ทางวัฒนธรรมให้กว้างขวางขึ้น (สมควร กวียะ, 2536)

สื่อมวลชนมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสังคมในฐานะเป็นผู้กระจายข่าวสาร และความรู้ ความคิดเห็นและประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดจนให้ความบันเทิงแก่ประชาชน อาจจะสามารถแยกหน้าที่ของสื่อมวลชนได้ 4 ประการ คือ (บุญเลิศ สุกคิด 2524: 49)

1. สังเกตการณ์และรายงานสภาพแวดล้อม (Surveillance of the Environment) ซึ่งคอยรายงาน เหตุการณ์ต่างๆ และเสนอข่าวสาร (News) ไปยังประชาชนทั่วไปในสังคม
2. ประสานส่วนต่างๆ ของสังคมให้สัมพันธ์กันเพื่อปรับตัวกับสภาพแวดล้อม (Correlation of the parts of Society) โดยอธิบายข้อกำหนดและความคิดเห็น (Interpretation Prescription and Editorial)
3. ถ่ายทอดมรดกทางสังคมและวัฒนธรรม ไปยังอนุชนรุ่นต่อไป (Transmission of Social Inheritance) ซึ่งมีหน้าที่ให้การศึกษา แนะนำ (Education or Instruction)
4. มีหน้าที่ให้ความบันเทิง (Entertainment) ซึ่งมีหน้าที่ให้ความบันเทิงแก่ประชาชนทั่วไป

โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งที่มีอิทธิพลมาก เข้าถึงประชาชนทุกวันไม่ว่าเด็ก ผู้ใหญ่ นักเรียน นิสิต นักศึกษา ฯลฯ อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นสื่อมวลชนที่ทำหน้าที่ได้ครบถ้วน ในที่นี้สื่อมวลชนที่จะใช้ในการวิจัยคือ สื่อโทรทัศน์ซึ่งมีเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อผู้ชมมากที่สุด

สื่อโทรทัศน์ เป็นเครื่องมือสื่อสารมวลชนที่มีบทบาทสำคัญในการประชาสัมพันธ์ โทรทัศน์มีคุณลักษณะที่เด่นและได้เปรียบสื่อมวลชนอื่นๆ อีกหลายประเภทตรงที่ โทรทัศน์สามารถนำเอาทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว และเสียงมาแพร่สู่ประชาชนนับเป็นจำนวนแสนจำนวนล้าน โดยที่ประชาชน พักผ่อนรับชมอยู่ในบ้านของตนเองได้อย่างสะดวกสบาย คุณลักษณะเด่นข้อนี้ ทำให้โทรทัศน์มีสภาพคล้ายเป็นการรวมเอาสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ทั้ง 3 ประเภทมารวมกันเข้าไว้ในสิ่งเดียวกัน คือ ทั้งภาพยนตร์ วิทยุกระจายเสียง และหนังสือพิมพ์ สามารถให้ทั้งข่าวสาร ความรู้ และสาระบันเทิงด้วยภาพ แสง เสียง และสีที่สดใสสวยงามถึงภายในบ้าน ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยว่า เหตุใดโทรทัศน์จึงได้รับความนิยม และสนใจอย่างกว้างขวางแพร่หลายจากมหาชนทั่วโลก

#### โทรทัศน์กับมาชาคติ

บทบาทที่สำคัญของโทรทัศน์ที่ควรพิจารณา ได้แก่ ความสามารถโน้มน้ำวจิตใจ ความรู้สึกรู้สึก ทศนคติของผู้ชม โดยเฉพาะเด็กให้คล้อยตามได้โดยง่าย จึงอยู่ในฐานะที่เป็นแบบฉบับหรือตัวอย่างแก่มวลชนทั้งในด้านสังคม จริยธรรม วัฒนธรรม ความเชื่อถือ ศาสนา และประเพณี ดังนี้ คือ (ศิริรัตน์ เจริญศักดิ์ 2513: 41 – 45)



1. มีอิทธิพลเหนือจิตใจ ประชาชน ซึ่งอาจชักจูงโน้มน้าวจิตใจ ให้ตัดสินใจกระทำสิ่งต่างๆที่ตน ได้รับแบบอย่างมาก
2. เป็นสื่อชนิดหนึ่ง ที่ผลิตวัฒนธรรม(Mass Culture)
3. ยกระดับ รสนิยม ของประชาชนให้สูงขึ้น
4. แต่บางเรื่องที่ขัดต่อความสงบ ศีลธรรม วัฒนธรรม อันดีงามควรงด
5. ทำให้ประชาชนได้ผ่อนคลายอารมณ์ ความตึงเครียด จากการทำงาน
6. รายการบันเทิงบางประเภท เช่น ภาพยนตร์ รัก โศก ตื่นเต้น อาจไม่ดี สำหรับเด็ก อาจทำให้เด็กช่างเพื่อฝัน ฟุ้งซ่าน หรือทำให้มีกิริยา มารยาท ไม่เรียบร้อย ตามตัวแสดงในเรื่อง

ละคร โทรทัศน์เป็นเหมือน โลกแห่งสัญลักษณ์ที่ทำหน้าที่กลั่นมาชาคติ (Myth) ต่างๆออกมา

กาญจนา แก้วเทพ (2536) ได้แบ่งหน้าที่ของมาชาคติที่มีต่อ โลกแห่งความเป็นจริง ใน 2 ระดับ คือ

1. หน้าที่ต่อปัจเจกบุคคล นอกจากผู้ชมละคร โทรทัศน์ส่วนใหญ่จะให้เหตุผลของการดูละครว่า ดูเพราะความสนุกสนานและเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ แต่มีเหตุผลอยู่เบื้องหลังที่มาชาคติในโลกละคร โทรทัศน์ได้ช่วยทำหน้าที่ต่างๆต่อปัจเจกบุคคลดังนี้

- 1.1 ละคร โทรทัศน์ช่วยตอบสนองความต้องการหลายอย่างในชีวิตของปัจเจกชนที่ไม่มีหนทางจะบรรลุได้ใน โลกแห่งความเป็นจริงให้สามารถทะลุเป้าหมายได้ใน โลกแห่งความฝัน

- 1.2 แก้ไขความขัดแย้งที่ไม่อาจจะแก้ไขได้ใน โลกแห่งความเป็นจริง ให้สามารถแก้ไขได้โลกแห่งจินตนาการ

- 1.3 ช่วยทำให้ปัญหาบางอย่างในชีวิตของคนเราที่เกินขีดความสามารถที่จะแก้ไขนั้น ได้ผ่อนคลายไปโดยปริยาย เพราะแก่นเรื่องส่วนใหญ่ของละครส่วนใหญ่ของละครโทรทัศน์ล้วนแต่เป็นปัญหาของผู้คนที่คล้ายคลึงหรือหนักหนาสาหัสกว่าเรา

2. หน้าที่ต่อสังคม

- 2.1 มาชาคติในละครช่วยทำหน้าที่ยึดส่วนเสี้ยวหนึ่งของสังคมที่แตกร้าออกจากกัน ให้เข้ามาติดรวมกันเป็นหนึ่งอยู่ได้ ความแตกร้าที่ปรากฏในละคร โทรทัศน์ก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับความแตกร้าที่มีอยู่ในชีวิตจริง ละครทำให้คนที่อยู่นอกจอซึมเลือนความร้าฉานในโลกแห่งความเป็นจริงไปได้ชั่วคราวช่วยวม

- 2.2 การอบรมสั่งสอนค่านิยมและกฎเกณฑ์ต่างๆของสังคมให้กับผู้ชมโดยไม่รู้ตัวพื้นฐานที่สุดคือในเรื่องของการจำแนกแยกแยะความดี – ความชั่ว ออกจากกันให้ได้และการเข้าข้างเอาใจช่วยฝ่ายคืออยู่เสมอ

2.3 สร้างมายาคติเรื่องจุดกำหนดพรแดนของเส้นของฟ้าแห่งการรับรู้ความเป็นไปได้ของคนในสังคม

2.4 การตอบสนองความรู้สึกโหยหาสิ่งที่เคยมีแล้วสูญหาย ดังเช่นละครย้อนยุคหรือละครย้อนยุคนั้นช่วยตอบสนองความต้องการในเรื่องดังกล่าวได้เป็นอย่างดีนั่นคือ เป็นการหวนระลึกถึงอดีตที่ไม่มีวันย้อนกลับมา

### รูปแบบของรายการโทรทัศน์

เราสามารถแบ่งรายการโทรทัศน์ได้ดังนี้ คือ (มนต์ชัย นินนาทนนท์ 2526: 65-66)

ก. แบ่งตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสารมวลชน ซึ่งสามารถแยกได้ 3 ประเภท คือ

1. รายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา เป็นรายการที่สอนในด้านต่างๆ และเป็นรายการที่เสนอความรู้ให้กับบุคคลที่ชมรายการนั้นๆ
2. รายการโทรทัศน์เพื่อความบันเทิง เป็นรายการที่เสนอความบันเทิงให้แก่ผู้ชมรายการเหล่านี้ เช่น รายการเพลง ละคร ภาพยนตร์ เป็นต้น
3. รายการโทรทัศน์เพื่อการโน้มน้าวใจชักจูงใจ เป็นรายการสำหรับงานประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานต่างๆ เป็นการโน้มน้าวจิตใจผู้ชมให้ปฏิบัติ และเลิกปฏิบัติ เช่น เป็นการโน้มน้าวจิตใจของผู้ชมให้ทราบถึงโทษของการทำลายป่าทำให้ผู้ชมรักธรรมชาติมากขึ้น

ข การแบ่งประเภทของรายการโทรทัศน์ตามการเสนอรายการ แบ่งออกเป็น 12 ประเภท คือ

1. รายการข่าว เป็นรายการที่เสนอข้อเท็จจริงให้ประชาชนได้ทราบอย่างรวดเร็วที่สุด และละเอียดที่สุด
2. รายการสัมภาษณ์ เป็นรายการที่ทำให้เชื่อถือยิ่งขึ้น และเป็นการแนะนำบุคคลที่ประชาชนควรรู้จัก และรู้ละเอียดในตัวบุคคลที่ผู้ชมชื่นชอบ
3. รายการวิเคราะห์ข่าว เป็นรายการข่าวแต่เจาะลึกลงไป ย้ำให้ประชาชนได้รับรู้ และรับทราบอีก ส่วนข่าวที่จะนำมาวิเคราะห์ต้องเป็นข่าวที่ประชาชนสนใจหรือไม่ ก็มีผลกระทบต่อประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม
4. รายการบทความไม่ใช่รายการบทความที่นำมาจากข่าว แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามปกติ และคนมองข้ามไป เป็นรายการที่เสนอความรู้ ข้อเท็จจริง และความคิดเห็นของผู้เขียน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคม การเมือง วัฒนธรรม เศรษฐกิจ ฯลฯ
5. สารคดี เป็นรายการที่เสนอความรู้ ทักษะคติ ข้อคิดเห็นต่างๆ ของผู้นำเสนอ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในโลก หรืออาจเป็นสิ่งใหม่ๆ ที่คนทั่วไปยังไม่รู้หรือรู้แล้วแต่ยังไม่ลึกซึ้ง
6. รายการดนตรี เป็นรายการที่เสนอเพื่อความบันเทิงแก่ผู้ชม
7. รายการละคร เป็นรายการบันเทิงชนิดหนึ่ง

8. รายการอภิปราย เป็นรายการที่คล้ายๆกับการสัมภาษณ์ เพียงแต่คำว่า ลักษณะของการอภิปรายผู้ถูกเชิญมาอภิปรายสามารถแสดงความคิดเห็น ได้นอกเหนือไปจากที่ผู้ดำเนินรายการพูดมา ส่วนเรื่องที่น่ามาอภิปรายก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประชาชนทั้งส่วนตัวและส่วนรวม

9. รายการนิคยสาร เป็นรายการที่เสนอเนื้อหาทางด้านความรู้ และมีความต่อเนื่องกันไป

10. รายการวิพิชัศนา เป็นรายการคล้ายๆ กับรายการนิคยสารแต่เป็นรายการที่มุ่งเสนอทางด้านความบันเทิงมากกว่า

11. รายการอื่นๆ เช่น รายการสนทนาบันเทิง(Talk Show), รายการทายปัญหา ,เล่นเกมส์ และอื่นๆ

12. รายการภาพยนตร์

ก. การแบ่งประเภทรายการ โทรทัศน์ ตามกลุ่มเป้าหมายแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. รายการสำหรับเด็ก
2. รายการสำหรับแม่บ้าน
3. รายการที่แบ่งตามเพศ
4. รายการที่แบ่งตามกลุ่มการศึกษา

### สื่อละคร โทรทัศน์

สื่อละครโทรทัศน์ จัดเป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นช่องทางการสื่อสาร และเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องต่างๆตามหน้าที่ของสื่อสารมวลชนแก่คนในสังคมไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับบริบททางสังคม ทางวัฒนธรรม ด้วยการสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับความเป็นไปของสังคม สื่อละครโทรทัศน์ยังสามารถถ่ายทอดเจตนาธรรม และอุดมการณ์สู่ผู้รับสาร ในลักษณะเป็นเครื่องดึงดูดใจผู้รับสาร ได้มากกว่านวนิยายในแง่การสื่อสารเพื่อจูงใจ (Persuasive Communication) ตามหลักทฤษฎีการยอมรับอุดมการณ์ที่ว่าถ้าทำให้รู้ตัวว่าเนื้อหานั้นๆกำลังถ่ายทอดอุดมการณ์ด้วยลักษณะบังคับผู้รับจะเกิดการต่อต้านขึ้น แต่ถ้าดึงดูดเข้ามาอย่างสมัครใจด้วยความบันเทิง การถ่ายทอดเจตนาธรรม และอุดมการณ์นั้นๆจะมีผลดีมากที่สุด (ศศิวิมล สันติราษฎร์ ภัคดี, 2539)

กาญจนา แก้วเทพ (2539: 201-220) ได้ทำการศึกษามิติด้านอุดมการณ์ในละครโทรทัศน์ พบว่าในบรรดาสถาบันต่างๆที่ทำหน้าที่ผลิตและถ่ายทอดอุดมการณ์ ซึ่งได้แก่ วัด (สถาบันศาสนา) โรงเรียน และสื่อมวลชนนั้น ปรากฏว่าสื่อมวลชนเป็นสถาบันที่ได้เปรียบมากที่สุดในการเสนออุดมการณ์ ทั้งนี้เพราะคนเราใช้เวลาอยู่กับสื่อมวลชนตลอดชีวิต และการนำเสนออุดมการณ์จากสื่อมวลชนนั้นก็มิได้มีลักษณะบังคับเหมือนอย่างที่ว่าโรงเรียนกระทำ แต่ผู้ชมจะซึมซับ

เอาอุดมการณ์ต่างๆที่สื่อมวลชนให้อย่างไม่รู้ตัว เนื่องจากผู้ชมเป็นผู้ใช้สื่อมวลชนด้วยความสมัครใจเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งละคร โทรทัศน์เป็นรายการบันเทิง ซึ่งมีลักษณะเป็นเครื่องดึงดูดใจได้ดีในแง่ของการสื่อสารเพื่อการโน้มน้าว อันสอดคล้องกับหลักการยอมรับอุดมการณ์ที่ว่าถ้าทำให้รู้ตัวว่าเนื้อหาสาระใดก็ตามกำลังถ่ายทอดอุดมการณ์และมีลักษณะบังคับผู้รับ คนเรามากจะต่อต้านแต่ถ้าดึงดูดเข้ามาอย่างสมัครใจด้วยความบันเทิง การถ่ายทอดอุดมการณ์จะมีผลดีมากกว่าที่ตนนอกจากนี้ยังพบอีกด้วยว่าละคร โทรทัศน์นั้น ยังคงทำหน้าที่ส่วนใหญ่ในการถ่ายทอดอุดมการณ์หลักของสังคม โดยผ่านเรื่องราวของละครที่มักเกี่ยวกับเรื่องราวของความรัก หน้าที่ครอบครัว ความสัมพันธ์เชิงคู่สาว ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในโลกของละคร โทรทัศน์ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน

ประเภทของละคร โทรทัศน์ 6 ประเภทใหญ่ โดยแบ่งตามวิธีการนำเสนอ

1. ละครสั้นจบภายในตอนเดียว ใช้เวลาแสดงประมาณ 60 – 120 นาที และมักออกอากาศเป็นรายการสุดท้ายของทางสถานี
2. ละครจบในตอน ใช้เวลาแสดง 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ เนื้อหาหลักของละครจะเป็นแนวเดียวตลอดและผู้แสดงชุดเดียวกัน โดยตลอด
3. ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ ซึ่งมีเรื่องราวดำเนินติดต่อกันไป โดยใช้ผู้แสดงชุดเดียวกันตลอด ความยาวตั้งแต่ 8-100 ตอนจบ อาจใช้เวลาแสดงตอนละ 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ หรือ 2-3 วันต่อสัปดาห์ หรือเป็นประจำทุกวันในเวลาเดียวกัน
4. Miniseries เป็นละครหรือภาพยนตร์โทรทัศน์ที่ผลิตเป็นเรื่องราว มีความยาวมากกว่า 3 ชม. ขึ้นไป บางเรื่องอาจมีความยาวถึง 6 ชม.หรือมากกว่านั้น โดยจะทยอยนำออกอากาศติดต่อกันในเวลาเดียวกันในวันต่อไปหรือสัปดาห์ต่อไปเรื่อยๆจนจบเรื่อง
5. Anthology series/drama เป็นลักษณะละครหรือภาพยนตร์โทรทัศน์ที่เป็นเรื่องจบในตอน มีความยาวตอนละ 30 – 60 นาที ผู้แสดงจะไม่เป็นชุดเดียวกัน โดยตลอด เรื่องที่นำมาแต่ละตอนไม่เกี่ยวเนื่องกันเลย แต่มีแนวเรื่องทำนองเดียวกัน
6. Situation Comedies (Sitcoms) เป็นละครโทรทัศน์ประเภทตลกชวนหัวหรือเสียดสีสังคม จะออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์หรือทุกวันในเวลาเดียวกัน มักจะมีความยาวตอนละ 30 นาที มีลักษณะเป็น Small one-act play อาจจัดแสดงสดให้ผู้ชมในห้องส่งได้ชมพร้อมทั้งอัดเทปไปด้วยละครประเภทนี้มีฉากไม่มากนัก มีนักแสดงหลักๆ 2-3 คนเท่านั้นและผู้แสดงจะเป็นชุดเดียวกันตลอด เนื้อหาของละครอาจจะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวหรือที่ทำงาน ตัวละครเป็นคนธรรมดาที่มีชีวิตอยู่จริง สำหรับละครประเภทนี้ในบ้านเรามีผู้ผลิต เช่น บางรักซอยเก้า เป็นต่อ เป็นต้น แต่ไม่มีผู้ชมในห้องส่ง

ส่วนละครพูดซึ่งจัดแสดงสำหรับเวทีหรือละครไทยประเภทต่างๆ เช่น ละครร้อง ละครรำ ละครเสภา ละครพันทาง ละครพูดสลักรำ ลิเก ฯลฯ ไม่จัดว่าเป็นละคร โทรทัศน์ แม้ว่าจะนำมาออกอากาศทางโทรทัศน์ก็ตาม (ปนัดดา ธนสฤติย์, 2531: 3)

ละครโทรทัศน์ที่นำมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ เมื่อพิจารณาตามการแบ่งประเภท โทรทัศน์ของปนัดดา ธนสดิศย์ ข้างต้นนี้ จะจัดอยู่ในประเภทที่ 3 ซึ่งเป็นละครเรื่องยาวหลายตอนจบ มีเรื่องราวดำเนินติดต่อกันไป โดยใช้ผู้แสดงชุดเดียวกันตลอด ความยาวตั้งแต่ 8 – 100 ตอนจบ ใช้เวลาแสดงตอนละ 60 หรือ 120 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ หรือ 2 – 3 วันต่อสัปดาห์

### งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Kant Udornpim (1997) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การศึกษาผลกระทบของรายการประเภทสารบันเทิงที่ส่งเสริมการยอมรับแนวคิดเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาภาพยนตร์ญี่ปุ่นชุดทางโทรทัศน์เรื่องโอชิน” ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ผู้ชมภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวได้เรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคมหลักๆ 4 ด้าน ได้แก่ การเอาใจเขามาใส่ใจเรา การแสดงซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสม การอุทิศตนเพื่อสังคมและการมีความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ชมชาวไทยมีความเข้าใจในวัฒนธรรมที่นำเสนอในภาพยนตร์ญี่ปุ่นชุดดังกล่าว ผู้ชมชาวไทยมองโอชินซึ่งเป็นตัวละครหลักในฐานะตัวแบบการดำรงชีวิตและผู้วิจัยยังพบว่า ระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคม

สิริวรรณ ลอพันธุ์ไพบูลย์ (2532) ทำการศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบบทบาททางจริยธรรมของตัวละครในภาพยนตร์ชุดโทรทัศน์ไทย, จีน, และญี่ปุ่น” พบว่า ภาพยนตร์ไทยมีการนำเสนอบทบาททางจริยธรรมทางด้านบวก 51.82% และด้านลบ 48.18% ภาพยนตร์จีนชุดทางโทรทัศน์มีการนำเสนอบทบาททางจริยธรรมด้านบวก 65.96% และด้านลบ 34.04% ภาพยนตร์ญี่ปุ่นชุดทางโทรทัศน์ มีการนำเสนอบทบาททางจริยธรรมด้านบวก 62.59% ในขณะที่ด้านลบถูกนำเสนอ 37.14% โดยการนำเสนอบทบาททางจริยธรรมของตัวละครและภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์และชาติที่มีการนำเสนออย่างชัดเจนมีดังนี้ คือ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความมีวินัย ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญูทดแทน ความอดทนอดกลั้น และความมีสติปัญญา

นฤติ วรรณาคม (2541) ได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจเพื่อศึกษาผลทางสังคมของภาพยนตร์จีนชุดทางโทรทัศน์เรื่อง “เป่าปุ้นจิ้น” ต่อผู้ชมในกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ชมมีการเรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคม โดยที่ค่านิยมส่งเสริมสังคมที่ผู้ชมเรียนรู้มากที่สุด คือ ความกตัญญูทดแทน นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ชมมีความเข้าใจในวัฒนธรรมที่นำเสนอ มีการมองเป่าปุ้นจิ้นในฐานะตัวแบบในการดำเนินชีวิต และมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับเป่าปุ้นจิ้นระดับปานกลาง และพบว่าระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคม

ของผู้ชม รวมทั้งค้นพบว่าระดับความเหมาะสมของวัฒนธรรมที่น่าเสนอ การเรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคม การมองเป้าหมายเงินจะแตกต่างกันตามเพศและเชื้อชาติของผู้ชม

สุรพรรณ ตั้งทวีพัฒนา (2544) ศึกษาเรื่องผลกระทบของภาพยนตร์ญี่ปุ่นทางโทรทัศน์เรื่อง “เนรน้อยเจ้าปัญญา” ที่มีต่อผู้ชม พบว่าผู้ชมมีการเรียนรู้ค่านิยมเพื่อสังคมที่ปรากฏในภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องดังกล่าวในระดับสูง โดยค่านิยมที่ผู้ชมเรียนรู้มากที่สุด คือ ความมีไหวพริบปฏิภาณ รวมทั้งยังพบว่าผู้ชมมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับอภินิหารในระดัปลานกลาง และอภินิหารยังมีระดับความเป็นแม่แบบในการดำเนินชีวิตของผู้ชมในระดับปานกลางนอกจากนั้น ระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับอภินิหารก็ยังคงมีความสัมพันธ์กับระดับความเป็นแม่แบบในการดำเนินชีวิตของผู้ชมด้วย โดยระดับความเป็นแม่แบบของอภินิหารในการดำเนินชีวิตของผู้ชมแตกต่างกันตามเพศและอายุของผู้ชม ในขณะที่ระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับอภินิหารไม่แตกต่างกันตามเพศและอายุของผู้ชม

พัลลภา วิชิตะกุล (2546) ทำการศึกษาเรื่อง “ผลกระทบทางวัฒนธรรมของละครได้หวันทางโทรทัศน์เรื่อง “รักใสใสหัวใจ 4 ดวง” ที่มีต่อวัยรุ่นไทย” ผลการวิจัยพบว่า ผู้ชมละครได้หวันทางโทรทัศน์เรื่อง “รักใสใสหัวใจ 4 ดวง” มีความเข้าใจร่วมกันทางวัฒนธรรมในระดับปานกลาง และมีการเรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคมในระดับปานกลาง โดยค่านิยมที่วัยรุ่นไทยเรียนรู้มากที่สุดคือ ความสนุกสนานร่าเริง มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับกลุ่ม “F4” ในฐานะแม่แบบในการดำเนินชีวิตของผู้ชมในระดับปานกลาง และระดับความเข้าใจร่วมกันทางวัฒนธรรมที่น่าเสนอของผู้ชมมีความสัมพันธ์ในเชิงบวก ในระดับปานกลางกับระดับการเรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคมของผู้ชม ระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับกลุ่ม “F4” มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกในระดับสูงกับระดับการมองกลุ่ม “F4” ในฐานะแม่แบบการดำเนินชีวิตของผู้ชม ระดับความเข้าใจร่วมกันทางวัฒนธรรม การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับกลุ่ม “F4” และการมองกลุ่ม “F4” ในฐานะแม่แบบในการดำเนินชีวิตแตกต่างกันตามเพศ แต่ไม่แตกต่างกันตามอายุของผู้ชม

สโรบล วิบูลยเสข (2547) ทำการศึกษาเรื่อง “นโยบายการบริหารรายการ และหลักการคัดเลือกละครเอเชียนซีรีส์ของสถานีโทรทัศน์ไอทีวี และปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ชมแฟนคลับ” ผลการวิจัยพบว่าสถานีโทรทัศน์ไอทีวีได้นำแนวคิดเรื่องส่วนประสมทางการตลาดทั้ง 4 ประการ ได้แก่ สินค้า ราคา สถานที่จำหน่าย และการส่งเสริมการขาย มาใช้ในการตอบสนองความต้องการของผู้ชมแฟนคลับ โดยการคัดเลือกสินค้าซึ่งในที่นี้ คือ เอเชียนซีรีส์ ที่มีทั้งความสนุกพร้อมสาระ มานำเสนอแก่ผู้ชม โดยหลักการคัดเลือกจะพิจารณาจากเนื้อหาและนักแสดง โดยยึดถือความต้องการของผู้ชมเป็นเกณฑ์ ซึ่งได้ผลมาจากการสำรวจวิจัยตลาดความคิดเห็นของผู้ชม ซึ่งพบว่า

แนวเรื่องที่ผู้ชมชื่นชอบมากที่สุดคือ ความรักกึ่งกึ่งปนตลก (Love Comedy) สำหรับปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ชมแฟนคลับนั้น ผลการวิจัยพบว่า เหตุผลที่ทำให้ผู้ชมติดตามชมเอเชียนซีรีส์ และสิ่งที่ผู้ชมชื่นชอบในเอเชียนซีรีส์มี 4 ประการ คือ 1.เนื้อหาสนุกสนาน หลากหลายและแฝงแง่คิด 2.นักแสดง หน้าตาดี แสดงได้เป็นธรรมชาติ สมบทยาท 3. เพลงประกอบละครไพเราะ ช่วยสร้างอารมณ์ร่วมกับละครมากยิ่งขึ้น 4. ฉากมีทิวทัศน์และฤดูกาลที่สวยงามและแปลกตา ทำให้ผู้ชมรู้สึกเหมือนได้อยู่สถานที่นั้นๆจริงๆ และผู้ชมมีความพึงพอใจต่อเอเชียนซีรีส์มาก ด้วยการติดตามชมทุกวัน



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

### บทที่ 3

#### ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการประชาสัมพันธ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่ใช้สื่อละครโทรทัศน์ เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง และเพื่อศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยม รวมไปถึงภาพลักษณ์แฝงในเนื้อหาละครโทรทัศน์ ซึ่งในการศึกษารั้งนี้ใช้หลักการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Indepth Interview) และการวิเคราะห์เนื้อหาของละครโทรทัศน์ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ส่วนของการสัมภาษณ์นั้นจะสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องและมีความชำนาญในด้านนี้ อันได้แก่ ผู้จัดการองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี หัวหน้างานสื่อมวลชนสัมพันธ์กองประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) Program Acquisitionสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 บรรณาธิการสำนักพิมพ์ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) (ผู้จัดพิมพ์หนังสือ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง) สำนักพิมพ์ตะวันส่อง จำกัด (ผู้จัดพิมพ์หนังสือ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง สำหรับเด็ก) บริษัททัวร์ที่รับจัดทัวร์ตามรอยละครประเทศสาธารณรัฐเกาหลี นักวิจารณ์ภาพยนตร์ นักเขียนบทละครมืออาชีพ ชาวเกาหลีที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งมีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี คือ อาจารย์สอนภาษาเกาหลี และเจ้าของกิจการร้านอาหารเกาหลี และแฟนคลับละครแดจังกึมในประเทศไทย

#### แหล่งที่มาของข้อมูลเบื้องต้น

แหล่งที่มาของข้อมูลเบื้องต้นนี้มี 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ บทความ บทวิจารณ์ และบทสัมภาษณ์บุคลากรที่มีความเกี่ยวข้องกับละครแดจังกึม หรือที่มีความเกี่ยวข้องกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี รวมทั้งเอกสารสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องกระแสนิยม K – Wave ซึ่งคัดเลือกเฉพาะที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณชนเรียบร้อยแล้ว โดยเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นหัวข้อการวิจัย

2. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิจากการสัมภาษณ์บุคคลที่เป็นเป้าหมายในการให้ข้อมูลคือ



- คุณพันธุ์เมธ ฌ ระนอง ผู้จัดการองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี
  - คุณพิชญา สายแสงจันทร์ หัวหน้างานสื่อมวลชนสัมพันธ์กองประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.)
  - คุณดวงนภา ไกรสิทธิ์ Program Acquisition สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3
  - คุณเสกสรร สุขวัฒน์ บรรณาธิการสำนักพิมพ์ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) (ผู้จัดพิมพ์หนังสือ แดจังกึม จอมนางแห่ง วังหลวง)
  - คุณณัฐปภัทร์ ทองสวัสดิ์ บรรณาธิการสำนักพิมพ์ สำนักพิมพ์ตะวันส่อง จำกัด (ผู้จัดพิมพ์หนังสือ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง สำหรับเด็ก)
  - บริษัททัวร์ที่รับจัดทัวร์ตามรอยละครประเทศสาธารณรัฐเกาหลี
    - คุณคมสัน คล้ายมี Tour Manager บริษัท มาร์โค เวิลด์ ทัวร์ จำกัด
    - คุณธิดารัตน์ ตรงศิริวัฒน์ Senior Operation แผนกประเทศจีนและประเทศเกาหลี บริษัท พันไมล์ อินเตอร์ ทราเวล จำกัด (มหาชน)
    - คุณธิติพร พรหมสมบัติ Sale Executive บริษัท บีเฟิร์ส ทราเวล จำกัด
  - คุณนันทขว้าง สิริสุนทร นักวิจารณ์ภาพยนตร์
  - คุณฐา-นวดิ สถิตยุทธการ นักเขียนบทละครมีอาชีพอิสระ
  - ชาวเกาหลีที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งมีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี คือ อาจารย์สอนภาษาเกาหลี เจ้าของกิจการร้านอาหารเกาหลี จำนวน 5 คน
  - แฟนคลับละครแดจังกึมในประเทศไทย จำนวน 38 คน
- รวมทั้งสิ้นจำนวน 53 คน ซึ่งถือได้ว่าบุคคลเหล่านี้เป็นบุคคลผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Information) สำหรับการวิจัยครั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของ

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และปรากฏการณ์กระแสนิยมการบริโภคละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้อย่างครอบคลุม

### เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์ และการวิเคราะห์เนื้อหาละคร ซึ่งในส่วนของ การสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวสร้างจากกรอบแนวคิดและทฤษฎีซึ่งเกี่ยวข้องกับการวิจัย มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด (Open – ended Question) แบบเจาะลึก เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายตอบได้อย่างละเอียด และตรงตามความเป็นจริง และตีวีดีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

1. แบบสัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัย ได้ออกแบบสัมภาษณ์ตามวัตถุประสงค์ทั้งหมด 3 ส่วน ดังนี้
  - ส่วนที่ 1 เพื่อศึกษาการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ในส่วนนี้จะมีประเด็นคำถามทั้งหมด 7 ข้อ
  - ส่วนที่ 2 เพื่อศึกษาประเด็นภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่แฝงในเนื้อหาของละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ในส่วนนี้จะมีประเด็นคำถามทั้งหมด 3 ข้อ
  - ส่วนที่ 3 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ในส่วนนี้จะมีประเด็นคำถามทั้งหมด 7 ข้อ

(คำถามแต่ละส่วนอาจเพิ่มเติมตามความเหมาะสมกับตำแหน่งงานของแต่ละท่านในการสัมภาษณ์)

2. เครื่องบันทึกเทป
3. สมุดบันทึก
4. ตีวีดีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

### การสร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือหรือแบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัย มีแนวทางดังนี้

1. นำวัตถุประสงค์ของการวิจัยจำแนกออกเป็นประเด็น เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการศึกษา โดยตั้งคำถามย่อยเป็นแนวทาง

2. เรียงแนวคำถาม จากคำถามทั่วไป แล้วจึงเข้าสู่คำถามหลักและอาจจะเพิ่มคำถามเข้าไป ซึ่งอาจจะเป็นคำถามที่ไม่ได้เตรียมมาก่อน แต่เป็นเรื่องที่ปรากฏระหว่างการสัมภาษณ์

### การตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงของเครื่องมือ

ก่อนที่ผู้วิจัยจะนำเครื่องมือไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ให้สัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้วิจัยนำแนวคำถามหรือแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวไปขอรับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยเชิงคุณภาพก่อนนำไปใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของแนวคำถาม ครอบคลุมของประเด็นที่ต้องการจะศึกษา และภายหลังจากที่ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสัมภาษณ์เสร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะนำแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาช่วยพิจารณาและปรับปรุงและแก้ไขให้เหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง เมื่อพบว่ามีคำถามใดไม่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยก็ได้ตัดคำถามนั้นออก นอกจากนั้นยังได้เพิ่มเติมคำถามบางคำถามขึ้นให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อให้แบบสัมภาษณ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนั้นแล้ว ผู้วิจัยยังได้ตรวจสอบการสื่อความหมายของคำถามโดยพิจารณาด้านการใช้ภาษาของแต่ละคำถามด้วยว่ามีความชัดเจน กระชับ และสื่อความหมายได้ถูกต้องหรือไม่ เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายสามารถเข้าใจคำถามได้ทันที

### การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการศึกษาเรื่องนี้เป็นรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีสัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยนำสมุดจดบันทึกและเครื่องบันทึกเสียง ช่วยในการบันทึกประเด็นสำคัญของผู้ให้สัมภาษณ์ โดยจะนำมาทำการถอดเทปและทำการสรุปอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้ได้รายละเอียดในประเด็นที่ชัดเจนและครบถ้วน โดยผู้วิจัยจะใช้ประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์เพื่อตอบปัญหาในการวิจัย และการวิเคราะห์เนื้อหาละคร ในส่วนนี้ผู้วิจัยได้ทำการจดบันทึกเนื้อหาสำคัญต่างๆที่เกี่ยวข้องกับประเด็นแฝงที่สอดแทรกไว้ในเนื้อหาละคร

การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้มีวิธีการดังนี้

1. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Indepth Interview) ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับกลุ่มเป้าหมาย โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 1.1 ขั้นแนะนำตัว ผู้วิจัยได้แนะนำตัวอย่างเปิดเผย (Overt Role) และได้แจ้งให้กลุ่มเป้าหมายทราบถึงจุดประสงค์ของการสัมภาษณ์และวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ก่อนดำเนินการสัมภาษณ์
- 1.2 ขั้นสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับกลุ่มเป้าหมายโดยใช้แบบสัมภาษณ์ ซึ่งได้จัดเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว พร้อมทั้งมีการบันทึกเสียงลงเทปบันทึกเสียงในระหว่างการสัมภาษณ์ทุกครั้ง
- 1.3 ขั้นเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์ หลังจากเสร็จสิ้นการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ถอดเทปบันทึกเสียงและบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรที่ชัดเจน
2. การวิเคราะห์เนื้อหาละครเรื่องแดงกิม จอมนางแห่งวังหลวง ผู้วิจัยได้ทำการจดบันทึกรายละเอียด เนื้อหาสำคัญ ประเด็นแฝงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเกาหลีที่สอดแทรกอยู่ในละคร
3. การศึกษาเอกสาร (Documentary Research) ได้แก่ บทความ บทวิจารณ์ และบทสัมภาษณ์บุคลากรที่มีความเกี่ยวข้องกับละครแดงกิม หรือที่มีความเกี่ยวข้องกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี รวมทั้งเอกสาร สิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องกระแสนิยม K – Wave ซึ่งคัดเลือกเฉพาะที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณชนเรียบร้อยแล้ว โดยเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นหัวข้อการวิจัย

### การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล จากบุคคลซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย จากนั้นจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. จัดแฟ้มข้อมูล (Files) ตามประเด็นของวัตถุประสงค์ของการวิจัยและปัญหำการวิจัยที่กำหนดไว้
2. จำแนกประเภทข้อมูล (Typology Analysis) โดยจำแนกข้อมูลเป็นประเภท ให้ข้อมูลที่มีความสัมพันธ์กันมารวมเป็นหมวดหมู่ เพื่อจัดระเบียบหรือโครงสร้างของข้อมูล (reconstruct) ให้บ่งชี้ลักษณะ กระบวนการ และความเป็นเหตุเป็นผลของเหตุการณ์ที่ชัดเจน
3. สร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Analysis Induction) จากข้อมูล โดยการประมวลความคิดขึ้นจากข้อมูลที่ได้รับ เป็นข้อสรุปซึ่งมีลักษณะเชิงนามธรรม

### การนำเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนการวิเคราะห์ที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยตอบคำถามจากปัญหานำวิจัยที่ว่าละครเกาหลีทางโทรทัศน์ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” สามารถประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้อย่างไร ,ละครเกาหลีทางโทรทัศน์ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ได้แฝงประเด็นภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีอะไรบ้างในเนื้อหาละคร และปัจจัยอะไรบ้างที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ซึ่งเป็นการสนองวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อศึกษาการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” , เพื่อศึกษาประเด็นภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่แฝงในเนื้อหาของละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” และเพื่อศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆจากละครเกาหลีทาง โทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

ส่วนที่สองเป็นการวิเคราะห์เนื้อหาละครโทรทัศน์ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ซึ่งข้อมูลที่ได้ในส่วนที่หนึ่งและส่วนที่สองนี้ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

## บทที่ 4

### ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง “การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ในบทนี้แบ่งการนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและมีความชำนาญเฉพาะในด้านนี้ และส่วนที่ได้จากการสรุปผลจากการวิเคราะห์เนื้อหาละครโทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

ส่วนที่หนึ่งผลการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องและมีความเชี่ยวชาญด้านการประชาสัมพันธ์และผู้มีความรู้เกี่ยวกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ผลการวิจัยนำเสนอตามวัตถุประสงค์ดังนี้

#### 1. การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์ถือได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างมาก เนื่องจากการแพร่ภาพละครเกาหลีในประเทศไทยได้รับความนิยมอย่างสูง ในเบื้องต้นอาจจะเข้าใจได้ว่าเป็นกลยุทธ์หนึ่ง que ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้นำมาใช้ในการประชาสัมพันธ์ประเทศ แต่ความเป็นจริงด้านของผู้ผลิตละครได้กล่าวว่า ในช่วงแรกประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไม่มีความตั้งใจที่จะนำละครมาเป็นส่วนหนึ่งของการประชาสัมพันธ์ แต่เมื่อมีการแพร่ภาพแล้วเกิดมีกระแสนิยมอย่างมาก ทำให้ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้ถือเป็นโอกาสใช้เป็นกลยุทธ์ที่สำคัญในการประชาสัมพันธ์ประเทศและนำมาใช้อย่างต่อเนื่อง การสื่อสารระหว่าง วัฒนธรรมจึงกลายเป็นกลยุทธ์สำคัญในการประชาสัมพันธ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เนื่องจากความใกล้เคียงระหว่างวัฒนธรรมไทยและสาธารณรัฐเกาหลี (Cultural Proximity) ทำให้ผู้ชมละครมีความเข้าใจสาระการแสดงและเข้าถึงวัฒนธรรมที่นำเสนอ จึงทำให้ประเทศไทยเกิดการยอมรับในวัฒนธรรมและแนวคิดต่างๆ ได้ค่อนข้างง่าย

การวางแผนงานประชาสัมพันธ์เพื่อโปรโมทละครโทรทัศน์ดังกล่าวอย่างมืออาชีพสามารถดึงดูดความสนใจให้มีผู้ชมละครเป็นจำนวนมากจนทำให้ละครเกาหลีก่อให้เกิดกระแสความนิยมเกาหลี การประชาสัมพันธ์ละครดังกล่าวกระทำโดย การนำสถานที่ท่องเที่ยว, อาหาร และ วัฒนธรรมมาทำการ

ประชาสัมพันธ ในที่สุดละครโทรทัศน์ได้กลายมาเป็นส่วนสำคัญในการ ประชาสัมพันธ์ประเทศ กิจกรรม ประชาสัมพันธ์ละครเกาหลีที่สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 มีการจัดวางแผนทางการประชาสัมพันธ์และ การโฆษณาละครไว้อย่างน่าสนใจมาก โดยนำกลยุทธ์ต่างๆมาประกอบการวางแผน เช่น การทำป้ายโฆษณา การจัดกิจกรรมเสริม การใช้ของรางวัลมาเป็นส่วนช่วยในการดึงดูดผู้รับสาร เป็นต้น

“ฝ่ายรายการเป็นคนเลือกมา ทีวี่บีที่เป็นเครือข่ายเป็นคนแนะนำมา การทำการตลาดค่อนข้างยาก ทำป้ายโฆษณาตามทางด่วน 5 ป้ายทั่วกรุงเทพฯ แบนเนอร์ 200 ป้าย ในด้านนี้ครีเอทีฟจากบริษัทแห่งหนึ่งเป็นคนช่วยคิด อันที่โคนตัดออกมา “พบเรื่องจริงของหญิงที่ใช้ลินแล้วได้ดี” “พบเรื่องหนักบาลของคนใหญ่คนโต” “คนในเครื่องแบบสีเขียวจะครองอำนาจ” อันนี้โคเนแบน และในส่วนของช่อง 3 เองก็จัดทำ *Street Drama* คือทำละครจากซอยละลายทรัพย์วังมา แม่ฟัวลูกสะใภ้ตบตี อย่างที่สอง แดจังกึมมารักษาคนป่วย และด้วยละครเรื่องนี้เป็นละครที่ยาวมาก 70 ตอน และคนไทยเบื่อง่าย จึงต้องทำการประชาสัมพันธ์ให้มาก แล้วก็ทำกิจกรรมร่วมกับร้านอาหารเกาหลี กิจกรรมเปิดสำหรับแดจังกึม โดยมีการถามคำถาม การใส่ชื่อในระยะต้นของการฉายเป็นการใส่ใจในรายละเอียด และการตั้งคำถามที่เป็นการจรรโลงปัญหาเป็นเรื่องที่ดี เช่น อาหารนี้กับอารมณ์นี้สัมพันธ์กันอย่างไร”

(ดวงนภา ไกรสิทธิ์, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

เมื่อละครกลายเป็นหนึ่งในกลยุทธ์ที่สำคัญของการประชาสัมพันธ์ประเทศประเทศ สาธารณรัฐเกาหลีจึงมีการจัดวางรูปแบบการประชาสัมพันธ์ผ่านละครอย่างเป็นระบบมากขึ้น เพื่อให้ละครเป็นที่นิยมและถูกใจผู้ชม รูปแบบการผลิตละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีจะมีความแตกต่างกับละครของประเทศไทยในส่วนของพลอตเรื่อง เนื่องจากละครเกาหลีจะมีการจับอารมณ์ของคนดูได้มากกว่า เพราะประเทศสาธารณรัฐเกาหลีจะมีการทำวิจัยคนในแต่ละประเทศว่าประเทศนั้นๆมีความชอบละครในลักษณะใด ผู้ที่ทำหน้าที่เก็บข้อมูลของแต่ละประเทศก็จะนำ ข้อมูลส่วนนั้นส่งกลับที่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เพื่อทำการประมวลผลและผลิตสินค้าตามความต้องการของตลาดเพื่อให้ได้ผลที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุดรวมทั้ง มีการเลือกสถานที่ถ่ายทำรวม ไปถึงบรรยากาศที่เหมาะสมทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับละคร

“ละครไทยกับเกาหลีต่างกันตรงที่ความทันสมัยของพลอตเรื่องเกาหลีจะมีเยอะกว่า และการจับอารมณ์ของคนดูได้ว่าคนดูต้องการดูสาระตัวนี้ยกตัวอย่างเช่นที่เคยคุยกับจอนจีฮุนแล้วก็ถามเค้าว่า คุณรู้ว่าประเทศของคุณฉลาดมากคือคุณชอบเอาฉากมาใส่ในหนังรัก และคุณก็ทำให้ประเทศที่ไม่มีหิมะมีความรู้สึกเคลิบเคลิ้ม เพื่อฝันว่าวันหนึ่งฉันจะยืนกับคนรักในแบบนี้มีฉากหลังเป็นหิมะตก มันมีความเคลิบเคลิ้มอยู่ จอนจีฮุนก็บอกว่าจริง วอนบินก็บอกว่าใช่ มันเป็นการตลาดอย่างนั้น เค้าสร้างฉากพาฝันอยู่

ในหนังสือเพื่อให้เราดูแล้วเรารู้สึกฝันไปด้วย คือเค้ามีวิธีการจับอารมณ์คนดูได้มากกว่าเค้ามีเครื่องมืออะไรแล้วเค้าจะใช้เครื่องมือเหล่านั้นในซีรีส์”

(นันทขว้าง สิริสุนทร, สัมภาษณ์, 20 กรกฎาคม 2549)

ถึงแม้ว่าเรื่องของละครอาจจะไม่ได้ครองตลาดเป็นระยะเวลาานาน แต่ก็เหมือนประตูที่เปิดให้กับประชาชนในประเทศต่างๆหันมาให้ความสนใจและรับทราบถึงสิ่งที่ประเทศ สาธารณรัฐเกาหลี ได้ตั้งใจส่งออกไปยังประเทศต่างๆมากยิ่งขึ้น

“สื่อละครเป็นแคใบเบิกทางให้กระบวนการประชาสัมพันธ์ทำงานได้ง่ายขึ้น ซึ่งผลที่ได้นั้นถือว่าประสบความสำเร็จค่อนข้างมาก การสอดแทรกวัฒนธรรมเกาหลีไปกับละครซึ่งมันเป็นความบันเทิงระดับเข้าถึงได้ง่ายและทุกระดับชนชั้นเป็นการปูทางอย่างดี ผู้ชมก็พร้อมที่จะอยากรู้จักเกาหลีมากขึ้นเพื่อที่จะเข้าใจและสัมผัสความบันเทิงได้มากขึ้นจากผลงานชิ้นเดียวกันซึ่งมันก็เป็นกำไรแก่ตัวผู้ชมเอง เช่น ยกตัวอย่างง่ายๆเวลาเราฟังเพลงเกาหลี ในเบื้องต้นก็จะแค่ทำนองเพราะดีแต่ไม่รู้ว่าเป็นเนื้อหาถ้าวถึงอะไร แต่พอถึงจุดหนึ่ง คนก็อาจจะอยากรู้ความหมาย ก็ไปสืบมาว่า คำนี้แปลว่า ฉันรักคุณ คำนี้แปลว่า ขอโทษ คำนี้แปลว่า คิดถึง และพอถึงจุดหนึ่ง มันก็ถึงระดับที่ไม่อยากรู้แงงๆปลาๆ อยากรียนภาษาเกาหลีกันไปเลยก็มี ซึ่งพอถึงตรงนี้นั้นมันก็จะกลายเป็นกระบวนการเผยแพร่ที่แท้จริง ภาษาเป็นเรื่องของวัฒนธรรมซึ่งพูดกันตามจริงมันยากและลึกที่สุดแล้ว เพราะต้องใช้ทั้งเวลาและความอดสาหัส ดังนั้นไม่ต้องพูดถึงในระดับผิวเผินอย่างการท่องเที่ยว เขาได้เห็นวังของเกาหลีการแต่งตัวแบบโบราณแล้วประทับใจก็สนใจอยากจะไปเยือนที่ตรงนั้น บางคนอาจจะอยากแคได้ไปเห็นด้วยตา บางคนก็อาจจะถึงระดับอยากศึกษาก็มี สรุปว่าจริงๆสื่อละครอาจจะมีส่วนต่อทัศนคติของผู้ชมไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับคนๆนั้นด้วย แต่ถ้าดูภาพรวมจากจุดเริ่มต้นที่หนังหรือละครเกาหลีเข้ามาในประเทศไทยประมาณ 4-5 ปี นับถึงวันนี้ก็นับได้ว่าสำเร็จมากเพราะเปิดหน้าหนังสือพิมพ์ก็มีทัวร์ไปเกาหลี หลายมหาวิทยาลัยก็เปิดสอนภาษาเกาหลี”

(ทรงพล วงษ์คนดี, สัมภาษณ์, 3 สิงหาคม 2549)

อาจกล่าวได้ว่าการทำงานประชาสัมพันธ์ที่เห็นผลได้ชัดเจนมักจะใช้สื่อละครโทรทัศน์เป็นช่องทางสำคัญช่องทางหนึ่ง เนื่องจากผู้คนเปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุดในบรรดาสื่อมวลชนทั้งหลาย อย่างไรก็ตามก็ยังคงมีความจำเป็นที่จะต้องประชาสัมพันธ์รายการเพื่อดึงดูดผู้ชมให้ชมรายการนั้นๆ เช่นเดียวกัน ละครโทรทัศน์เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงก็มีการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความสนใจในการชมละครโทรทัศน์ โดยจัดกิจกรรมต่างๆเพื่อเป็นแรงจูงใจให้ชมละคร นอกเหนือจากกิจกรรมต่างๆที่ได้กล่าวมาแล้ว สารหรือประเด็นการทำการประชาสัมพันธ์ก็เป็นส่วนที่สำคัญที่สุด ในการประชาสัมพันธ์ให้ได้ผลคือ เรื่องของภาษา วัฒนธรรมและสถานที่ถ่ายทำละคร ตลอดจนสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดต่างๆ



ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไม่ได้เกิดขึ้นแค่เฉพาะในองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลีเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ยังมีองค์กรเฉพาะท้องถิ่นที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่เป็น Local เช่น จังหวัดคังวอน-โดก็มีองค์การการท่องเที่ยวโดยเฉพาะในแต่ละพื้นที่ และองค์กรในพื้นที่ต่างๆ เหล่านี้ก็มีการสนับสนุนด้านการให้สถานที่ถ่ายทำละครเพื่อเป็นเสมือนการประชาสัมพันธ์ของจังหวัดทางหนึ่ง และผลจากการแพร่ภาพละครก็ทำให้สถานที่ที่ใช้ถ่ายทำกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สามารถสร้างรายได้ให้กับคนในพื้นที่รวมไปถึงการสร้างรายได้ให้กับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้เป็นอย่างดี

“ในองค์กรท่องเที่ยวท้องถิ่นเค้าก็ได้นำเอาสื่อเหล่านี้มาใช้ประโยชน์ว่าการให้การสนับสนุนด้าน *Financial* ด้วย หรือสถานที่ถ่ายทำในการเอื้อเพื่อความสะดวกให้ละครหรือ ภาพยนตร์เกาหลีเข้าไปถ่ายทำในสถานที่ที่เค้าต้องการ โปรโมทเราจะเห็นได้อย่างที่ไม่นานมานั้นจังหวัดคังวอน-โด อำเภอ *Samcheok* ซึ่งทางองค์กรเค้าได้ให้ความสะดวกในการถ่ายทำเรื่อง *April snow* โดยได้ใช้นักแสดงชื่อดังของเกาหลี แล้วก็ทำให้หลายๆแห่งแม้แต่ร้านอาหารที่ใช้ถ่ายทำ อำเภอ *Samcheok* ปรากฏว่ามีนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก แค่ว่าทราบว่าสถานที่ต่างๆเหล่านี้มีการถ่ายทำทั้งที่ยังไม่มีการออกฉาย นักท่องเที่ยวญี่ปุ่นก็มาตั้งแต่ห้องโรงแรมเล็กๆ (*Motel*) ที่เค้าใช้ถ่ายทำก็กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว แม้แต่ห้องเก็บศพในโรงพยาบาลก็กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว นี่คือความบ้าคลั่งของแฟนละคร”

(พันธุเมธ ธีระนง, สัมภาษณ์, 24 กรกฎาคม 2549)

การประชาสัมพันธ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในประเทศไทยนั้นมีองค์กรที่มีความสำคัญต่อประเทศสาธารณรัฐเกาหลีด้านการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว คือ องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี (*Korea Tourism Organization*) องค์กรนี้เป็นองค์กรที่สังกัดกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลีก่อตั้งในประเทศไทยมาเป็นระยะเวลานานกว่า 20 ปี และมีบทบาทในด้านการสนับสนุนและส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในประเทศไทย ซึ่งรูปแบบหลักของการประชาสัมพันธ์องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลีมีทั้งหมด 5 ลักษณะ คือ

1. สนับสนุนและแนะนำจุดท่องเที่ยวใหม่ๆทั้งในรูปแบบของการศึกษาดูงานและการท่องเที่ยวทั่วไป
2. แนะนำวิธีการทำการตลาดให้กับบริษัททัวร์
3. ให้การสนับสนุนในการให้ของชำร่วย
4. อำนวยความสะดวกในการประสานงานให้กับนักท่องเที่ยว

5. จัดงานและกิจกรรมต่างๆ เช่น จัดประชุมนิทรรศการ Expoระดับใหญ่ๆ, Film Festival การประกวดภาพถ่าย เป็นต้น

จากบทบาทขององค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลีดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่ารัฐบาลเกาหลีได้มีการวางรากฐานและการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ที่ดีส่งผลต่อการส่งเสริมให้ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นที่รู้จักของประเทศต่างๆมากยิ่งขึ้น และด้วยแรงผลักดันที่ดีที่มีการให้รางวัลแก่บริษัททัวร์ที่ทำยอดขายได้ รวมทั้งการนำเสนอประเทศสาธารณรัฐเกาหลีให้เป็นประเทศท่องเที่ยวในอันดับต้นๆ ตลอดจนความสัมพันธ์ที่ดีของประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่มีมาแต่สมัยสงครามเกาหลีที่ประเทศไทยได้มีส่วนช่วยเหลือโดยการส่งทหารไปช่วยรบ จึงทำให้เกิดความสัมพันธ์และความเข้าใจที่ดีต่อกัน และด้วยเหตุนี้ ทำให้การเดินทางไปประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไม่จำเป็นต้องขอวีซ่าเพื่อเข้าประเทศ ซึ่งเป็นการอำนวยความสะดวกต่อการเลือกเดินทางไปยังประเทศนี้

ด้านการประชาสัมพันธ์ของประเทศไทยก็มีองค์กรที่มีส่วนในการประชาสัมพันธ์ เช่นเดียวกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนั่นคือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(ททท.) บทบาทหน้าที่ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยถือว่ามีความสำคัญ ในการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับประเทศไทยเพื่อที่จะประชาสัมพันธ์ประเทศให้เป็นที่รู้จักของต่างชาติหรือเพื่อประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวที่จะเดินทางมาประเทศไทย แต่ด้วยการประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในขณะนี้ ได้มีการนำอุตสาหกรรมบันเทิงมามีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์ประเทศจึงทำให้ประเทศไทยต้องหันมาให้ความสนใจในประเด็นดังกล่าว

“ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้รับการสนับสนุนที่ดีจากรัฐบาลในการช่วยผลักดันให้ประเทศเค้าเป็นที่รู้จักของต่างประเทศมากยิ่งขึ้น และประเทศไทยเองก็ได้รับการสนับสนุนที่ดีจากรัฐบาล เช่นเดียวกันซึ่งตอนนี้เราพยายามคิดถึงความเกี่ยวพันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์และเราโชคดีที่มีเกาหลีเป็นตัวอย่างว่าเค้าทำได้ เค้าทำสองเรื่องให้เป็นเรื่องเดียวกันได้ แต่เรายังทำไม่ได้”

(พิชญา สายแสงจันทร์, สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2549)

การประชาสัมพันธ์และบทบาทหน้าที่ขององค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี รวมไปถึง การได้รับการสนับสนุนที่ดีจากหน่วยงานภาครัฐทำให้ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีกลายเป็นประเทศที่มีภาพลักษณ์ที่ดีและเป็นประเทศที่ประชาชนรู้จักมากยิ่งขึ้น กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ประเทศก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้ประเทศเป็นที่รู้จักของประเทศอื่นๆ องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลีได้ใช้กลยุทธ์

ต่างๆที่หลากหลายในการโปรโมทการท่องเที่ยวประเทศสาธารณรัฐเกาหลี รวมทั้งการจัดงานต่างๆเพื่อช่วยในการประชาสัมพันธ์ประเทศที่สำคัญ ประการหนึ่งคือประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้เป็นเจ้าภาพการจัดประชุมนิทรรศการ Expo ระดับใหญ่ๆ ทางด้านอุตสาหกรรมหรือธุรกิจใหญ่ๆเป็นการสร้างความเชื่อถืออีกทางหนึ่ง จึงทำให้ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นที่รู้จักและยอมรับในประเทศต่างๆ

“ส่วนหนึ่งที่เราใช้เป็นกลยุทธ์ในการแนะนำหรือการโปรโมทการท่องเที่ยวเกาหลี เราเดินทางไปจังหวัดต่างๆ เพื่อการแนะนำประเทศสาธารณรัฐเกาหลีให้กับองค์กรต่างๆไม่ว่าจะเป็นเอกชนหรือว่าราชการ แล้วอีกอันคือการจัดกิจกรรมเชิงวัฒนธรรมที่เราจัดประจำในการแนะนำประเทศสาธารณรัฐเกาหลี คือ Film Festival บางปีจัดถึงสามสี่ครั้ง โดยร่วมมือกับ โรงภาพยนตร์ อีกกิจกรรมหนึ่งคือ การจัดการประกวดภาพถ่ายซึ่งอสมท.เกาหลีเป็นคนจัด นอกจากนี้ยังมีงานวัดดวลกิมจิสดำ ซึ่งปีที่แล้วไม่ได้จัดเพราะว่าไม่ลงตัว นี่เป็นส่วนหนึ่งที่เราจัดงานโดยใช้กลยุทธ์ในการแนะนำประเทศสาธารณรัฐเกาหลี”

(พันธุ์เมธ ธีระนอง, สัมภาษณ์, 24 กรกฎาคม 2549)

ผลตอบรับของความสำเร็จที่เกิดขึ้นไม่ใช่เฉพาะเรื่องความนิยมละคร แต่ด้านการท่องเที่ยวในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีก็เป็นผลอีกประการหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อเมืองมาจนถึงปัจจุบัน

“ถือได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างมากที่เห็นได้ชัดคือ เรื่องการท่องเที่ยว ปีหนึ่งๆ มีนักท่องเที่ยวชาวเอเชีย ให้ความสนใจไปเที่ยวที่เกาหลีมากขึ้น บ้างก็อยากไปเห็นสถานที่ถ่ายทำ บ้างก็อยากเห็นวิว ทิวทัศน์ อันสวยงาม และทางทัวร์ เขาก็ทำตามรอย ละครดั่ง เรื่องต่างๆ เพื่อดึงดูด นักท่องเที่ยว”

(ดวงนภา ไกรสิทธิ์, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549)

“เมื่อเดือนมีนาที่ไปเกาหลีมาแล้วก็ไปถามอสมท.เกาหลีว่าเค้ามีกลยุทธ์ที่เค้าคิดได้อย่างไร เค้าบอกว่าเดิมทีเดี๋ยวไม่ได้ตั้งใจจนหนึ่งเค้าคิดแล้วเค้าก็เห็นคนเดินทางเข้ามาซื้อสินค้า มันเริ่มมาจากตลาดญี่ปุ่นที่เดินทางมาเกาหลี เค้าเดินทางมาซื้อพวกแก้วน้ำที่มีรูปดาราลแล้วขายดี เค้าก็เลยคิดว่ามันเป็นช่องทางหลังๆเค้าก็เริ่มแพลนให้เป็นเรื่องเป็นราวขึ้น ได้แก่ ทำหนังสือที่สื่อใจคนอาเซียนมากขึ้น โดยเข้าใจว่าเค้าแพลนไว้ล่วงหน้า”

(พิชญา สายแสงจันทร์, สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2549)

จากกระแสนิยมต่างๆที่เกิดขึ้นทำให้ประเทศไทยเกิดผลกระทบค่อนข้างมากไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมไทยที่ถูกกลืนโดยวัฒนธรรมเกาหลี การนำเข้าสินค้าประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่เข้ามาเปิดตลาดได้หลากหลายประเภทมากขึ้น เพราะด้วยค่านิยมที่เกิดจากละครเกาหลีที่แพร่ภาพในปัจจุบัน การท่องเที่ยวที่

คนไทยมีการเดินทางออกไปประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเพิ่มมากขึ้นเพราะต้องการสัมผัสกับสถานที่ถ่ายทำ และบรรยากาศของละครที่ได้ชม และอีกประการคือส่งผลกระทบต่อวงการอุตสาหกรรมบันเทิงของประเทศไทยอย่างมาก เพราะเมื่อคนไทยหันไปบริโภคค่านิยมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมากขึ้น บริษัทในวงการบันเทิงจึงต้องสนองความต้องการของผู้บริโภคไม่ว่าจะเป็นการนำเข้าภาพยนตร์ ละคร เพลง หรือแม้แต่การเขียนบทละครที่ใกล้เคียงกับละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งในส่วนนี้ถือได้ว่ามีผลกระทบต่ออย่างยิ่งกับประเทศไทยกระแสนิยมที่เกิดขึ้นได้ทำให้ประเทศไทยเสียดุลทางการค้า วัฒนธรรมของไทยก็ถูกแทรกซึมจากวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

“วัฒนธรรมการดูหนังการอ่านการใช้ชีวิตเปลี่ยนไปเพราะว่าคนไทยกำลังพยายามอินกับว่าตนเองเป็นสาวเกาหลีใส่ชุดฮันบก”

(ณัฐปภัฏ ทองสวัสดิ์, สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549)

“สำหรับพี่โดยส่วนตัวรู้สึกว่าคุณไทยไม่ค่อยมีจุดยืนของตัวเอง พอเห็นเกาหลีเค้าดี เค้าทำละครแล้วประสบความสำเร็จทำให้คนเห็นแล้วอยากไปเกาหลีมากขึ้น คือแทนที่เราจะตื่นตัวแล้วทำให้คนเรามีความรู้สึกว่าเราจะทำแบบนี้บ้างได้ไหม ทำอย่างไรให้คนสนใจวัฒนธรรมไทยมากขึ้น สมมติว่าทำละครสอดแทรกเรื่องOTOPกลับไม่คิดทำ”

(ฐา-นวล สติยทุทธการ, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2549)

อาหารก็เป็นอีกหนึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นในประเทศไทย อาหารเกาหลีที่ในอดีตไม่ค่อยเป็นที่นิยม แต่ปัจจุบันมีการเปิดร้านอาหารเกาหลีกันเป็นจำนวนมาก ส่วนร้านอาหารที่เปิดมาเป็นเวลานานก็ได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น จากผลการสัมภาษณ์เจ้าของร้านอาหารเกาหลี และคนเกาหลีที่(อาจารย์สอนภาษาเกาหลี) ที่ไปทานอาหารที่ร้านอาหารเกาหลีต่างๆ พบว่าจำนวนคนที่ไปรับประทานอาหารเกาหลีก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นเกือบ 50% นั่นเพราะในเนื้อหาในเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้มีการสอดแทรกเรื่องอาหาร และในเรื่องก็มีการถ่ายทำขณะที่กำลังทำอาหาร ทำให้คนดูได้ทราบถึงความพิถีพิถันของการทำอาหาร ทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกอยากทานอาหารตามในเนื้อเรื่อง

ละครเกาหลีที่แพร่ภาพอยู่ในปัจจุบันไม่เพียงแต่ส่งผลในเรื่องของอาหารเกาหลี เท่านั้น เพราะในเรื่องของการเรียนภาษาเกาหลีก็มีผลกระทบด้วยเช่นกันคือ มีการเปิดสอนภาษาเกาหลีในประเทศไทยมากขึ้น ทั้งในสถาบันการศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือแม้แต่ศูนย์สอนภาษาต่างๆ จำนวนคนที่เรียนก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นจากเดิม

“ละครต่าง ๆ ที่นำมาออกอากาศ กระแสที่จะเกิดได้คงเป็นในส่วนของการแต่งตัว รวมไปถึงทรงผม โดยการแต่งตัวนั้นคงนำมาปรับตามสภาพอากาศบ้านเรา แต่เรื่องทรงผม ผมว่าได้รับอิทธิพลอย่างมาก”

(พงศัปกต เจียรจินคาร์ตัน, สัมภาษณ์, 27 กรกฎาคม 2549)

“สี่ปีที่แล้วตอนนั้น ไม่มีวิชาเอกมีแค่โทกับเลือกมีคนเรียนแค่ สิบถึงสิบห้าคน แต่ตอนนี้ถ้าเป็นวิชาเอก เราต้องแบ่งกลุ่มละหกสิบคน สี่กลุ่ม”

(Lee Ji Eun, สัมภาษณ์, 24 กรกฎาคม 2549)

*“We have more customers after Dae Jang Geum plaedy in Thailand about 50%. Many people know Konju restaurant because we have an activity with Channel 3”*

(Moon So Yun, สัมภาษณ์, 13 สิงหาคม 2549)

กลยุทธ์ขององค์กรเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ประเทศ และการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี จัดได้ว่าเป็นกลยุทธ์ที่ดีและประสบความสำเร็จอย่างสูงในปัจจุบัน เมื่อเทียบกับการเดินทางท่องเที่ยวไปประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในอดีต และการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นก็ด้วยการวางแผนบริหารจัดการที่ดีที่ทำให้มีการสื่อสารผ่านสื่อละครออกมาได้อย่างลงตัว

## 2. ประเด็นภาพลักษณ์ที่แฝงในละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

ละครเป็นสิ่งที่สามารถเข้าถึงจิตใจคนดูได้มากที่สุดและจัดได้ว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญประการหนึ่งของการประชาสัมพันธ์ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมีการผลิตละครที่มีความหลากหลายประเภท เช่น โรแมนติก ดราม่า สยองขวัญ เป็นต้น แต่ละครที่ประชาชนในประเทศไทยมีความนิยมมากที่สุด คือ แนวโรแมนติก เพราะความสามารถในการแสดงละครของนักแสดงที่แสดงได้สมบทบาท เนื้อเรื่องที่สนุกสนาน และสถานที่ถ่ายทำที่สวยงามของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถ่ายทำในอุทยานที่มีฉากหิมะเป็นองค์ประกอบ ซึ่งเป็นสิ่งที่ประเทศไทยไม่มี ทำให้ผู้ชมเกิดความตื่นตาตื่นใจไปกับละครนั้นๆ จึงจัดได้ว่าละครเป็นสื่อหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการประชาสัมพันธ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ละครเกาหลีมีการแพร่ภาพในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง แต่ละครเรื่องที่ดีที่สุดได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ชมเกิดความสนใจและติดตามประเทศสาธารณรัฐเกาหลีอย่างมากที่สุด นั่นคือละคร “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

ผลจากการวิจัยละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้จะพบว่าลักษณะความเป็นเกาหลีที่สอดแทรกอยู่คือ

### 2.1 วัฒนธรรมในด้านต่างๆ ดังนี้

- วัฒนธรรมด้านวิถีชีวิต เช่น ความรักของนางใน ,การดำรงชีวิตของคนสมัยก่อนที่มีการแบ่งชนชั้นวรรณะกันอย่างชัดเจน และการดำรงชีวิตตามแบบแผน กฎระเบียบที่กำหนดไว้ เช่น เรื่องกฎระเบียบของราชสำนักที่ไม่ว่าจะเป็นคนในตำแหน่งใดก็ตามต้องยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด กฎระเบียบที่ต้งขึ้นเฉพาะกลุ่มของคนในสังคมนั้นๆ และกฎระเบียบที่อาศัยความถูกต้องเป็นหลัก เรื่องของความเชื่อแบ่งได้ 3 ลักษณะคือ ความเชื่อที่ยึดถือสืบทอดกันมาแต่อดีต ความเชื่อด้านการทำนาย และความเชื่อเรื่องศาสตร์ฮวงจุ้ย

- วัฒนธรรมด้านการปรุงอาหาร มีการถ่ายทอดออกมาให้ผู้ชมได้เห็นถึงความใส่ใจในรายละเอียดของวัตถุดิบที่จะใช้ในการปรุงอาหาร ขั้นตอนในการปรุงอาหาร ดังจะเห็นได้จากหลายๆตอนที่มีการถ่ายทำถึงขั้นตอนการปรุงอาหาร รวมทั้งการนำ “โสม” สิ้นค้าประจำชาติมานำเสนอในละครเรื่องนี้ด้วยทั้งในอาหาร และยารักษาโรค

- วัฒนธรรมด้านการแต่งกายมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ทำให้เกิดภาพลักษณ์ของความสุภาพเรียบร้อย เพราะเครื่องแต่งกายที่ปกปิดมิดชิด

## 2.2 การให้แง่คิด คำสอนต่างๆ ดังนี้

- การสอนให้เป็นคนอดทน มีความพยายาม ความกตัญญู ความพอดี มีปฏิภาณไหวพริบดีดี เป็นคนช่างสังเกต มีความพร้อมในการให้อภัย และยึดถือความถูกต้อง

- การเคารพต่อผู้อาวุโสและผู้มีพระคุณ

- การสื่อถึงเรื่องความเท่าเทียมกันของชายและหญิงในอดีตที่ในละครได้สะท้อนแง่มุมของความสามารถของผู้หญิงที่ทัดเทียมกับผู้ชาย และสมควรได้รับตำแหน่งที่เท่าเทียมกัน หรือแม้แต่ตำแหน่งที่สูงกว่า

- ด้านการแพทย์ในอดีตที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์แนวทางใหม่ๆในการรักษาคนไข้ เช่น การผ่าตัด

คุณธรรมบางประการที่ปรากฏในละครเรื่องนี้มีความสอดคล้องกับคุณธรรมที่คนไทยคุ้นเคย เช่น ในคุณธรรม 12 ประการที่อ้างถึงในบทความของธนวดี บุญลือ (2549) คือ ปรีชาญาณ (Wisdom), ความอ่อนน้อมถ่อมตน (Humility), ความมีเมตตาธรรม (Kindness), ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ (Generosity), ความอดทนอดกลั้น (Patience), ความศรัทธา (Piety), ความหนักแน่น (Gravity) และความกระตือรือร้น (Zeal/eagerness) คุณธรรมทั้ง 8 ประการนี้เป็นสิ่งที่อยู่ในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง และเป็นเหมือนแง่คิด คำสอนที่ดีให้กับผู้ชมได้เป็นอย่างดี

“การเป็นคนที่มีความมุ่งมั่น กระตือรือร้น และมีคุณธรรมในชีวิต ตัวละครหนังทุกเรื่องของเกาหลีต้องมีจุดนี้ นอกจากนี้ความเป็นเกาหลีที่สอดแทรกไว้ก็ส่งผลในเรื่องของการตลาด เรื่องขายของ เสื้อผ้า สถานที่ถ่ายทำ สถานที่ถ่ายทำกับเสื้อผ้าถูกนำเอามาแอบตัวเองไว้ในวัฒนธรรมเค้าเช่นทัวร์ต่างๆ จัด

ทัวร์กันตามสถานที่ถ่ายทำ อันนี้ไม่เท่าไรหรอก เสื้อผ้ามีผลต่อการออกแบบแต่ละประเทศเค้ามีวิธีการทำและการออกแบบเสื้อผ้าของเกาหลีมาใช้ในชีวิตประจำวัน ญี่ปุ่นเป็นประเทศแรกที่นำ ชุดแต่งกายแบบแจ๊ซก็มาใส่เล่นในวันเสาร์-อาทิตย์ ในย่านชิบูยะอะไรพวกนี้ ถามว่าผลเหล่านี้ของทั้งอาหารและเสื้อผ้านั้นน่ากลัวไหม มันไม่ใช่เรื่องน่ากลัวแต่เนื้อเรื่องค่อยๆ ซึม มันซึมเข้าไปในชีวิตประจำวัน”

(นันทขว้าง สิริสุนทร, สัมภาษณ์, 20 กรกฎาคม 2549)

“เรื่องของวัฒนธรรมประจำชาติถ้าเทียบกับหนังย้อนยุค แบบจีนหรือว่าญี่ปุ่นคือว่ามันชินตา แต่ย้อนยุคแบบเกาหลีนั้นไม่เคยมีมาก่อน ทำให้เรื่องของ การแต่งกาย วัฒนธรรมประจำชาติ โดยเฉพาะเรื่องการทำอาหารที่มีความใกล้เคียงกับคนเรานั้น ดังนั้นก็เข้ากับครอบครัวได้ง่ายในกลุ่มคนต่างๆ คิดว่าก็นำเสนอในเรื่องของวัฒนธรรมที่แตกต่างที่น่าสนใจด้วย”

(คมสัน คล้ายมี, สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549)

ละครเรื่องแจ๊ซก็ม จอมนางแห่งวังหลวงทำให้ผู้ชมเกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดในด้านของการเปิดรับข่าวสารที่เกี่ยวกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมากขึ้น และเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมในด้านการดูละครที่จากเดิมไม่เคยสนใจดูละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมาก่อนก็เริ่มให้ความสนใจ และติดตามมากยิ่งขึ้น บางครั้งก็เป็นการติดตามดูละครเพราะในละครมีนักแสดงนำที่ตนเองชื่นชอบ

“เปลี่ยนเยอะ อย่างเมื่อดูแจ๊ซก็มมันเป็นการเมืองหน่อยๆ แต่เป็นคนดีที่ทุกคนไม่เห็นความดีคือทุกคนเห็นความดีน้อยมาก จากสังคมจริงๆ ที่คนดีจะ โดนกลั่นแกล้งจากคนที่มีผลประโยชน์อย่างเวลาที่เรทำงาน ไม่มีใครเห็นว่าเราทำงาน ไม่เห็นความดีของเราแล้วก็เรื่องความรัก คือน่าจะมีผลให้ผู้ชายกลับมามองดูบ้างว่าทุกวันนี้จะหายากมากที่ชายจะรักหญิงที่จะยอมเหมือนพระเอกในแจ๊ซก็มที่ยอมให้แจ๊ซก็มได้ทุกอย่าง ไม่ใช่ว่าจะต้องเอาอะไรมาให้เค้า คือว่าผู้หญิงคนนี้อาจจะยิ่งใหญ่เค้าก็พร้อมตลอดเวลา ประมาณว่าเป็นทัศนคติทางความรักอีกแบบ

(อรพิณ โชคพัฒนาพงษ์, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2549)

“อย่างอื่นเรื่องวัฒนธรรมเหมือนเดิม แต่คิดแบบแจ๊ซก็ม คือรู้ว่าเป้าหมายสูงสุดของตนเอง แบบแจ๊ซก็ม เป้าหมายสูงสุดของเขาคือ ชังกรุงสูงสุด แล้วไปให้ถึงโดยไม่เบียดเบียนคนอื่นและอดทนต่อสู้กับอุปสรรค”

(Luechanya Somsuay, สัมภาษณ์, 1 สิงหาคม 2549)

“จากไม่เคยทานอาหารเกาหลีก็ไปทาน ทำให้อยากลองอยากรู้ว่าอาหารเกาหลีเป็นอย่างไร แต่จะมีการเปรียบเทียบในเรื่องของอาหารว่าอาหารเกาหลีในไทยกับประเทศเกาหลีเองไม่เหมือนกัน ของไทยวัสดุไม่ดีเท่ากับประเทศเกาหลี รสชาติไม่เหมือนกับประเทศของเขา”

(อัจฉราพร ตันติยาท, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2549)

ในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้มีสาระที่สอดแทรกที่ทำให้ผู้ชมเกิดความประทับใจว่าละครเกาหลีเป็นละครที่น่าสนใจเพราะสถานที่ที่สมจริงทำให้ผู้ชมประทับใจและติดตาม สาระที่ได้รับนั้นคือเรื่องความตั้งใจทำดี ความอดทนอดกลั้น ความมีน้ำใจ การให้อภัย

“เยอะมาก สาระความรู้รับรองว่าทุกคนที่ดูใจดูนั้น ได้ความรู้แน่นอน ไม่ว่าจะสอนให้รู้จักคิด จัดลำดับความสำคัญ รู้จักถึงความอดทนอดกลั้น การมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การให้อภัย ความรัก ฯ และที่ลืมไม่ได้คือความกล้าหาญอดทนซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้หญิงที่ชื่อว่าแดจังกึมถ่ายทอดให้เห็นได้อย่างเด่นชัดมากที่สุด ซึ่งถ้าได้ดูตอนที่เธอถูกใส่ร้ายเลยถูกเนรเทศ ไปเขตทาจเจ ซึ่งถ้าใครใคร่ไปแล้วจะกลับมาเมืองหลวงนั้นยากมาก และเขตทาจเจเป็นเมืองที่ห่างไกล ทูรกันดาร ไม่ว่าจะปลูกพืชผักอย่างไรก็ไม่งอกงาม แต่เธอก็ไม่เคยย่อท้อ มุมานะที่จะเรียนรู้และเธอก็ผ่านพ้นอุปสรรคนั้นมาได้ด้วยดีจนได้กลับเข้ามาเป็นนางในวังเหมือนเดิม”

(พิศมัย ถาวรวงษ์, สัมภาษณ์, 11 สิงหาคม 2549)

“ได้รับสาระแง่คิดในการใช้ชีวิต ไม่ท้อแท้ ย่อท้อต่ออะไรง่ายๆ แม้ถ้าเราย่อท้อไม่มีความตั้งใจในการดำเนินชีวิต หลุมเล็กๆที่เราต้องเดินข้าม จักกลีบกลายเป็น หุบเหวลึกกว้างใหญ่ แต่ถ้าเราเข้มแข็งอดทน ต่อให้ตนต้องข้ามเหวหรือหลุมลึกสักเพียงไหน หลุมนั้นจักกลายเป็นเพียงหลุมธรรมดาเล็กๆ ที่ง่ายต่อการเดินข้ามได้ และอีกอย่างคือ ประทับใจนักแสดงมาก ลี ยอง เอ ที่แสดงบทบาทของผู้หญิงที่ชื่อว่า แดจังกึม ออกมาได้อย่างดี จนทำให้ผู้คนมากน้อยหลงไหลไปตามกัน”

(จักรณรงค์ พิมพ์พันธ์, สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2549)

จึงกล่าวได้ว่าประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศ เพราะในอดีตหากกล่าวถึงประเทศสาธารณรัฐเกาหลีแล้วคนส่วนใหญ่ก็จะคิดถึงภาพที่ติดลบของประเทศ หรืออีกประการหนึ่งคือไม่มีใครรู้จักว่าเป็นประเทศที่มีลักษณะอย่างไร แต่เมื่อมีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆแล้วจะพบว่าภาพลักษณ์ที่มีต่อประชาชนในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีก็ดีขึ้นและรวมทั้งภาพลักษณ์โดยรวมของประเทศด้วย

“เค้าประสบความสำเร็จในการประชาสัมพันธ์ประเทศและการโฆษณาชวนเชื่ออย่างมาก เพราะทำให้เรามีความรู้สึกว่าคนสมัยก่อนนี้จะมีการรับรู้เกี่ยวกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่ไม่ดี เช่น เรื่องความก้าวร้าว ความรุนแรง สังเกตได้จากสมัยก่อนจะเห็นข่าวเกาหลีที่เป็นเรื่องการปฏิวัติการขว้างปาระเบิด และเรื่องกีฬาที่ค่อนข้างจะโหดร้าย คือ โค้ชจะตบนักกีฬาหากมีการซ้อมที่ไม่ได้อย่างใจ เราจะเห็นภาพอย่างนี้ตลอดจากโทรทัศน์ เค้าเก่งที่เค้าเปลี่ยนภาพลักษณ์ให้กลายเป็นประเทศที่โรแมนติก และพอประสบความสำเร็จก็ทำให้อาหารเกาหลีที่ไม่มีความอร่อยเลยกลายเป็นอาหารเทรนด์ได้”



(พิชญ์ สายแสงจันทร์, สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2549)

“ก่อนหน้านี้คนไม่ค่อยซื้อฮาเกะลิขานาคนี้ คนจะรู้สึกว่าเป็นประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศเล็กๆที่ห่างไกลประเทศเรา ทั้งที่มันไม่ได้ไกลมากคนก็แห่ไปฮ่องกง สิงคโปร์ ญี่ปุ่น แต่พอมีหนังแล้วทำให้รู้สึกว่าคุณสนใจเกาหลีมากขึ้น ชอบผู้ชายเกาหลี ชอบตีกันเยอะมากขึ้น แต่ก่อนมีแต่บ๊วยลูกครึ่งอยู่หลายสิบปี พอมายุคนี้ลูกครึ่งจะเฉยๆ แต่ตีกันเยอะมากดูได้จากนักร้องปัจจุบัน ไม่มีลูกครึ่งฝรั่งเลยเป็นที่หมายหมุดเลยร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าแนวลูกครึ่งจะเป็นดังเดิมกันทั้งนั้น เช่น มาซา นัททิมิเรีย แต่ของใหม่ไม่มีเลย”

(ฐา-นวลี สถิตยพุทธการ, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2549)

“สื่อถึงความรัก เช่นความรักแม่มีต่อลูกสาว ความรักของศิษย์ที่มีต่ออาจารย์ ความรักของเพื่อนที่มีต่อเพื่อน หรือความรักของหญิงสาวที่มีต่อชายหนุ่ม ผมคิดว่า ความรักที่พระเอกนางเอกที่มีให้กันนั้นเป็นความรักที่ต่างฝ่ายต่างเข้าใจกัน ตรงจุดนี้อาจจะเป็นจุดสอนให้วัยรุ่นไทยทั้งหลาย ได้คิดว่าความรักที่แท้จริงนั้นคืออะไร มิใช่เพียงต้องการร่างกายซึ่งกันและกัน แต่เพียงคนทั้งสองเข้าใจกัน แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว”

(จักรณรงค์ พิมพ์พันธ์, สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2549)

“เนื้อหาของละครในวงการครูเค้าเอาส่วนนี้ไปสอนในเรื่องการเรียนรู้อื่น เช่น การอบรมครู เค้าก็ยกตัวอย่างเรื่องนี้คือ บอกว่านี่คือตัวอย่างของการสอนให้เรียนรู้ด้วยตัวเอง และครูก็เอาจุดนี้มาสอนกับนักเรียนด้วย”

(อรทัย ทองเจิม, สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2549)

ภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากการนำสื่อต่างๆมาประกอบการประชาสัมพันธ์ประเทศนั้นช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับประเทศเป็นอย่างดีและทำให้ประชาชนเปิดรับข่าวสารของประเทศนี้มากขึ้น และจากความเป็นเกาหลีที่สอดแทรก ทำให้ผู้ชมเกิดความสนใจ ซึ่งเป็นผลพวงที่นำไปสู่เรื่องของธุรกิจในอนาคต ปัจจุบันประเทศสาธารณรัฐเกาหลีก็ได้มีส่วนนี้มาเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างรายได้ให้กับประเทศ

“มีผลดีคือ ผู้รับสารจะสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ง่าย โดยที่ไม่รู้สึกเบื่อ เพราะได้รับรู้เรื่องราวของตัวละครไปพร้อมๆกับการเรียนรู้วัฒนธรรม และความเป็นอยู่ของประเทศ”

(ปรเมศ ไชยนาพันธุ์, สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549)

“ได้ผลตอบรับและช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีได้ เนื่องจากการผสมผสานสื่ออย่างอื่นเช่นละคร เพลงจะทำให้ผู้รับสื่อให้ความสนใจมากยิ่งขึ้น ทำให้มีเวลาประชาสัมพันธ์ได้ยาวนาน และมีความสอดคล้องกันในแต่ละเรื่องมากขึ้น สรุปแล้วก็คือการประชาสัมพันธ์จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น”

(วิรัช วัฒนเมฆินทร์กุล, สัมภาษณ์, 11 สิงหาคม 2549)

### 3. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

กระแสนิยมการบริโภคค่านิยมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่เกิดขึ้นจากละครเรื่องนี้ทำให้จำนวนการผลิตหนังสือเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงมีจำนวนการผลิตที่มีจำนวนมากในช่วงระยะเวลาไม่ถึงหนึ่งปี โดยมีจำนวนถึง 500,000 เล่ม และมีการนำละครเรื่องแดจังกึม มาผลิตเป็นหนังสือสำหรับเด็ก เพื่อเป็นเสมือนสื่อการสอนประเภทหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้เด็กหันมาให้ความสนใจในการอ่านหนังสือมากยิ่งขึ้น และด้วยความตั้งใจของสำนักพิมพ์ที่ต้องการให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านภาษา หนังสือเรื่องแดจังกึมสำหรับเด็กนี้จึงเป็นหนังสือการ์ตูนที่เป็นการสอนในรูปแบบสองภาษาคือ ภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับภาษาไทย หนังสือแดจังกึมสำหรับเด็กนี้ก็ได้รับการตอบรับที่ดีจากโรงเรียนต่างๆ ที่นำหนังสือสองภาษาเรื่องนี้มาเป็นผู้ช่วยสอนประเภทหนึ่ง เรื่องความสำเร็จของละครนี้ก็มีผลทำให้เกิดรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวรูปแบบใหม่คือ การเดินทางไปท่องเที่ยวประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในรูปแบบทัวร์ตามรอยละคร

ปัจจัยอื่นๆที่ทำให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี คือ

- ความเหมาะสมของนักแสดง ทั้งบทบาทที่ได้รับและบุคลิกภาพหน้าตาของนักแสดงที่มีความน่ารัก คู่ดีที่ช่วยดึงดูดผู้ชม
- เนื้อเรื่องของละครที่มีความสนุกสนานน่าติดตามและออกแนวย้อนยุค (Period)
- ความใกล้เคียงกันของวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมเกาหลีที่ไม่ค่อยมีความแตกต่างกันมากทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจในเนื้อหาและวัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในละครได้ง่ายและเกิดความนิยมละครได้ง่ายยิ่งขึ้น
- สาระ คติธรรมต่างๆของละครและความเป็นแบบอย่างที่ดีของตัวละคร เช่น ด้านความอดทน ความพยายาม เป็นต้น
- ละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง เป็นละครเรื่องยาวทำให้มีการติดตามชมอย่างต่อเนื่อง เพราะเหตุนี้จึงส่งผลทำให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้อย่างต่อเนื่องต่างจากการฉายภาพยนตร์ที่เมื่อมีการแพร่ภาพแล้วไม่จำเป็นต้องติดตามเช่นการชมละครเรื่องยาว
- การนำเสนอวัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหารที่เน้นเรื่องของสุขภาพ ซึ่งตรงกับความต้องการของคนไทยที่เริ่มให้ความสนใจด้านสุขภาพมากขึ้น โดยในเรื่องมีการแทรกเกี่ยวกับสมุนไพรต่างๆ หรือแม้แต่การนำ “โสม” ที่เป็นสินค้าที่สำคัญของประเทศมาเป็นส่วนหนึ่งของอาหารและยา รักษาโรค

“ปัจจุบันกระแสนิยมในหนังของเกาหลี เป็นที่ติดตามใจคนไทยมากๆ เพราะต้องยอมรับว่า ผลงานที่เขานำเสนอนั้นมันมีเสน่ห์น่าติดตาม จนถูกใจคนไทยหลายๆคน แนวละครเกาหลีก็เป็นอีกบทบาทหนึ่ง ก็คือนางร้ายก็ร้ายเสียจริงๆ ดิก็ดีจริงๆ อาฆาต โกรธ ก็มากจริงๆ จึงเข้าสได้สการชอบดูหนังนำเน่าของคนไทย (แต่ไม่ได้ว่าหนังของเขานำเน่าหรือจนกระทั่ง) และอีกอย่างวิถีทัศนัยของประเทศของเค้าสวยงาม จึงทำให้ผู้กำกับละครโทรทัศน์ของไทย ลงทุนไปถ่ายทำกันที่เกาหลีเลยทีเดียว เช่น เรื่องหิมะใต้พระจันทร์ ทางช่อง3 เพื่อเอาใจคนที่ชอบหนังเกาหลีโดยเฉพาะอีกทั้ง ตัวดารานักแสดงของเกาหลี ก็เป็นที่รู้จัก และคนไทยชื่นชอบ อาทิเช่น เรน เซอหงเฮยว ลียองเอ หรือ นักร้องคนอื่นๆ”

(จักรณรงค์ พิมพ์พันธ์, สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2549)

“ละครเกาหลีเค้ามีความเป็นดราม่าคือดูแล้วก็สนุก แล้วก็พระเอกนางเอกหล่อและสวย การถ่ายภาพก็ดีหมด มันก็ทำให้เกิด เคเวฟ ขึ้นมา ไม่ได้เฉพาะในไทยในจีน ฮองกง หรือแม้แต่ญี่ปุ่นเองที่เมื่อก่อนก็เป็นผู้นำ ตอนนี้อยู่ญี่ปุ่นเองก็คลั่งเกาหลี ด้านเทคโนโลยีหลายๆตัวก็นำหน้าโซนี่ ชัมซุงตอนนี้ก็นำหน้าโซนี่ งานบันเทิงงานศิลปะหลายๆตัว เพลงหนังก็นำหน้าญี่ปุ่น”

(เสกสรร สุขวัฒน์, สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2549)

“ก็จะมีเรื่องของความซื่อสัตย์ ความดี อย่างละคร ไทยมักจะเป็นเรื่องรักๆ แล้วก็ตัวร้ายแย่งพระเอกกันบ้าง แต่อย่างเค้าก็สอดแทรกเรื่องความรักไว้ และเหมือนกับว่าสิ่งที่เขานำมาชูให้เด่นกว่ามันไม่ใช่เรื่องรักจริงๆก็ถือได้ว่าเป็นละครรักเหมือนกันนะตัวพระเอกกับนางเอกมันใส่สาระมากกว่านั้น คือดูแล้วมีเรื่องให้ติดตามตลอดไม่ใช่เฉพาะนางเอกพระเอกรักกัน”

(ปัญญาดา บุรณะพันธุ์, สัมภาษณ์, 23 กรกฎาคม 2549)

## ส่วนที่สองผลวิเคราะห์เนื้อหาละครโทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงเป็นละครที่อิงจากประวัติศาสตร์ในเรื่องของหมอหญิงแดจังกึม แต่โดยความเป็นจริงแล้วมีการแต่งเนื้อหาเพื่อความบันเทิง โดยในตอนต้นของเรื่องหมอหญิงแดจังกึมจะเป็นนางในของห้องเครื่อง ซึ่งเนื้อหาในส่วนนี้เป็นการสร้างขึ้นเท่านั้น ไม่ได้มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และเนื้อหาก็คือเป็นการสะท้อนถึงประวัติศาสตร์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในอดีตว่ามีลักษณะความเป็นอยู่แบบการแบ่งชนชั้น ซึ่งประกอบด้วยกษัตริย์และเชื้อสายของพระราชวงศ์ ชุนนางในระดับต่างๆ ชนชั้นกลาง ชนชั้นไพร่ ในแต่ละชนชั้นก็มีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันตามฐานะศักดิ์นิยา รายละเอียดในเนื้อหาของละครเรื่องนี้จะเป็นลักษณะการสอดแทรกเรื่องของวัฒนธรรม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ความเชื่อ การให้แง่คิดคำสอนในด้านต่างๆ

เรื่องของความเชื่อในละครโทรทัศน์เรื่องนี้จะมีความเชื่อในสามลักษณะคือความเชื่อที่ยึดถือสืบทอดกันมาแต่อดีตเป็นความเชื่อจากการทำนาย ไซศาสตร์ และความเชื่อเรื่องศาสตร์ฮวงจุ้ย ความเชื่อในลักษณะแรกเช่น ความเชื่อในการคัดเลือกคนเข้าทำงานในวัง คือ การนำหยดเลือดมาหยดที่ข้อมือ หากหยดเลือดไหลเป็นทางแสดงว่าไม่ใช่หญิงพรหมจรรย์จะไม่สามารถเข้าทำงานในวังได้ และตอนที่เครื่องปรุงเปลี่ยนรส คนในเมืองมีความเชื่อว่าหากเครื่องปรุงเปลี่ยนรสบ้านเมืองจะเกิดเรื่องใหญ่โต ความเชื่อในลักษณะที่สองคือ ช่วงตอนต้นของเรื่องที่พ่อของแดจังกึม (ซอจินซู) ที่ได้พบกับนักพรตซึ่งทำนายว่า “ชีวิตของท่านจะอยู่ในกำมือของหญิง 3 คน 1. ไม่อยากฆ่าแต่ต้องฆ่า 2. ช่วยชีวิตนางแต่นางจะตายเพราะเจ้า 3. นางจะฆ่าเจ้าเป็นเหตุให้ช่วยคนอื่นอีกมากมาย” และอีกตอนคือตอนที่พระมเหสีกำลังทรงพระครรภ์แซ่ชังกุงก็สั่งให้กิมยองเอาขันต์ไปซ่อนที่ห้องลำเตียงเพื่อให้ลูกของพระมเหสีกลายเป็นหญิง ความเชื่อในลักษณะที่สามคือ ความเชื่อเรื่องฮวงจุ้ย ที่ฝั่งศพของฮันชังกุงที่จังกึมจะทำสุสานก็มีคนมาทักว่าทำที่นี่ไม่ดีเพราะจะทำให้คนตายไม่สามารถระบายความแค้นได้ควรนำไปฝังที่อื่น

การสอดแทรกแนวคิดในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงก็มีการสอดแทรก แนวคิดไว้หลากหลายประเภท เช่น เรื่องของความพอดี หมายถึง คิดทำในสิ่งใดควรทำด้วยความพอดีไม่มากเกินไปหรือน้อยจนเกินไป เช่น ตอนที่แม่ของแดจังกึม (ปาร์กเมียงยอ) บอกว่าสมุนไพรรักษาโรคที่นำมาปรุงเป็นอาหาร หากใช้ไม่ถูกทางก็จะให้ผลในทิศทางที่กลับกัน นั่นคือ หากนำมาใช้ในปริมาณที่พอเหมาะก็จะช่วยในการรักษาโรค แต่หากใช้ในปริมาณที่มากเกินไปหรือไม่เหมาะสมก็อาจทำให้เกิดผลเสียกับร่างกายได้

เรื่องของความพยายาม ความพยายามที่เกิดขึ้นในละครเรื่องนี้คือ ความพยายามของแดจังกึมที่มีความพยายามต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ โดยไม่ย่อท้อ ซึ่งจะพบได้ในหลายๆตอนของละครเรื่องนี้ ความพยายามในด้านดี เช่น ตอนที่ถูกเนรเทศไปอยู่เขตทาเจ แดจังกึมก็มีความพยายามที่จะปลูกเทศุนให้ประสบความสำเร็จเนื่องจากในเมืองของตนไม่สามารถปลูกเทศุนได้จึงต้องสั่งจากประเทศอื่น นางจึงพยายามปลูกให้สำเร็จเพื่อที่จะให้ชาวบ้านในเมืองนำไปใช้ประโยชน์ได้และไม่ต้องสั่งซื้อจากนอกประเทศ และความพยายามเมื่อตอนที่ถูกเนรเทศให้เป็นทาส แดจังกึมก็พยายามหาทางกลับเข้าไปในวังหลวงให้ได้ เพื่อล้างแค้นให้กับฮันชังกุงและแม่ของนาง แต่ถึงแม้ว่าเหตุฉุกเฉินตอนนี้จะเป็นเพื่อการล้างแค้นก็ตามแต่ก็เป็นสิ่งที่ถือได้ว่าทำให้แดจังกึมมีความพยายามที่จะต่อสู้เพื่อความถูกต้อง หรือตอนที่แซ่ชังกุงพยายามที่จะให้ตนเองได้กลายเป็นชังกุงสูงสุด โดยพยายามทุกวิถีทางโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือแม้แต่สิ่งที่จะตามมา อีกทั้งยังมีการสอนให้หลานของตนคือกิมยองดำเนินแนวทางตามรอยที่นางได้กำหนดไว้แล้ว เพื่อให้กิมยองได้เป็นชังกุงสูงสุดต่อจากนางนั่นเอง

ละครเรื่องนี้ก็มีสอดแทรกแง่คิดด้านความกตัญญูด้วยคือ คนเราควรมีความกตัญญูต่อพ่อแม่ ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณ เพื่อเป็นการสนองคุณที่ท่านเหล่านั้นเคยให้ความรัก ความช่วยเหลือต่อตนเอง เช่น ความกตัญญูที่แดจังกึมมีต่อแม่ของนาง และความกตัญญูที่มีต่อฮันซังกุงจึงพยายามหาทางล้างมลทินให้กับนาง โดยไม่เกรงกลัวต่ออิทธิพลของคนในตระกูลแซ่ เป็นต้น

นอกจากแง่คิดต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้นก็ยังมีเรื่องของคำสอนที่สอดแทรกไว้เช่นเดียวกัน คือ การแข่งขันเพื่อคัดเลือกซังกุงสูงสุดของห้องเครื่อง ระหว่างที่เตรียมตัวเพื่อการแข่งขัน แดจังกึมต้องการหาวัตถุดิบอย่างดีโดยลี้มคิดถึงโจทย์ที่พระพันปีกำหนดไว้ว่าต้องทำอาหารโดยใช้วัตถุดิบที่ชาวบ้านรับประทานกัน ทำให้ฮันซังกุงลงโทษด้วยการให้นางไปอยู่ดูแลซังกุงคนสนิทของพระมเหสีที่นอกวัง เนื้อความในตอนนี้นั้นฮันซังกุงได้บอกกับแดจังกึมว่า “อย่าพยายามเอาชนะโดยลี้มคิดถึงความเป็นตัวตนของตนเองและความถูกต้อง” หรือในตอนที่ฮันซังกุงได้สอนแดจังกึมว่าคนเราควรมีสติแม้ในยามคับขันไม่ใช่คิดเพื่อที่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเพียงอย่างเดียว แต่ควรคำนึงถึงผลในระยะยาวด้วยเพราะบางครั้งสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบข้างอาจทำให้เราตัดสินใจเดินทางผิดก็เป็นได้ ซึ่งเนื้อความตอนที่ฮันซังกุงได้สอนจึงก็คือ “คนเราอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ค่อยๆ เปลี่ยนตามสิ่งแวดล้อมรวมๆ โดยเฉพาะในยามคับขัน เราจะไม่คิดว่าสิ่งที่ทำไปมันถูกหรือผิดทุกคนมักหวั่นแต่แก้ปัญหาเฉพาะหน้า การทำอย่างนั้นหนทางจะยิ่งตีตันมากขึ้น ถ้ายังเดินต่อไปเราจะหาทางออกไม่เจอ หรือแม้แต่ออกนอกกลุ่มออกไปไกล” หรือตอนที่หมอจังกึมได้สอนแดจังกึมขณะที่นางต้องการเรียนหมอเพื่อกลับเข้าไปในวัง โดยที่ยังไม่ได้คิดถึงการช่วยชีวิตคนว่าเมื่อคนเราประสบความสำเร็จแล้วมักจะมีแต่ความภาคภูมิใจและหลงระเหิงจนลี้มคิดไปว่าควรจะต้องหาความรู้เพิ่มเติมและหาแนวทางเพื่อที่จะพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา และถ้าทำได้นั้นคือการประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง เนื้อความตอนที่หมอจังกึมได้บอกกับแดจังกึมคือ “คนที่ประสบความสำเร็จมักมีความคิดตรงกันคือ ความภาคภูมิใจและหลงระเหิง แต่ว่าที่สำคัญยิ่งกว่านั้นยังมีอีก คือ ยอมรับความจริงและพัฒนาเรื่อยๆ ขึ้นไป คนเรานอกจากเป็นผู้นำคนอื่นแล้วก็ก็ต้องหมั่นเรียนรู้อยู่ตลอด ตอนที่ต้องยอมรับความท้าทายใหม่ๆ หลังประสบความสำเร็จก็ตรงกับความคาดหวังของข้าเจ้าจะบรรลุทั้ง 2 สิ่ง”

นอกจากนี้ก็มีคำสอนเรื่องของความถูกต้องที่ซังกุงได้สอนไว้ว่า “วังหลวงที่ทรูเลิศแท้จริงก็เป็นเพียงเปลือกนอกที่ฉาบฉวย แม้วันๆ จะมีคนเข้าออกมากมายแต่ก็มีความเงียบเหงา อาจเพราะทุกคนรู้สึกอ้างว้างจึงทำให้เกิดความระแวง และความอิจฉากันและกันเพราะความโดดเด่นทำให้ทุกคนพยายามแก่งแย่งเพื่อหวังเป็นคนโปรดของเชื้อพระวงศ์ หวังครอบครองลาภยศสรรเสริญให้มากที่สุดถึงขนาดทำร้ายคนอื่นก็ไม่กลัวทุกคนจึงหลงอำนาจและติดบ่วงของมันอย่างไม่มีสิ้นสุด” หมายความว่า ไม่ว่าทำอะไรควรยึดถือความถูกต้องไม่ควรไว้หิกละส คัดหน้าเข้าครอบงำ จนถึงขั้นทำร้ายผู้อื่นเพื่อความต้องการของตนเองถึงแม้ว่าต้องการในลาภยศสรรเสริญก็ตามเพราะจะทำให้เราไม่สามารถพ้นจากวังวนเหล่านั้นได้ คำสอนอีก

ประการคือตอนที่อันซังกงได้กล่าวว่า “ถ้าอ่อนแอเนิ่นเล็กลงก็เหมือนขุนเขา ถ้าเข้มแข็งลมพายุก็เหมือนสายลมอันแผ่วเบา” หมายถึง ความอ่อนแอที่เกิดขึ้นบางครั้งอาจจะเป็นเหมือนสิ่งที่ขวางกั้นทำให้เราไม่สามารถข้ามพ้นอุปสรรคหรือปัญหาไปได้ แต่ถ้ามีความเข้มแข็งแล้วแม้จะเจอกับอุปสรรคหรือปัญหาใดๆ เราก็สามารถฝ่าฟันเอาชนะและผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

เรื่องของการทำความเคารพผู้อาวุโสหรือผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่าก็ถือได้ว่าเป็นมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในละครเรื่องนี้จะพบว่าจะมีการเคารพต่อผู้อาวุโส เคารพที่มีตำแหน่งสูงกว่า และการเคารพต่อผู้มีพระคุณด้วยเช่นเดียวกัน เช่น ตอนที่เฉินซู (พ่อของแดงกิม) ได้ช่วยปาร์คเมียงยอ (แม่ของแดงกิม) จากริมน้ำตอนที่นางหมดสติไป หลังจากนั้นนางฟื้นแล้วนางก็ทำความเคารพเพื่อแสดงความขอบคุณที่ช่วยเหลือการเคารพต่อผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่า เช่น เมื่อมีการเข้าเฝ้าคนในราชวงศ์ก็จะมีกรทำความเคารพเพื่อแสดงความนับถือที่มีต่อคนในราชวงศ์ เป็นต้น

ในละครเรื่องแดงกิม จอมนางแห่งวังหลวงมีการเน้นเรื่องของกฎระเบียบในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกฎระเบียบของราชสำนักที่ไม่ว่าจะเป็นคนในตำแหน่งใดก็ต้องยึดถือปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ตั้งขึ้นเฉพาะของคนในกลุ่มสังคมนั้นๆ และกฎระเบียบที่อาศัยความถูกต้องเป็นหลัก เช่น ยึดถือตามกฎระเบียบที่สืบทอดกันมาทั้งที่เป็นกฎของราชสำนัก เช่น นางในคือหญิงของพระราชาไม่ว่าจะทำอะไรก็ตามต้องสวมห้ามผิบบนแผ่นดิน ห้ามหว่านเสน่ห์รับไมตรีจากหนุ่มแปลกหน้า และในเรื่องของการรักษาก็มีกฎระเบียบแนวทางการยึดถือมาแต่อดีตว่าการแพทย์ที่ใช้การฝังเข็มเป็นการรักษานั้นจะต้องให้หมอหญิงเป็นผู้รักษาให้กับพระมเหสี และนางใน ห้ามหมอหลวงเป็นคนที่รักษาโดยเด็ดขาด ส่วนการยึดถือตามกฎระเบียบเฉพาะของกลุ่มในสังคมของตน ในที่นี้คือ กลุ่มนางใน เช่น มีการสำเร็จโทษของกลุ่มด้วยวิธีของตนเอง ดังตอนที่ปาร์คเมียงยอ โดนแซ่ซังกงใส่ความว่านางมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับทหารในวังจึงโดนสำเร็จโทษด้วยการกรอกยาพิษ กฎระเบียบเรื่องความถูกต้องคือความถูกต้องกับกฎระเบียบ เช่น เรื่องของการเบิกสินค้าของแต่ละฝ่ายในวังควรมีความถูกต้องชัดเจนไม่โก่งก้น ดังนั้นจึงมีการแต่งตั้งให้แดงกิมเป็นผู้ตรวจตราสินค้า

การเป็นคนที่มีความขยัน เรียนรู้ด้วยตนเอง มีความอดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์โดดเด่นในละครเรื่องนี้ ไม่ใช่เฉพาะที่กล่าวมาแล้วเท่านั้น หากแต่ตัวละครเอกในเรื่องแดงกิมนี้ยังมีปฏิภาณไหวพริบที่ดี มีความสามารถในการพลิกแพลงอยู่ตลอดเวลา และยังมีความพร้อมที่จะไปให้อภัยเสมอถ้าผู้ทำผิดยอมรับในสิ่งที่ตนเองกระทำลงไป ซึ่งลักษณะดังที่กล่าวมาเราจะพบเห็นได้หลายตอนในละครเรื่องนี้ เช่น ตอนที่แดงกิมนำหญ้าเขียวมังกรมารักษาแผลให้เยินเซ็งตอนที่นางตกลงขณะที่ปีนโตะเพื่อช่วยหาของให้กับแดงกิม หรือตอนที่ปัญหาเรื่องของอาหารที่เน่าเสีย แดงกิมก็เป็นผู้ที่สังเกตและทราบถึงสาเหตุของอาหารที่เน่าเสียจึงเป็นคนจัดการกับเหตุที่เกิดด้วยการล้างซามโดยต้มน้ำก่อน

นำน้ำไปล้างชาม เนื่องจากน้ำบาดาลที่ใช้โค่นผ่นชะหน้าดินทำให้เป็นดินโคลนทำให้ล้างชามได้ไม่สะอาด และอาหารเน่าเสียได้ง่าย ในตอนนี้ก็แสดงให้เห็นว่าแม้ในขณะที่แดจังกึมยังเด็กอยู่ก็มีความสามารถในการจดจำสิ่งที่แม่ได้สอนไว้และสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

ในเรื่องของความเป็นคนช่างสังเกตที่แดจังกึมมีมาตั้งแต่เด็กก็ทำให้นางสามารถแก้ปัญหาหลายๆอย่างที่เกิดขึ้นในวังหลวงได้ไม่ว่าตอนที่นางเป็นนางใน เป็นทาส หรือแม้แต่ตอนที่นางเป็นหมอหญิงก็ตาม เช่น การหาสาเหตุที่ทำให้เครื่องปรุงเปลี่ยนรสได้เนื่องจากความสามารถของแดจังกึมและเพราะความที่นางเป็นคนที่มีความใฝ่หาความรู้ด้วยตัวเอง ใฝ่หาความรู้ที่นางมีความสามารถทำให้นางนำไปพลิกแพลงวัตถุดิบในการทำอาหารได้เป็นอย่างดี เช่น การนำน้ำแรมมาทำหมี่เย็น การนำผักกาดมาทำหมั่นโถว เป็นต้น นอกเหนือจากการสอนของซอซังกุงและฮันซังกุงนางขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมจากนอกตำราโดยการลองผิดลองถูกด้วยตนเอง เพื่อที่จะหาสาเหตุของสิ่งที่เกิดขึ้นให้ได้ เช่น เรื่องอาหารที่ทำให้ห้องค้ายหมดสติ เพราะอาหารที่อาของนาง (คักคักกู) เป็นคนทำจนผลสุดท้ายนางก็หาสาเหตุจนพบแต่ก็เป็นผลทำให้ตนเองสิ้นใจไม่สามารถรับรู้รสของอาหารได้ ไม่เพียงแต่การสังเกตเพื่อการแก้ปัญหาเท่านั้น ยังมีการสังเกตเพื่อหาแนวทางใหม่ในการทำอาหารด้วย เช่น การนำถ่านมาใส่ในเครื่องปรุงรสเพื่อเป็นการรักษารสชาติของเครื่องปรุง เป็นต้น และผู้ที่แนะนำแนวทางและช่วยสอนให้แดจังกึมเป็นคนที่ช่างสังเกตและเรียนรู้ด้วยตนเองคือฮันซังกุง เช่น ในตอนที่เด็กที่ฮันซังกุงบอกให้แดจังกึมไปเอาน้ำมา แต่นางก็ไม่ได้บอกว่าให้นางเอาน้ำอะไรมาให้ ฮันซังกุงได้สั่งให้แดจังกึมเอาน้ำมาให้ทุกวันจนกว่านางจะพบว่าน้ำที่ฮันซังกุงสั่งและต้องการคือน้ำอะไร สิ่งนี้ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยให้แดจังกึมเป็นคนที่มีความใฝ่หาความรู้และสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้เป็นอย่างดี และสิ่งที่ช่วยให้นางทราบถึงความต้องการของฮันซังกุงคือแม่ของนางนั่นเองที่เป็นคนสอนไว้ตั้งแต่ตอนที่นางเป็นเด็กว่าถ้าเจ็บคอควรนำน้ำอุ่นผสมเกลือเล็กน้อยและให้จิบทีละนิด เป็นต้น จากการเป็นคนช่างสังเกตทำให้นางเป็นคนที่ใส่ใจกับคนรอบข้าง เช่น หาน้ำต้มยาให้เด็กที่กำลังป่วย เพราะเห็นว่าน้ำที่พ่อของเด็กใช้อยู่เป็นน้ำที่มีรสเค็มไม่สามารถนำมาต้มยาได้และน้ำของคนที่เป็นทาสไม่มีสิทธิ์ร่อนน้ำที่บริสุทธิ์มาดื่มได้ จึงก้มเลยพยายามหาแหล่งน้ำเพื่อนำมาต้มยาให้กับเด็กที่กำลังป่วย เป็นต้น

วัฒนธรรมที่มีอยู่ในละครเรื่องนี้คือ เรื่องของอาหารที่มีการถ่ายทอดออกมาให้ผู้ชมได้ทราบถึงการใส่ใจในรายละเอียดของวัตถุดิบที่ใช้ในการปรุงอาหาร ขั้นตอนในการปรุงอาหาร ดังจะเห็นได้จากหลายๆตอนในละครเรื่องนี้ที่มีการถ่ายทอดการปรุงอาหารที่แสดงให้เห็นถึงวิธีการปรุงทุกขั้นตอน และเราจะพบได้อีกว่าในขั้นตอนของการปรุงอาหารมีการใส่สมุนไพรต่างๆ เช่น โสม เพื่อเป็นการบำรุงสุขภาพพลานามัยของผู้รับประทานอาหาร เรื่องของวิถีชีวิตในด้านอาหารที่วังหลวงมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมการทานอาหารของชาวบ้านเป็นอย่างมาก คือ เมื่อในวังหลวงเพาะปลูกอะไรได้จะให้ชาวบ้านนำไปเพาะปลูกรับประทานกันทำให้เกิดความนิยมในหมู่ชาวบ้านมากยิ่งขึ้น

ประเด็นสุดท้ายคือเรื่องของความรักที่เกิดขึ้นในละครเรื่องนี้ ซึ่งความรักที่เกิดขึ้นนั้นมีด้วยกันหลากหลายประเภท คือ ความรักของพ่อและแม่ที่มีต่อลูก ความรักของอาจารย์ที่มีต่อศิษย์ ความรักของเพื่อนที่มีต่อเพื่อน ความรักที่บริสุทธิ์ของชายและหญิง เช่น ความรักความผูกพันของเย็นซึ่งที่มีต่อของซังกงขณะที่ของซังกงต้องออกไปอยู่นอกวังเมื่อตอนที่นางป่วย หรือตอนที่เย็นซึ่งรู้ว่าแดจังกึมโดนเนรเทศให้ไปเป็นทาสที่เกาะเชจู นางก็พยายามหาทางเพื่อที่จะไปอยู่กับแดจังกึมให้ได้ ความรักที่มินจุงโฮมีต่อแดจังกึมโดยพยายามหาทางช่วยเหลือในยามที่แดจังกึมคับขัน เช่นตอนที่ถูกขังคุกเพราะเรื่องเปิดก้ามถัน มินจุงโฮขอให้ได้ทำหาทางช่วยเหลือถึงแม้ว่าตนเองจะต้องเป็นอันตรายเพียงคนเดียวก็ตาม หรือในตอนท้ายของละครที่พระเจ้าจุงจงต้องการให้แดจังกึมเป็นหมอส่วพระองค์ซึ่งถือได้ว่าเป็นการผิดจารีต แต่ทว่าพระเจ้าจุงจงกลับมองเห็นว่าแดจังกึมเป็นหมอหญิงที่มีความสามารถสูงเพราะนางเป็นคนแรกที่พบว่าพระมเหสีมีลูกแฝดอีกคนซึ่งเสียชีวิตอยู่ในครรภ์ของพระมเหสี หรือแม้แต่การรักษาลูกชายของพระมเหสีให้หายจากโรคหัด พระเจ้าจุงจงจึงต้องการให้นางเป็นหมอส่วพระองค์แต่เหล่าขุนนาง และหมอหลวงกลับไม่ยอมรับ ซึ่งคนที่สนับสนุนพระราชานั้นมีเพียงคนเดียวคือ มินจุงโฮเพราะเขามองเห็นว่าแดจังกึมเป็นคนที่มีความสามารถและเหมาะที่จะรักษาพระเจ้าจุงจงมากที่สุด และเพราะความรักที่เขามีต่อนาง เขาจึงต้องการสนับสนุนให้นางประสบความสำเร็จในสิ่งที่นางหวังไว้ให้ได้ เขาจึงไม่เกรงกลัวต่อผลที่จะตามมาและยังขอรับโทษแต่เพียงผู้เดียวฐานไม่กล้าคิดทำให้ขุนนางหลายฝ่ายไม่พอใจ

เนื้อหาของละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงถือได้ว่าเป็นละครที่ให้ทั้งความบันเทิงที่แฝงไว้ด้วยสาระความรู้ แก่คิดต่างๆที่สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตประจำวันของแต่ละคน หากแต่เลือกให้เหมาะสมและถูกกับวาระโอกาส สิ่งเหล่านี้ก็จะเอื้อประโยชน์แก่ผู้นำไปใช้เป็นอย่างมาก อีกทั้งยังมีสิ่งที่เป็นเสมือนสัญลักษณ์ที่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีตั้งใจสอดแทรกไว้เพื่อให้ผู้ชมเกิดการรับรู้และจดจำถึงประเทศเค้า นั่นคือ โสม ดังจะพบได้จากหลายๆตอนไม่ว่าขณะที่ทำอาหารก็มีการใส่โสมเพื่อเป็นการบำรุง การหมักเหล้าที่ต้องการสื่อว่าเหล้าโสมเป็นเหล้าที่มีคุณภาพดีและช่วยเสริมสร้างพลังกำลังให้กับผู้ดื่ม หรือแม้แต่ตอนรักษาโรคก็มีการกล่าวถึงโสมว่าเป็นยารักษาโรคชนิดหนึ่ง และผลที่ได้รับถือว่าค่อนข้างประสบความสำเร็จเพราะหลายๆคนเมื่อกล่าวถึงประเทศสาธารณรัฐเกาหลีก็จะนึกถึงโสมเป็นสิ่งแรก และสิ่งที่มาพร้อมกับเรื่องของละครที่คนนึกถึงคือทิวตามรอยละครที่เกิดขึ้นนั่นเอง



## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ เพื่อทราบถึงแนวทางหรือวิธีการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” เพื่อทราบประเด็นภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่แฝงในเนื้อหาของละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” และเพื่อทราบปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์ เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

การวิจัยนี้ อาศัยแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เพื่อวิเคราะห์ถึงการนำวัฒนธรรมมาเป็นประเด็นในการสร้างละครโทรทัศน์ นำละครมาเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดวัฒนธรรมเกาหลี แนวคิดเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ เพื่อวิเคราะห์วิธีการประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เพื่อการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์โดยการนำละครโทรทัศน์เป็นสื่อเพื่อสร้างกระแสนิยมเกาหลี

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อวิเคราะห์แนวทางการประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ซึ่งมีแหล่งข้อมูล 2 แหล่ง คือ แหล่งข้อมูลบุคคล ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) คือ ผู้ที่เกี่ยวข้องและมีความรู้เกี่ยวกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และผู้มีความเชี่ยวชาญด้านการประชาสัมพันธ์ ได้แก่

- ผู้จัดการองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี
- หัวหน้างานสื่อมวลชนสัมพันธ์กองประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.)
- Program Acquisition สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3
- บรรณาธิการสำนักพิมพ์ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) (ผู้จัดพิมพ์หนังสือ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง) สำนักพิมพ์ตะวันส่อง จำกัด (ผู้จัดพิมพ์หนังสือ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง สำหรับเด็ก)
- บริษัททัวร์ที่รับจัดทัวร์ตามรอยละครประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

- นักวิจารณ์ภาพยนตร์ นักเขียนบทละครมืออาชีพ
- ชาวเกาหลีที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งมีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี คือ อาจารย์สอนภาษาเกาหลี เจ้าของกิจการร้านอาหารเกาหลี
- แฟนคลับละครแดนจังกึมในประเทศไทย

ด้วยระเบียบวิธีวิจัยดังกล่าวสามารถสรุปผลได้ดังนี้

### 1. การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

การประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในประเทศไทยถือได้ว่าประสบความสำเร็จมาก และได้รับผลตอบรับจากคนไทยเป็นอย่างดี ทั้งในด้านการท่องเที่ยวและภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่ดีที่เกิดขึ้นในสายตาของคนไทย การประชาสัมพันธ์ที่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้นำมาใช้นั้นมีด้วยกันหลากหลายรูปแบบ ซึ่งองค์กรหลักที่มีส่วนเกี่ยวข้อง คือ องค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี (Korea Tourism Organization) องค์กรนี้ก่อตั้งในประเทศไทยมานานกว่า 20 ปี องค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลีเป็นองค์กรที่สังกัดกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว มีบทบาทหน้าที่หลักในการสนับสนุนและส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี มีการจัดงานต่างๆเพื่อช่วยในการประชาสัมพันธ์ประเทศ เช่น การจัดกิจกรรมเชิงวัฒนธรรม Film Festival และอีกประการหนึ่งคือประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้เป็นส่วนหนึ่งในการเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมนิทรรศการ Expo ระดับใหญ่ๆ นอกจากนี้มีการให้รางวัลแก่บริษัททัวร์ที่ทำยอดได้ และที่มีการนำเสนอให้ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศท่องเที่ยวในอันดับต้นๆ

สำหรับการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์โดยผ่านละครโทรทัศน์พิจารณาได้ว่าละครก็เป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยสร้างภาพลักษณ์ให้แก่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งในที่นี้ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้นำละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง มาเป็นส่วนหนึ่งของการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศ และละครที่แพร่ภาพก็เป็นที่ยอมรับและถูกใจผู้ชม เพราะความเป็นเกาหลีที่สอดแทรกอยู่ในละคร เช่น เป็นละครย้อนยุคที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว การนำเสนอศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิตเสื้อผ้า เนื้อเรื่อง อาหาร เป็นต้น องค์กรประกอบอีกประการที่ทำให้ละครเรื่องนี้เป็นที่นิยมนั้นคือ เรื่องของสถานที่ที่ใช้ในการถ่ายทำที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องก็ทำให้ผู้ชมเกิดความต้องการไปท่องเที่ยวประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และด้วยความสามารถของผู้ผลิตละครที่ผลิตออกมาดูสมจริงครบทุกองค์ประกอบ และมีคุณภาพ จากการเลือกสถานที่ถ่ายทำที่สวยงามก็ทำให้เกิดทิวทัศน์รูปแบบใหม่ๆ คือ ทิวตามรอยละคร ทิวตามรอยละครที่เกิดขึ้นได้

กลายเป็นปัจจัยหนึ่งในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่ช่วยสร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นอย่างมาก

การประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีทำให้เกิดผลกระทบต่อประเทศไทย ทั้งวัฒนธรรมไทยที่ถูกกลืนโดยวัฒนธรรมเกาหลี การนำเข้าสินค้าเกาหลี การท่องเที่ยวของคนไทยไปนอกประเทศมากขึ้น และผลกระทบต่อวงการอุตสาหกรรมบันเทิงของประเทศไทย เนื่องจากคนไทยหันไปบริโภคค่านิยมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมากขึ้น ทำให้ประเทศไทยเสียดุลทางการค้ามากขึ้น นอกจากนี้ยังรวมถึงอาหารและภาษาของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่คนไทยเริ่มให้ความสนใจกันมากขึ้น

## 2. ประเด็นภาพลักษณ์ที่แฝงของละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

ละครเป็นสื่อหนึ่งที่เข้าถึงจิตใจคนดูได้มากที่สุดและจัดได้ว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ในการสื่อสารภาพลักษณ์ประเทศ ได้แก่ ภาพลักษณ์ของสถานที่ที่สวยงามและเหมาะสมกับการท่องเที่ยว

ลักษณะความเป็นเกาหลีที่สอดแทรกอยู่ในละคร ได้กลายเป็นภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นในสายตาของผู้ชม ซึ่งสามารถแยกออกเป็น 2 ประเภท คือ วัฒนธรรม และคติธรรมคำสอน

### 2.1 วัฒนธรรม

- พฤติกรรมหรือวิถีชีวิตของคนเกาหลี เช่น ความรักของนางใน ,การดำรงชีวิตของคนสมัยก่อนที่มีการแบ่งชนชั้นวรรณะกันอย่างชัดเจน และการดำรงชีวิตตามแบบแผน กฎระเบียบที่กำหนดไว้ เช่น เรื่องกฎระเบียบของราชสำนักที่ไม่ว่าจะเป็นคนในตำแหน่งใดก็ตามต้องยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด กฎระเบียบที่ตั้งขึ้นเฉพาะของคนในสังคมกลุ่มนั้นๆ และกฎระเบียบที่อาศัยความถูกต้องเป็นหลัก เรื่องของความเชื่อ แบ่งได้ 3 ลักษณะคือ ความเชื่อที่ยึดถือสืบทอดกันมาแต่อดีต ความเชื่อด้านการทำนาย และความเชื่อเรื่องศาสตร์ฮวงจุ้ย
- วัฒนธรรมด้านอาหาร มีการถ่ายทอดออกมาให้ผู้ชมได้เห็นถึงความใส่ใจในรายละเอียดของวัตถุดิบที่จะใช้ในการปรุงอาหาร ขั้นตอนในการปรุงอาหาร ดังจะเห็นได้จากหลายๆตอนที่มีการถ่ายทำถึงขั้นตอนการปรุงอาหาร รวมทั้งการนำ “โสม” สินค้าประจำชาติมานำเสนอในละครเรื่องนี้ด้วยทั้งในอาหาร และยารักษาโรค
- วัฒนธรรมด้านการแต่งกายมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

### 2.2 การให้แง่คิด คำสอนต่างๆ ดังนี้

## 2.2 การให้แง่คิด คำสอนต่างๆ ดังนี้

- การสอนให้เป็นคนอดทน มีความพยายาม ความกตัญญู ความพอดี มีปฏิภาณไหวพริบที่ดี เป็นคนช่างสังเกต มีความพร้อมในการให้อภัย และยึดถือความถูกต้อง
- การเคารพต่อผู้อาวุโสและผู้มีพระคุณ
- การสื่อถึงเรื่องความเท่าเทียมกันของชายและหญิงในอดีตที่ในละครได้สะท้อนแง่มุมของความสามารถของผู้หญิงที่ทัดเทียมกับผู้ชาย และสมควรได้รับตำแหน่งที่เท่าเทียมกัน หรือแม้แต่ตำแหน่งที่สูงกว่า
- ด้านการแพทย์ในอดีตที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์แนวทางใหม่ๆ ในการรักษาคนไข้ เช่น การผ่าตัด

คุณธรรมต่างๆ ที่ปรากฏในละครโทรทัศน์มีความใกล้เคียงกับคุณธรรมที่คนไทยยึดมั่นปฏิบัติ จึงทำให้เกิดความเข้าใจและซาบซึ้งในการชมละครได้ด้วย เช่น ในคุณธรรม 12 ประการที่อ้างถึงในบทความของชนวดี บุญลือ (2549) คือ ปรีชาญาณ (Wisdom) ผู้มีปรีชาญาณย่อมรู้จักใช้สติปัญญาเพื่อแสวงหาและวิเคราะห์ความรู้ความคิดได้อย่างลึกซึ้ง กว้างไกล, ความอ่อนน้อมถ่อมตน (Humility) ผู้มีปรีชาญาณที่แท้จริงย่อมอ่อนน้อมถ่อมตนเสมอ รู้จักแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น ด้วยความบริสุทธิ์ใจ และอหิสาภัยไมตรีอย่างผู้มีจรรยาบรรณในวิชาชีพอย่างแท้จริง, ความมีเมตตาธรรม (Kindness) คุณธรรมสำหรับผู้บริหาร ผู้บริหารที่เป็นที่ศรัทธา นับถือของผู้ใต้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงาน, ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ (Generosity) คือความเป็นผู้มีใจกว้างขวางรู้จักการให้ การเสียสละ, ความอดทนอดกลั้น (Patience) บุคคลที่มีขันติธรรมหรือความอดทนและอดกลั้น จะทำให้ผู้นั้นรู้จักการให้อภัย ให้โอกาสผู้อื่นมากกว่าให้โทษผู้อื่น, ความศรัทธา (Piety) ในคุณธรรม จริยธรรม เมตตาธรรม, ความหนักแน่น (Gravity) บุคคลผู้มีความหนักแน่นจะเป็นผู้ที่มีอารมณ์ที่มั่นคงไม่หลงเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น โดยปราศจากการไตร่ตรองพินิจวิเคราะห์ ด้วยสายตาค้นคว้ากว้างไกลจะไม่เชื่อในสิ่งที่เห็นจนกว่าจะได้ฟังในสิ่งที่จริง และความกระตือรือร้น (Zeal/eagerness) ความกระตือรือร้นทำให้เกิดความตื่นตัวอยู่เสมอ ความตื่นตัวทำให้เกิดแนวความคิดและการปฏิบัติตามมา คุณธรรมทั้ง 8 ประการนี้เป็นสิ่งที่อยู่ในละครเรื่องแดงก็ม จอมนางแห่งวังหลวง และเป็นเหมือนแง่คิด คำสอนที่ดีให้กับผู้ชมได้เป็นอย่างดี

## 3. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง แดงก็ม จอมนางแห่งวังหลวง

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมจากละครเรื่องแดงก็ม จอมนางแห่งวังหลวง คือ สถานที่ถ่ายทำที่สวยงาม โดยเฉพาะการเลือกถ่ายทำในฤดูหนาวที่มีฉากหิมะเป็นองค์ประกอบ ซึ่งเป็นสิ่งที่ประเทศไทยไม่มี ทำให้ผู้ชมละครได้รับประสบการณ์ทางอ้อมจากละครโทรทัศน์เกิดความตื่นตาตื่นใจ และตื่นเต้นไปกับละครนั้นๆ นักแสดงที่มีความเหมาะสมกับบทบาท ความสามารถของนักแสดงที่

แสดงได้สมจริง เนื้อเรื่องที่มีความสนุกสนานน่าติดตาม และสาระของละครที่ให้อะไรทั้งแง่คิด และความบันเทิง รวมถึงวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่น่าสนใจ ดังนั้นจึงถือได้ว่าละครเป็นสื่อหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวมีจำนวนเพิ่มขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัด และละครที่ถือได้ว่ามีส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้ชมเกิดความสนใจในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี คือ ละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

## การอภิปรายผล

1. จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า การใช้ละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้ ได้มีส่วนช่วยในการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นอย่างมากและประสบความสำเร็จอย่างสูง ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่าเป็นหนึ่งในกลยุทธ์การใช้สื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์ประเทศออกสู่ตลาดสากลและเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ประเทศอื่นๆ ได้รู้จักประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมากยิ่งขึ้น ผลตอบรับของประชาชนก็เป็นที่น่าพอใจ และกลยุทธ์ในการประชาสัมพันธ์ของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ก็เป็นหนึ่งในแรงผลักดันที่ทำให้ละครกลายเป็นที่นิยม ซึ่งสอดคล้องกับที่ Jerry A. Hendrix ได้กล่าวถึงความสำคัญของการกำหนดแผนประชาสัมพันธ์ว่าจะต้องกำหนดความคิดหลักของเรื่อง และสโลแกนที่สั้นเข้าใจง่าย และมีความคล้องจองกัน เพื่อให้เกิดการจดจำและเป็นการดึงประเด็นความสนใจของผู้ชม และควรเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย นอกจากกลยุทธ์การใช้สื่อที่เลือกใช้ เช่น การทำป้ายโฆษณาต่างๆ ทั่วกรุงเทพฯ การทำแบนเนอร์ การทำ Street Drama ที่ชอยละลายทรัพย์ และยังมีกรคิดสโลแกนเพื่อเป็นจุดดึงดูดให้ประชาชนเกิดความสนใจ และสงสัยว่าสโลแกนที่ว่า “พบเรื่องจริงของหญิงที่ใช้ลินแล้วได้ดี” นั้นหมายถึงอะไร จาก สโลแกนนี้ก็ทำให้ประชาชนติดตามความเคลื่อนไหวของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ตลอดเวลาว่าสิ่งที่น่าสนใจนั้นหมายถึงอะไร ทำให้ประชาชนเกิดความสนใจและติดตามอย่างต่อเนื่อง สิ่งเหล่านี้คือปัจจัยหลักๆที่ทำให้ประชาชนให้ความสนใจประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมากขึ้น ปัจจุบันสำนักงานองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลีได้นำซีดีละคร หนังสือนวนิยาย ไปสเตอร์ภาพยนตร์ หรือแม้แต่สินค้าต่างๆที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมบันเทิงมาคดแต่งที่สำนักงาน เพื่อเป็นจุดดึงดูดให้กับผู้ที่สนใจในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี การประชาสัมพันธ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่ได้นำละครและอุตสาหกรรมบันเทิงต่างๆมาเป็นส่วนหนึ่งในกลยุทธ์นั้น ทำให้ประเทศไทยได้แนวคิดในการประชาสัมพันธ์ประเทศโดยศึกษาจากความสำเร็จของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

ปัญหานำวิจัยประการที่สองคือ การนำละครเกาหลีทางโทรทัศน์ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง มาประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีด้วยวิธีการ สอดแทรกไว้ในเนื้อหาละครและตัวบทละคร สถานที่ถ่ายทำ เสื้อผ้าการแต่งกาย อาหาร ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นการบ่งบอกถึง

เอกลักษณ์เฉพาะของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่มีมาแต่อดีต เช่น การแต่งกายด้วยชุดฮันบก เรื่องอาหารที่สะท้อนจากละครว่าอาหารของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีนั้นมีความพิถีพิถัน ใส่ใจในรายละเอียดของการปรุงทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกอยากลิ้มลอง เนื้อหาของละครที่ให้ความบันเทิงที่แฝงไว้ด้วยสาระความรู้แง่คิดต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางการดำเนินชีวิตประจำวันได้ ซึ่งความบันเทิงที่แฝงไว้ด้วยสาระความรู้แง่คิดต่าง ๆ นั้นมีความสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง edutainment (education + entertainment) คือ การสอดใส่สาระความรู้ที่ต้องการถ่ายทอดหรือให้การศึกษาอบรมลงในความบันเทิงรูปแบบต่างๆ ให้ผู้ชมไม่รู้สึกรู้สึกว่าถูกยัดเยียดความรู้แต่เป็นความสนุกสนาน นอกจากนี้ประเด็นดังกล่าวแล้วยังมีประเด็นด้านการท่องเที่ยว กล่าวคือ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้กลายเป็นประเทศแห่งการท่องเที่ยวตามรอยละคร ด้วยการนำสถานที่ที่สวยงามมาเป็นจุดดึงดูด บรรยากาศ ที่ดีทำให้ผู้ชมเกิดความสนใจและเกิดความรู้สึกดีกับประเทศนี้มากยิ่งขึ้น

ปัญหานำวิจัยประการที่สามคือ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆ จากละครเกาหลีทางโทรทัศน์ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ปัจจัยที่ทำให้เกิดกระแสค่านิยมต่างๆ คือ สิ่งที่แฝงอยู่ในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง คือเนื้อเรื่องที่มีความสนุกสนานหลากหลายอารมณ์ เช่น สนุก เสรี ซึ่ง ถูกกระแสนิยมของผู้ชมหรือเรื่องของความสามารถของนักแสดงที่แสดง ได้สมบทบาท หรือเรื่องอื่นๆ ดังที่กล่าวมาแล้วเช่น เรื่องเสื้อผ้าที่สวยงามและแสดงให้เห็นถึงความเรียบร้อยเพราะการแต่งกายที่มิดชิดด้วยชุดฮันบก เรื่องอาหารที่แสดงถึงความใส่ใจในรายละเอียดของวัตถุดิบและเครื่องปรุงและแสดงให้เห็นถึงความใส่ใจในสุขภาพ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆ ที่ปรากฏในละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง เรื่องของกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมต่างๆ จากละครเกาหลีทางโทรทัศน์นี้ได้ส่งผลกระทบต่อประเทศไทยในหลายๆ ด้าน เช่น ด้านการท่องเที่ยวที่ประชาชนเลือกเดินทางออกนอกประเทศเพื่อไปสัมผัสกับบรรยากาศและสถานที่ถ่ายทำของละครที่ตนชื่นชอบ

ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศที่มีความสามารถในด้านการประชาสัมพันธ์ประเทศให้เป็นที่รู้จักในวงกว้าง และจากแนวทางการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครโทรทัศน์ที่เกิดขึ้นก็เป็นเสมือนบทเรียนที่ประเทศไทยต้องศึกษาเพื่อที่จะนำไปปรับใช้เป็นแนวทางในการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ของประเทศไทยในอนาคต และไม่เพียงแต่ละครเท่านั้นที่เป็นส่วนช่วยในการประชาสัมพันธ์ประเทศยังได้ก็มีการนำนักแสดง นักร้อง มาเป็นส่วนช่วยในประชาสัมพันธ์ประเทศอีกเช่นเดียวกัน ดังเช่น เรน นักร้องและนักแสดงชื่อดังของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ในประเทศไทยก็รู้จักกับนักร้อง นักแสดงชื่อดังคนนี้จากละครเรื่อง ฟูลเฮ้าส์ ที่ปัจจุบันนี้ประเทศ

สาธารณรัฐเกาหลีได้จัดให้เรนเป็นทูตวัฒนธรรมของประเทศ เพื่อช่วยประชาสัมพันธ์ประเทศและวัฒนธรรมควบคู่กันไป

ผลสืบเนื่องที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของการประชาสัมพันธ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีผ่านละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงคือ คนไทยเริ่มหันมาให้ความสนใจประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมากขึ้น คนเกาหลีที่เป็นอาจารย์สอนภาษาเกาหลีในมหาวิทยาลัยพบว่าจำนวนนักเรียนและนักศึกษาที่สนใจเรียนและลงทะเบียนเรียนภาษาเกาหลีมีมากขึ้นกว่าเดิมเกือบ 50% ทั้งที่จากเดิมคนที่เรียนมีไม่ถึงยี่สิบคน แต่ปัจจุบันบางห้องเรียนมีจำนวนเกือบหนึ่งร้อยคน และไม่เฉพาะการเรียนในมหาวิทยาลัยเท่านั้นในสถาบันภาษาต่างๆก็มีการเปิดสอนภาษาเกาหลีกันมากขึ้น ร้านอาหารก็ได้รับผลตอบรับที่ดีเช่นกัน คนเกาหลีที่เปิดกิจการร้านอาหารเกาหลีในประเทศไทยก็บอกว่าที่ร้านมีคนมารับประทานอาหารที่ร้านเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากความต้องการเรียนรู้และอยากลองสิ่งใหม่ๆของผู้ชม

ในส่วนของผู้ชมก็หันมาชื่นชอบและให้ความสนใจชมละคร และภาพยนตร์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเพิ่มมากขึ้น จากเดิมที่ไม่เคยสนใจมาก่อน โดยกลุ่มผู้ชมกล่าวว่า ละครของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมีความน่ารัก โรแมนติก เพลงประกอบไพเราะ เนื้อเรื่องไม่เหมือนกับละครไทยที่มีลักษณะเหมือนๆเดิม ละครเกาหลีมีนักแสดงที่แสดงได้สมบทบาท และเรื่องของสถานที่ที่ใช้ในการถ่ายทำก็สวยงาม ทำให้เกิดความรู้สึกชอบและเกิดความสนใจในละครเกาหลีเพิ่มมากขึ้น นอกเหนือจากความสนุกเพลิดเพลินที่ได้รับแล้ว ผู้ชมยังได้รับสาระ แก่คิดต่างๆที่แฝงอยู่ในละครได้อย่างกลมกลืน ทำให้ไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังถูกสอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องedutainment และได้เรียนรู้ถึงวัฒนธรรมเกาหลี ทั้งในด้านต่างๆ อาทิเช่น ความเป็นอยู่ ประเพณี ความเชื่อ ที่เป็นการเพิ่มความรู้ให้กับผู้ชมได้มากขึ้น และความพึงพอใจที่ได้รับก็ทำให้ผู้ชมทำไปปรับใช้กับแนวทางการดำเนินชีวิตของแต่ละคน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของละครโทรทัศน์แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงต่อการประชาสัมพันธ์ประเทศอย่างมาก จากผลสรุปการศึกษาทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วพบว่ามี ความสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เพราะปัจจุบันสถาบันสื่อสารมวลชนเป็นสถาบันสังคมที่มีบทบาทในการให้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ความเข้าใจ และความเชื่อกับผู้คนในสังคมมากกว่าสถาบันอื่นๆ และพบว่าแหล่งในการให้ข้อมูลความรู้ส่วนใหญ่ก็มากจากสื่อมวลชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางโทรทัศน์ เนื้อหาของการสื่อสารผ่านทางสื่อมวลชนจะสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมที่มีอยู่ในสังคม ซึ่งค่านิยมดังกล่าวนี้เป็นค่านิยมที่มีอยู่ในสังคมเกาหลี เช่น วัฒนธรรมการแต่งกาย อาหารเกาหลี การดำรงชีวิตตามแบบแผนของคนในอดีตหรือตามกรอบที่ได้กำหนดไว้ เป็นต้น ซึ่งจะสอดคล้องกับที่ภิญญา (2534) ที่ได้ศึกษาบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “คู่กรรม” เพื่อวิเคราะห์ความเชื่อและค่านิยมในสังคมไทย การได้

พบว่าในบทละครดังกล่าวได้สะท้อนความเชื่อเรื่อง “บุญ กรรม หลักรอนิจจัง การตอบแทนคุณ ความเชื่อ โชคกลาง ความเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์และวิญญาณ” ซึ่งเป็นค่านิยมและความเชื่อที่มีอยู่ในสังคม

การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะการสื่อสารเป็นเครื่องมือการถ่ายทอดประเพณี ทัศนคติ ความเชื่อ ดังที่ลาสเวลล์ (Lasswell :1960) ได้กล่าวว่า การสื่อสารมีหน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ หน้าที่ในการถ่ายทอดวัฒนธรรมอันเป็นมรดกของสังคมจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง หรือจากชนกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง และประเด็นของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นผ่านละคร โทรทัศน์นั้นพบว่า ผู้ชมมีแนวโน้มที่จะยอมรับรายการที่นำเสนอสารที่ใกล้เคียงกับวัฒนธรรมของตน เช่น เสื้อผ้า ภาษาท่าทาง อารมณ์ขัน และดนตรี กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศในแถบเอเชียเช่นเดียวกับประเทศไทย วัฒนธรรมเกาหลีมีความคล้ายคลึงกับวัฒนธรรมของประเทศไทย เช่น การเคารพอาวุโส การอดทนอดกลั้น ความขยันหมั่นเพียร ความกระตือรือร้น ดังนั้นเมื่อชมละครก็จะเข้าใจอย่างลึกซึ้งกับสิ่งที่นำเสนอ จึงชมได้อย่างสนุกและเข้าถึงอารมณ์ของตัวละคร ความรู้สึกใกล้ชิดกับวัฒนธรรมที่นำเสนอมาจากแนวคิดเกี่ยวกับความใกล้ชิดทางวัฒนธรรม (Cultural Proximity/ Nearness) ดังนั้นถ้ารายการใดมีการนำเสนอเรื่องราวหรือวัฒนธรรมที่มีความใกล้เคียงกับวัฒนธรรมของผู้ชมมากเท่าไร รายการนั้นก็จะสามารถสร้างความเข้าใจร่วมกันทางวัฒนธรรมได้มากเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คนไทยเกิดความนิยมในละครเรื่อง แดงจ๊กกิม จอมนางแห่งวังหลวง เพราะประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไม่ค่อยมีความแตกต่างกันมากเท่าใดนักเนื่องจากเป็นประเทศที่อยู่ในแถบเอเชียเช่นเดียวกัน วัฒนธรรม ค่านิยม และการดำรงชีวิตจึงไม่ค่อยต่างกัน หากจะแตกต่างกันก็ในส่วนที่ปัจจุบันนี้ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีประสบความสำเร็จในด้านการนำอุตสาหกรรมบันเทิงเป็นสื่อในการช่วยประชาสัมพันธ์ประเทศ ทั้งในการประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักในสากล การประชาสัมพันธ์ประเทศเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีขึ้นในสายตาของประชาชน และการนำสื่อละครโทรทัศน์มาเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศได้อีกทางหนึ่ง

ละครเรื่อง แดงจ๊กกิม จอมนางแห่งวังหลวง เป็นละครที่เผยแพร่วัฒนธรรมทางอ้อมไปสู่สมาชิกในสังคม โดยเผยแพร่ผ่านโทรทัศน์ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเลือกช่องทางการสื่อสารที่เหมาะสมอย่างยิ่ง การเลือกสื่อสารผ่านสื่อดังกล่าวนี้จะตรงกับแนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารผ่านสื่อโทรทัศน์ เพราะโทรทัศน์มีคุณลักษณะที่เด่นและได้เปรียบสื่อมวลชนอื่นๆอีกหลายประการตรงที่ โทรทัศน์สามารถนำเอาทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว และเสียงมาเผยแพร่สู่ประชาชนนับเป็นจำนวนแสน จำนวนล้าน โดยที่ประชาชนพักผ่อนรับชมอยู่ในบ้านของตนเองได้ ซึ่งโทรทัศน์สามารถให้ทั้งความรู้ ข่าวสาร และสาระบันเทิงต่างๆ



ด้วยภาพ แสง สี และเสียงที่สดใสถึงภายในบ้าน และเป็นสื่อที่ประชาชนนิยมเปิดรับมากที่สุดไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มที่มีการศึกษาดำหรือสูง หรือมีอาชีพ อายุหรือเพศใด

สื่อละครโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นช่องทางสื่อสาร และเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องต่างๆไม่ว่าจะเป็นเรื่องของบริบททางสังคม ทางวัฒนธรรม ด้วยการสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับความเป็นไปของสังคม และสื่อละครโทรทัศน์ยังสามารถถ่ายทอดเจตนาธรรมณ์ และอุดมการณ์สู่ผู้รับสารในลักษณะเป็นเครื่องดึงดูดใจผู้รับสารได้มากกว่านวนิยายในแง่การสื่อสารเพื่อจูงใจ (Persuasive Communication) ตามที่ ศศิวิมล สันติราษฎร์ภักดี (2539) ได้กล่าวว่า ถ้าทำให้รู้ตัวว่าเนื้อหานั้นๆกำลังถ่ายทอดอุดมการณ์ด้วยลักษณะบังคับผู้รับจะเกิดการต่อต้านขึ้น แต่ถ้าดึงดูดเข้ามาอย่างสมัครใจด้วยความบันเทิง การถ่ายทอดเจตนาธรรมณ์ และอุดมการณ์นั้นๆจะมีผลดีมากที่สุด นอกจากนี้การถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านสื่อโทรทัศน์นี้ยังสอดคล้องกับ กาญจนา แก้วเทพ (2539) ที่ทำการศึกษามิติด้านอุดมการณ์ในละครโทรทัศน์ พบว่า ในบรรดาสถาบันต่างๆที่ทำหน้าที่ผลิตและถ่ายทอดอุดมการณ์ ซึ่งได้แก่ วัด (สถาบันศาสนา) โรงเรียน และสื่อมวลชนนั้น ปรากฏว่าสื่อมวลชนเป็นสถาบันที่ได้เปรียบมากที่สุด ในการเสนออุดมการณ์ ทั้งนี้เพราะคนเราใช้เวลาอยู่กับสื่อมวลชนตลอดชีวิต และการนำเสนออุดมการณ์จากสื่อมวลชนนั้นก็มิได้มีลักษณะบังคับเหมือนอย่างโรงเรียนกระทำ แต่ผู้ชมจะซึมซับเอาอุดมการณ์ต่างๆที่สื่อมวลชนให้อย่างไม่รู้ตัว ละครโทรทัศน์ยังทำหน้าที่ส่วนใหญ่ในการถ่ายทอดอุดมการณ์หลักของสังคมโดยผ่านเรื่องราวของละครที่มักเกี่ยวกับเรื่องของความรัก หน้าที่ครอบครัว ความสัมพันธ์เชิงคู่สาว ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในโลกของละครโทรทัศน์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จากการนำเสนอผ่านละครก็สามารถโน้มน้าวจิตใจ ความรู้สึก ทศนคติที่มีต่อประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่มีต่อผู้ชมได้เป็นอย่างดี เพราะโทรทัศน์เป็นสื่อหนึ่งที่ช่วยในการอบรมปลูกฝังค่านิยมและกฎเกณฑ์ต่างๆของสังคมให้กับผู้ชม โดยไม่รู้ตัวที่สุดคือเรื่องของความดี – ความชั่ว ออกจากกันให้ได้และการเข้าข้างเอาใจช่วยฝ่ายดีอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าในกระบวนการรับการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมจากสังคมอื่นนี้จะมีลักษณะการเลือกรับ (Selective) คือ มักจะเลือกแต่เฉพาะส่วนประกอบที่เข้ากับค่านิยมและความเชื่อในสังคมตนเองก็ตาม

การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมและการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านสื่อละครโทรทัศน์ แดจังกิม จอมนางแห่งวังหลวงนี้ เป็นการสื่อสารในรูปแบบการจำลองการสื่อสารในด้าน Transmission model เพราะในการถ่ายทอดวัฒนธรรมที่อยู่ในละครนี้เป็นการสื่อสารทางเดียวที่ใช้ผ่านสื่อมวลชน และส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของประชาชนกลุ่มเป้าหมาย อาจทั้งในด้านของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในบางประการ หรือแม้แต่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไปในทิศทางที่ดีขึ้น เนื่องด้วยความคล้ายคลึงกันของวัฒนธรรมและแนวคิดของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีในสอดแทรกอยู่ในละครที่ใช้

การถ่ายทอดผ่านสื่อโทรทัศน์ จึงทำให้วัฒนธรรมและแนวคิดต่างๆที่เข้ามาในประเทศไทยจากสื่อดังกล่าว นั้นกลายเป็นเสมือนแฟชั่นให้กับคนไทยที่มีการยอมรับในวัฒนธรรมเกาหลี

เนื้อหาที่แฝงไว้ในละครเรื่องนี้ พบว่ามีการสอดแทรกเรื่องวัฒนธรรมไว้อย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการสอนหรือแนวคิดต่างๆ และจากการนำละครมาเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ต่างๆนั้นก็ถือได้ว่าง่ายต่อการเข้าถึงผู้ชมเพราะจากการชมละครอย่างต่อเนื่องจะทำให้ผู้ชมเกิดการซึมซับ และรับสารหรือสิ่งที่แฝงไว้อย่างไม่รู้ตัว ซึ่งการซึมซับสารนั้นอาจจะมีผลกับบางคนเช่น เริ่มสนใจอาหาร เกาหลี สนใจเรียนภาษาเกาหลี สนใจเดินทางไปท่องเที่ยวเพื่อสัมผัสกับวัฒนธรรมโดยตรง และในเรื่องของ สารหรือแนวคิดต่างๆนั้นก็ขึ้นอยู่กับผู้ชมว่าจะเลือกรับสิ่งใด และจะนำสิ่งไหนไปปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับ Kant Udornpim (1997) ที่ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาผลกระทบของรายการประเภทสารบันเทิงที่ส่งเสริมการ ยอมรับแนวคิดเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาภาพยนตร์ญี่ปุ่นชุดทางโทรทัศน์เรื่อง โอชิน” ได้ทำให้เราเรียนรู้ ค่านิยมส่งเสริมสังคมหลักๆ 4 ด้าน ได้แก่ การเอาใจเขามาใส่ใจเรา การแสดงซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสม การ อุทิศตน เพื่อสังคมและการมีความคิดสร้างสรรค์ และพบว่าคนไทยเข้าใจในวัฒนธรรมที่นำเสนอใน ภาพยนตร์ญี่ปุ่นชุดดังกล่าว ซึ่งคล้ายคลึงกับละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงในด้านของค่านิยมที่ เกิดขึ้นในลักษณะเช่นเดียวกัน คือ ในละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงก็มีค่านิยมส่งเสริมสังคม ด้านการเอาใจเขามาใส่ใจเรา การมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการวางตัวทางสังคม การอุทิศตนเพื่อสังคม ดังเช่นที่แดจังกึมเป็นหมอเพื่อที่รักษาชาวบ้านด้วยไม่ใช่เฉพาะพระราชินีองค์เดียว การมีความคิด สร้างสรรค์ในด้านของการทำอาหาร โดยการนำวัตถุดิบใหม่ๆมาคิดสร้างสรรค์รายการอาหารที่แตกต่างจาก เดิม

ผลการวิจัยครั้งนี้ก็มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤปดี วรรณาคม (2541) ที่ทำการ วิจัยเชิงสำรวจเพื่อศึกษาผลทางสังคมของภาพยนตร์จีนทางโทรทัศน์เรื่อง “เปาบุ้นจิ้น” ต่อผู้ชมใน กรุงเทพมหานคร คือ ผู้ชมได้เรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคม ซึ่งค่านิยมที่ผู้ชมเรียนรู้มากที่สุดคือ ความกตัญญู กตเวทิตา เช่นเดียวกับละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงที่มีค่านิยมส่งเสริมสังคมในด้านความกตัญญู กตเวทิตา ที่เราจะพบได้ตลอดทั้งเรื่องไม่ว่าจะเป็นความกตัญญูต่อพ่อ แม่ อาจารย์ หรือผู้มีพระคุณ และต่อพระ จักรพรรดิ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรพรรณ ตั้งทวีพัฒนา (2544) ที่ ศึกษาเรื่องผลกระทบของภาพยนตร์ญี่ปุ่นทางโทรทัศน์เรื่อง “แอนน้อยเจ้าปัญญา” ที่มีต่อผู้ชม โดยพบว่า ค่านิยมที่ผู้ชมเรียนรู้มากที่สุดคือ ความมีไหวพริบปฏิภาณ ซึ่งคล้ายคลึงกับละครเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่ง วังหลวงที่ตัวละครหลัก คือ แดจังกึมเป็นคนที่มีความไหวพริบปฏิภาณดีในการแก้ปัญหาหรือการริเริ่มสิ่งใหม่ๆ ตลอดเวลา

แนวคิดที่เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และการสร้างภาพลักษณ์ จากแนวคิดนี้ทำให้เห็นว่าการประชาสัมพันธ์เป็นงานสร้างภาพลักษณ์ที่มีประสิทธิผล การประชาสัมพันธ์เป็นงานสร้างสรรค์ ต้องอาศัยทั้งศาสตร์ ซึ่งมีหลักการในการดำเนินงานเชิงทฤษฎี และความเป็นศิลป์ ซึ่งต้องอาศัยการสร้างสรรค์ในเชิงปฏิบัติ อาศัยหลักจิตวิทยา สร้างความแปลกใหม่ ความดึงดูดใจ ความประทับใจ งานประชาสัมพันธ์ที่มีลักษณะการสร้างสรรค์ที่โดดเด่น จะก่อให้เกิดความสำเร็จ ได้มาก โดยเฉพาะในการประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชนที่มีการแข่งขันสูง จากผลการวิจัยพบว่าประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้นำสื่อละครมาเป็นส่วนหนึ่งของการประชาสัมพันธ์ประเทศได้เป็นอย่างดี และละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงก็ประสบความสำเร็จอย่างมากในเรื่องการสร้างคามนิยม เพราะเป็นละครที่แสดงให้เห็นถึงคุณงามความดี การเผยแพร่ให้รู้การชี้แจงให้เข้าใจ ซึ่งทำให้ประชาชนเกิดความเลื่อมใส และเกิดความผูกพันทางใจ และเกิดความนิยมติดตามชมละครเรื่องนี้ การสร้างค่านิยมนี้มีวิธีการปฏิบัติได้หลายทางที่สำคัญก็คือ การก่อให้เกิดและรักษาไว้ซึ่งค่านิยมและความสนใจตลอดไป กิจกรรมการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างค่านิยมนี้ จึงมุ่งมั่นไปในสิ่งที่ประชาชนพอใจ

นอกจากนี้ผลการวิจัยทำให้เราพบว่าองค์กรเป็นส่วนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้การประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศให้ประสบความสำเร็จ เพราะองค์กรจะมีการวางแผนการบริหารจัดการที่ดี และนำผลที่ได้รับมาเป็นส่วนช่วยในการวางแผนบริหารจัดการในขั้นต่อไป และการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นนี้ก็มีผลทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกที่ดีกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลี และหันมาให้ความสนใจในประเทศนี้มากยิ่งขึ้น ซึ่งจากเดิมจะพบว่าไม่ค่อยมีคนรู้จัก แต่เมื่อองค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลีมีการวางรากฐานและดำเนินการประชาสัมพันธ์ประเทศอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งยังมีการสังเกตจากประเด็นต่างๆนอกเหนือบทบาทขององค์กรที่กำหนดไว้ นั่นคือการสังเกตถึงความนิยมของประชาชน เพราะการนำละครโทรทัศน์มาเป็นเครื่องมือสร้างภาพลักษณ์ให้ได้ผลที่ดีนั้นขึ้นอยู่กับผลิตละครที่มีคุณภาพ การเลือกสาระที่โดนใจหรือถูกรสนิยมของผู้ชม ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมีการสำรวจประชาชนในประเทศต่างๆว่าแต่ละประเทศนั้นมีความชื่นชอบละครในลักษณะใด จากนั้นนำผลการสำรวจที่ได้มาผลิตละครหรือภาพยนตร์ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชม ซึ่งในประเด็นนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดด้านการตลาดที่ว่าปัจจุบันเราผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้ซื้อไม่ได้ผลิตสินค้าตามผู้ผลิตต้องการผลิตเหมือนในอดีต นักการตลาดจะสำรวจความต้องการของตลาดก่อนแล้วจึงผลิตสินค้าสนองความต้องการของตลาด ซึ่งเรียกว่า Made to order of the consumer การนำความนิยมและชื่นชอบละครที่เกิดขึ้นมาปรับใช้และนำมาเป็นกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ประเทศ จะช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับประเทศได้ในอนาคต นอกจากนี้การโปรโมทละครอย่างต่อเนื่องทำให้ผู้ชมเกิดความสนใจและติดตามชมละครทำให้เกิดผลดีตามมาอีกหลายประการ ภาพลักษณ์ที่ดีที่เกิดขึ้นในสายตาของผู้ชมจะส่งผลตอบรับที่ดี

กลับสู่ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ทั้งในด้านการตอบรับวัฒนธรรมที่ส่งผ่านสื่อละครโทรทัศน์ และรวมถึงการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันของประชาชนผู้รับสารด้วย และภาพลักษณ์เชิงบวกที่ดีเกิดขึ้นนั้นส่วนหนึ่งก็มาจากการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศผ่านละคร เนื่องจากการนำเสนอสารในด้านดีให้กับผู้ชม เช่น การเลือกสถานที่ถ่ายทำที่สวยงาม บรรยากาศที่ดีทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกที่ดีตามมา

### ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะละครโทรทัศน์เรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่ง วังหลวงที่ใช้เป็นสื่อในการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีเท่านั้น ในการทำการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาถึงอุตสาหกรรมบันเทิงประเภทอื่นที่สามารถสร้างกระแสค่านิยมการบริโภคในอุตสาหกรรมบันเทิงต่างๆ เพื่อเป็นการยืนยันว่าอุตสาหกรรมบันเทิงอื่นๆ รวมทั้งละครโทรทัศน์สามารถสร้างกระแสนิยมได้จริง

2. ควรทำการศึกษาอิทธิพลของการสื่อสารในการถ่ายทอดวัฒนธรรม (Cultural Transfer) และระดับการยอมรับหรือการซึมซับวัฒนธรรมเกาหลี (Cultural assimilation) เพื่อหาแนวทางในการสื่อสารวัฒนธรรมของไทยให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของละครไทย และละครเกาหลีในแง่ศักยภาพการสร้างกระแสความนิยม ทั้งนี้เพื่อให้ทราบถึงรสนิยมการบริโภคสื่อละครโทรทัศน์ และสารบันเทิงที่คนไทยนิยม

4. ควรมีการศึกษาถึงการใช้อุตสาหกรรมบันเทิงเพื่อการประชาสัมพันธ์ประเทศไทย และเปรียบเทียบกับผลความสำเร็จของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่ได้รับในครั้งนี้

5. จากการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าประเทศไทยได้รับผลกระทบต่างๆ ไม่แต่เฉพาะในด้านการท่องเที่ยว ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาถึงผลกระทบในระยะยาวที่เกิดขึ้นกับประเทศไทยอย่างชัดเจน โดยลงลึกถึงรายละเอียดของแต่ละประเภทที่เกิดผลกระทบไม่ว่าจะเป็นผลกระทบเรื่องเศรษฐกิจ สังคมและศิลปวัฒนธรรม

### ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติงานทางการประชาสัมพันธ์

1. ควรมีการนำผลความสำเร็จที่เกิดขึ้นด้านการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีที่น่าละครมาเป็นส่วนหนึ่งของการประชาสัมพันธ์ประเทศมาปรับใช้กับการ

ประชาสัมพันธ์ของประเทศไทย และควรทำ กิจกรรมส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ทางการตลาดและการท่องเที่ยวดังเช่นที่องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลีได้จัดงานเพื่อโปรโมทละคร ภาพยนตร์ อาทิ

1.1 การจัดนิทรรศการการจัดงานExpo ต่างๆ

1.2 การจัดงาน Film festival

1.3 การจัดประกวดภาพถ่าย

1.4 การสนับสนุนและแนะนำจุดท่องเที่ยวใหม่ๆ ทั้งในรูปแบบของการศึกษาดูงาน และการท่องเที่ยวทั่วไป เป็นต้น

1.5 การให้รางวัลแก่ผู้ที่ทำยอดจำนวนผู้ท่องเที่ยวได้ทะลุเป้า

1.6 การช่วยเหลือประสานงานด้านสถานที่ท่องเที่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2. ก่อนการโปรโมทละครโทรทัศน์ควรสำรวจทัศนียม ความต้องการ และกระแสนิยมในปัจจุบันว่าประชาชนกำลังสนใจในเรื่องใดเป็นพิเศษ เพื่อนำผลที่ได้มาผลิตและสร้างสรรค์งานประชาสัมพันธ์ให้ตรงกับความต้องการหรือสนใจของกลุ่มเป้าหมายมากที่สุด ดังเช่นปัจจุบันที่ประชาชนกำลังให้ความสนใจในเรื่องอาหารและสุขภาพ และละครเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงได้นำเสนอเรื่องที่ตรงกับค่านิยมของประชาชนทำให้มีคนสนใจในละครเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างมาก

3. ในการประชาสัมพันธ์ควรมีการวางแผนดำเนินการที่สอดคล้องกับเนื้อหาสาระของสิ่งที่ต้องการนำเสนอเพื่อเป็นจุดดึงดูดความสนใจของผู้ชม และควรคัดเลือกสื่อและกิจกรรมเพื่อการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสม เช่น เรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ได้นำเสนอด้านการเป็นนางกำนัลในห้องเครื่อง ซึ่งมีคำพูดที่ว่า “พบเรื่องจริงของหญิงที่ใช้ลินแล้วได้ดี” โดยทำป้ายโฆษณาตามทางด่วน และแบนเนอร์ และการจัดทำ Street Drama รวมทั้งการแจกของรางวัลสำหรับผู้ตอบคำถามท้ายละครได้ถูกต้อง และการจัดกิจกรรมร่วมกับร้านอาหารเกาหลี ทั้งการอบรมการทำอาหารเกาหลีและแจกบัตรกำนัลสำหรับทานอาหารเกาหลีฟรีที่ร้านอาหารคองจู

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## รายการอ้างอิง

### ภาษาไทย

- กรณีการ์ อัสวทรเดชา. สื่อและเครื่องมือเพื่อการประชาสัมพันธ์. โครงการตำรา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- กัญญา ศิริสกุล, เจริญศักดิ์ อึ้งเจริญวัฒนา และสายพิณ สมวารรถกุล. หลักการประชาสัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร, 2527.
- กาญจนา แก้วเทพ. มายาพิณิจ : การสื่อสารทางเพศของละครโทรทัศน์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เจน เดอร์เพรส, 2536.
- กาญจนา แก้วเทพ. สื่อสองวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: อมรพันธุ์พริ้นติ้งพลับบลิชชิง, 2539.
- จิราพร บุตรสันต์. ลักษณะและปัญหาในการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างชาวเลกับเจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน : กรณีศึกษาโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตชาวเลในตำบลราไวย์ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2539.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะรัฐศาสตร์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. สังคม และวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ชม ภูมิภาค. หลักการประชาสัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร, 2526.
- ชนวดี บุญลือ. คติธรรมประจำใจในการทำงาน. ใน งานเกษียณอายุราชการ, หน้า 4-6. 2549.
- ธิดารัตน์ รักประยูร. การเผยแพร่วัฒนธรรมวัยรุ่นผ่านสื่อในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2543.
- การประชาสัมพันธ์ พระบรมราโชวาทและพระราชดำรัส. สำนักเลขาธิการ กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรุงเทพ.
- นฤบดี วรรณนาคม. ผลทางสังคมของภาพยนตร์จีนชุด “เป่าปู้นจิน” ต่อผู้ชมในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- นันทิพา วาริระนิช. ความสัมพันธ์ทางสังคมกึ่งความจริงระหว่างผู้ชมกับตัวแสดงในละครโทรทัศน์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

- บุญเลิศ สุภคิลก. การวางแผนการสื่อสารเพื่อการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัย  
 ธรรมมาธิราช, 2530.
- บำรุง สุขพรรณ. บทบาทของสื่อมวลชนในการเผยแพร่และปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ต่อเยาวชนไทย.  
 กรุงเทพมหานคร : คณะวารสารศาสตร์และสื่อมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2525.
- ปนัดดา สนสดีต. ละครโทรทัศน์ไทย. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,  
 2431.
- พัลลภา วิชิตะกุล. ผลกระทบทางวัฒนธรรมของละครใต้หวันทางโทรทัศน์เรื่อง “รักใสใสหัวใจ4ดวง”.  
 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์  
 มหาวิทยาลัย, 2543.
- มนต์ชัย นินนาทนนท์. รายงานการวิจัยเรื่อง อิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมือง จ.  
เชียงใหม่. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2526.
- วิรัช ลภีรัตนกุล. การประชาสัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์  
 มหาวิทยาลัย, 2544.
- ศศิวิมล สันติราษฎร์ภักดี. การวิเคราะห์เปรียบเทียบการถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ผ่านสื่อวิทยุและละคร  
โทรทัศน์เรื่อง “สี่แผ่นดิน”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศ  
 ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- ศิริรัตน์ เจริญศักดิ์. ความสนใจในรายการโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแผนกวิชาโสต  
ทัศนศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513.
- สมควร กวียะ. โครงสร้างของงานประชาสัมพันธ์ในพรทิพย์ วรกิจ โภคาพร (บรรณาธิการ). ภาพพจน์นั้น  
สำคัญยิ่ง : การประชาสัมพันธ์กับภาพพจน์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เจริญผล, 2536.
- สโรบล วิบูลยเสข. นโยบายการบริหารรายการและหลักการคัดเลือกละครเอเชียซีรีส์ของสถานีโทรทัศน์  
ไอทีวี และปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ชมแฟนคลับ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชา  
 สื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- สิริวรรณ ลอพันธุ์ไพบูลย์. การศึกษาเปรียบเทียบบทบาททางจริยธรรมของตัวละครและภาพยนตร์โทรทัศน์  
, จีนและญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์  
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- สะอาด ตันสุภผล. การประชาสัมพันธ์. พระนคร : มงคลการพิมพ์, 2527.

สุรพรรณ ตั้งทวีวัฒนา. ผลกระทบของภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ เรื่อง “แอนน้อยเจ้าปัญญา” ที่มีต่อผู้ชม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

เสรี วงษ์มณฑา. การประชาสัมพันธ์ เอกสารประกอบการพัฒนาการจัดทำแผนประชาสัมพันธ์ เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2530.

อภิญา ศรีรัตนสมบูรณ์. การวิเคราะห์ละครโทรทัศน์ชุด “คู่กรรม” ในการถ่ายทอดความเชื่อและค่านิยมในสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

## สัมภาษณ์

คมสัน คล้ายมี. Tour Manager บริษัท มาร์โค เวิลด์ ทัวร์ จำกัด. สัมภาษณ์, 22 กรกฎาคม 2549.

จริญา ดุลยเกียรติ. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2549.

จักรณรงค์ พิมพ์พันธ์. นักศึกษา. สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2549.

จิตรภัทร (สงวนนามสกุล). ข้าราชการ. สัมภาษณ์, 16 สิงหาคม 2549.

ฐา-นวลี สถิตยยุทธการ. ผู้เขียนบทละครอาชีพ. สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2549.

ณัฐปภัคค์ ทองสวัสดิ์. บรรณาธิการ สำนักพิมพ์ตะวันส่อง จำกัด (มหาชน). สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549.

นิชา อัสรางชัย. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 3 สิงหาคม 2549.

ดวงนภา ไกรสิทธิ์. Program acquisition สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3. สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2549.

ทรงพล วงษ์คนดี. Acquisition Manager บริษัท นนทนนท์เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด. สัมภาษณ์, 3 สิงหาคม 2549.

ทิพย์บังอร น้ำผึ้ง. นักเรียน. สัมภาษณ์, 13 สิงหาคม 2549.

ธารรัตน์ คอนประดู่. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 17 สิงหาคม 2549.

ธิดารัตน์ ตรงศิริวัฒน์. Senior Operation แผนกประเทศจีนและประเทศเกาหลี บริษัท ฟันไมล์ อินเตอร์เทรดเวล จำกัด (มหาชน). สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2549.

ธิดิพร พรหมสมบัติ. Sale Executive บริษัท บีเฟิร์ส ทราเวล จำกัด. สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2549.

นันทขว้าง สิริสุนทร. บรรณาธิการ Section Entertrend หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ Bizweek. สัมภาษณ์, 20 กรกฎาคม 2549.

ปัญญาดา บุรณะพันธ์. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 23 กรกฎาคม 2549.



- ปารณีย์ วัฒนานิติพงษ์. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549.
- ปาริฉัตร ไวยทววรรณ. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 31 กรกฎาคม 2549.
- พงศ์ปณต เจียรจินดารัตน์. รับจ้าง. สัมภาษณ์, 27 กรกฎาคม 2549.
- พิชญ์ สายแสงจันทร์. หัวหน้างานสื่อมวลชนสัมพันธ์กรมประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2549.
- พิลาศลักษณ์ พานิชเจริญ. Sales Executive บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน). สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2549.
- พิศมัย ถาวรวงษ์. นักศึกษา. สัมภาษณ์, 11 สิงหาคม 2549.
- เพ็ญ (นามแฝง). นักเรียน. สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549.
- ปรเมศ ไชยนาพันธุ์. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549.
- พันธุ์เมธ ฌ ระนอง. ผู้จัดการองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี. สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549.
- ยิว (สงวนชื่อและนามสกุล). พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 17 สิงหาคม 2549.
- รุ่ง (นามแฝง). นักเรียน. สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549.
- วสวี แก้วเพชร. นักศึกษา. สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549.
- วาวาด (นามแฝง). นักเรียน. สัมภาษณ์, 18 สิงหาคม 2549.
- วิชานัน ตันตีสถิตริฎ. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549.
- วิรัช วัฒนเมฆินทร์กุล. ข้าราชการ. สัมภาษณ์, 11 สิงหาคม 2549.
- ศุภนาท ศรีณรงค์สุข. นักศึกษา. สัมภาษณ์, 4 สิงหาคม 2549.
- สนธยา สาริชา. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 20 กรกฎาคม 2549.
- เสกสรร สุขวัฒน์. ผู้จัดการสายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน). สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2549.
- แสงทิวา นราพิชญ์. รับราชการ. สัมภาษณ์, 11 สิงหาคม 2549.
- หทัยกาญจน์ อมฤตกุล. นักศึกษา. สัมภาษณ์, 4 สิงหาคม 2549.
- อภิรดี ดนัยมงคล. เจ้าหน้าที่แผนกพัฒนาธุรกิจ ธนาคารกรุงศรีอยุธยา. สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2549.
- อรทัย ทองเจิม. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2549.
- อรพิน โขคพัฒนาพงษ์. นักศึกษา. สัมภาษณ์, 8 สิงหาคม 2549.
- อัจฉราพร ดันติยาทร. แม่บ้าน. สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2549.
- อุษณีย์ วัชรเวทิน. พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2549.
- เอ้ (สงวนชื่อและนามสกุล). พนักงานบริษัทเอกชน. สัมภาษณ์, 23 สิงหาคม 2549.

- Abbzaa (นามแฝง). นักศึกษา. สัมภาษณ์, 4 สิงหาคม 2549.
- Aek (สงวนชื่อและนามสกุล). นักศึกษา. สัมภาษณ์, 5 สิงหาคม 2549.
- Jisels (นามแฝง). นักศึกษา. สัมภาษณ์, 4 สิงหาคม 2549.
- Jo So Hyun. อาจารย์สอนภาษาเกาหลี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. สัมภาษณ์, 6 สิงหาคม 2549.
- Kim Yoo Mi. Contemporary trainee at AUN (Asean University Network). สัมภาษณ์, 1 สิงหาคม 2549.
- Lee Hyo Sung. เจ้าของร้านอาหาร Korean Bar B.Q.. สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2549.
- Lee Ji Eun. อาจารย์สอนภาษาเกาหลี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ Thailand Correspondent Korean Film Council. สัมภาษณ์, 24 กรกฎาคม 2549.
- Luechanya Somsuay (นามแฝง). นักวิจัย. สัมภาษณ์, 1 สิงหาคม 2549.
- Moon So Yun. Assistant Manager ร้านอาหาร Konju. สัมภาษณ์, 13 สิงหาคม 2549.
- Nakahashi (นามแฝง). นักเรียน. สัมภาษณ์, 17 สิงหาคม 2549.
- Taratar (นามแฝง). นักเรียน. สัมภาษณ์, 17 สิงหาคม 2549.
- Tum (สงวนชื่อและนามสกุล). นักศึกษา. สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2549.

### ภาษาอังกฤษ

- Culberson, M.L., and Chen, N. International Public Relations : A Comparative Analysis. New Jersey : Lawrence Erlbaum Associates, 1996.
- Cutlip, S.M. Center , A.H. and Broom B.M. Effective Public Relation. 6<sup>th</sup> edition. New Jersey: Prentice – Hall Inc, 1978.
- Duijker, H.C.J. and Frijda, N.H. National Character and National Stereotypes in Kunczik, M. Images of Nations and International Public Relations. Friedrich – Ebert – Stiftung, 1990.
- Jerry A. Hendrix. Public Relations Cases. 5<sup>th</sup> edition. Wadsworth: Thomson Learning, 2001.
- Kincaid, D.L., Ramon, J.G., P.T., & Coleman, P.L. The Enter – Educate Approach: Using Entertainment to Change Health Behavior. A paper presented at the annual meeting at the Population Association of America, Denver, 1992.
- Kogan, I. S. Public Relations. New York: Alexander Hamilton Institute, 1997.
- Sevenkerud, P.J., Raho, R.L. & Singhal. An Incorporating Ambiguity and Archetypes in Entertainment Education Programming : Lessons Learned from “Oshin”. Gazette 55, 1995.

Singhal, A., Rogers, E.M., & Brown, W.J. Harnessing the Potential of Entertainment – education Telenovels. Gazette 51, 1993.

Wakefield, I.R. “Interdisciplinary Theoretical Foundations for International Public Relations” in Culberson, M.L. and Chen N. International Public Relations : Comparative Analysis. New Jersey : Lawrence Erlbaum Associates, 1996.

Udornpim, Kant. The Impacts of Culturally – sharable Entertainment Education Programs : A Study of the Japanese T.V. Program, “Oshin” in Thailand, 1997.



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## แนวคำถามในการสัมภาษณ์

1. แนวทางการประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ประเทศเกาหลีผ่านสื่อละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”
  - ท่านคิดว่าประเทศเกาหลีได้นำละครมาเป็นส่วนหนึ่งของการประชาสัมพันธ์ประเทศหรือไม่ อย่างไร ถ้าใช่และผลที่ได้นั้นประสบความสำเร็จหรือไม่ อย่างไร
  - จากกลยุทธ์แนวทางการประชาสัมพันธ์ต่างๆที่ทางประเทศเกาหลีได้กำหนดและนำมาใช้ดำเนินการนั้น ท่านเห็นว่ามีค่าสำคัญและถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะช่วยสร้างให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดี และเกิดกระแสตอบรับที่ดีดังเช่นปัจจุบันนี้ได้หรือไม่ อย่างไร
  - ท่านคิดว่าจากการประชาสัมพันธ์ต่างๆที่เกิดขึ้นนั้นถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารทางวัฒนธรรมได้หรือไม่ อย่างไร
  - ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการนำละครโทรทัศน์มาเป็นเครื่องมือที่จะช่วยในการประชาสัมพันธ์ประเทศ และท่านจะถือว่าเครื่องมือดังกล่าวมีความสำคัญหรือไม่ อย่างไร
  - ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับละครแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงกับการประชาสัมพันธ์ประเทศเกาหลี
  - ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับละครแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงที่มีอิทธิพลต่อการเดินทางท่องเที่ยวประเทศเกาหลีในรูปแบบของการตามรอยละคร
  - จากละครแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้ ท่านคิดว่ามีสิ่งใดที่ประเทศเกาหลีต้องการสื่อให้ผู้ชมได้รับทราบเกี่ยวกับประเทศเกาหลีเพิ่มมากขึ้น อย่างไร
  
2. ประเด็นภาพลักษณ์ที่แฝงของละครเกาหลีทางโทรทัศน์ “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”
  - ท่านคิดว่าภาพลักษณ์ของประเทศเกาหลีที่เกิดขึ้นในตอนนี้เป็นเช่นไรทั้งก่อนและหลังการแพร่ภาพละคร “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”
  - ท่านคิดว่าภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นจากการนำสื่อต่างๆมาประกอบกับการประชาสัมพันธ์ประเทศนั้นได้ผลตอบรับและช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีได้หรือไม่ อย่างไร
  - ท่านคิดว่าสิ่งที่ละครเรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ได้สื่อออกมานั้นมีอะไรบ้าง

3. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมจากละครเกาหลีทางโทรทัศน์เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”
- ท่านคิดว่าละคร “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” นี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดกระแสนิยมการบริโภคค่านิยมเกาหลีได้และทำให้คนไทยหันมาให้ความสนใจกับประเทศสาธารณรัฐเกาหลีหรือไม่ อย่างไร
  - ท่านคิดการนำละครมาเป็นสื่อประเภทหนึ่งในการช่วยทำให้เข้าถึงจิตใจของคนดูได้หรือไม่ อย่างไร
  - ท่านคิดว่าการนำสื่อละครมาช่วยในการประชาสัมพันธ์ประเทศและช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีนั้นจะช่วยทำให้ประเทศผู้ผลิตได้รับผลตอบแทนเป็นเช่นไร อย่างไร
  - ท่านคิดว่าจากการติดตามชมละครเกาหลีต่างๆในประเทศไทยนั้นทำให้เกิดกระแสใดบ้างในประเทศไทย
  - ท่านคิดว่ากระแสต่างๆเหล่านั้นจะเกิดผลกระทบในทิศทางใดบ้างในประเทศไทย
  - จากการติดตามชมละครเรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” นี้ทำให้ท่านเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือวิถีการดำเนินชีวิตในปัจจุบันหรือไม่อย่างไร
  - จากการชมละคร เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” นี้ท่านคิดว่าท่านได้รับสาระหรือความประทับใจใดบ้าง

## ตอนที่ 1

ซอซอนโซได้รับพระราชบัญชาจากเหนือหัวให้นำสุราพิษไปให้นางกำนัลดื่มเพื่อรับโทษตาย หลังจากที่เสร็จสิ้นภารกิจแล้ว ซอซอนโซก็รู้สึกผิดและละอายใจต่อการกระทำของตนเป็นอันมาก ดังนั้นจึงดื่มเหล้าดับทุกข์ ระหว่างที่จะเดินทางกลับบ้านนั่นเอง ซอซอนโซประสบอุบัติเหตุลื่นตกเขา แต่โชคดีได้มีนักพรตคนหนึ่งช่วยชีวิตซอซอนโซเอาไว้

นักพรตได้ทำนายดวงชะตาซอซอนโซว่าซอซอนโซจะเคราะห์ร้าย โดยจะมีผู้หญิงสามคนเข้ามาเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา ซอซอนโซสอบถามนักพรตว่าจะหลีกเลี่ยงเคราะห์ครั้งนี้ได้อย่างไร แต่นักไม่ถึงว่านักพรตกลับพูดแต่เพียงว่าเคราะห์ร้ายครั้งนี้กำลังดำเนินอยู่ และจะดำเนินต่อไป ซอซอนโซกลัดกลุ้มใจมากเมื่อได้ยินนักพรตกล่าวเช่นนั้น

สิบสี่ปีต่อมา ซอซอนโซได้ลาออกจากราชการ โดยหวังว่าจะหลีกเลี่ยงเคราะห์ร้าย ซึ่งมาจากผู้หญิงสามคน ซึ่งนักพรตเคยทำนายไว้ ปักเมียงยอห้องเครื่องที่มีหน้าที่ทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจงนั้นเห็นต้นเครื่องแซ ทำของเสวยผิดจากที่กำหนดไว้จึงนำเรื่องนี้ไปฟ้องเซซังกุง เรื่องนี้เดือดร้อนถึงเซซังกุง ซึ่งเป็นหัวหน้าดูแลของเสวยสำหรับพระเจ้าจุงจง ที่แท้ต้นเครื่องแซเป็นหลานสาวเซซังกุง เซซังกุงตัดสินใจฆ่าปักเมียงยอ คืบหนึ่ง นางกำนัลได้นำตัวปักเมียงยอมาหาเซซังกุง เซซังกุงกล่าวหาว่าปักเมียงยอมีความสัมพันธ์ฉันทูสาวกับทหารในวัง โดยต้องการให้ปักเมียงยอฆ่าตัวตายชดใช้ความผิด ปักเมียงยอแก้ตัวว่าชายที่เซซังกุงกล่าวหาหน้านั้นมาแสดงความขอบคุณนางที่ครั้งหนึ่งนางได้เคยดูแลเมื่อเขาป่วยอยู่

ฮันเซซังกุงซึ่งคบหากับแซซังกุงเหมือนกับพี่น้องนั้นล่วงรู้แผนการของแซซังกุงเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงแอบวางยาถอนพิษในเหล้าพิษ ทำให้ปักเมียงยอไม่ตาย ปักเมียงยอถูกนำไปทิ้งที่ริมน้ำ ซอซอนโซผ่านมาพบเห็นเข้า เมื่อเห็นปักเมียงยอยังไม่ตาย ซอซอนโซจึงช่วยชีวิตนางเอาไว้ หลังจากนั้นซอซอนโซก็นึกถึงคำพูดของนักพรตที่เคยทำนายชะตาชีวิตของเขาขึ้นมา ถึงกระนั้นก็ตามซอซอนโซก็ดูแลปักเมียงยอเป็นอย่างดี

## ตอนที่ 2

หลังจากที่อาการของปักเมียงยอดีขึ้นแล้ว นางก็จากไป แต่ซอซอนโซเป็นห่วงเกรงว่านางจะมีอันตราย ดังนั้นจึงแอบให้ความช่วยเหลือนางอย่างลับๆ ต่อมา ปักเมียงยอเข้าไปเป็นคนงานในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง แต่กลับถูกแขกในร้านลวนลาม ซอซอนโซสุดที่จะทนต่อไปได้จึงช่วยนางเอาไว้ ปักเมียงยอซาบซึ้งในน้ำใจของซอซอนโซเป็นอันมาก ซอซอนโซกล่าวกับปักเมียงยอว่านางเป็นผู้หญิงคนที่สองที่เกี่ยวข้องกับดวงชะตาของตน ปักเมียงยอได้ยินเช่นนั้นจึงกล่าวตอบซอซอนโซไปว่าชีวิตของ

นางชอชอน โชเป็นคนช่วยชีวิตไว้ ดังนั้นชีวิตของนางจึงเป็นของชอชอน โช หลังจากทั้งสองต่างเข้าใจกันแล้ว ทั้งสองก็ตัดสินใจใช้ชีวิตด้วยกันอย่างคนธรรมดาสามัญ โดยไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอกอีกต่อไป

แปดปีต่อมา ชอชอน โชได้ประกอบอาชีพตีดาบเลี้ยงชีพ ใช้ชีวิตอย่างชาวบ้านทั่วไป จังกิมเด็กที่ใฝ่รู้มักจะแอบไปร่ำเรียนหนังสือกับศิษย์ของขุนนางทั้งหลาย แต่ทุกครั้งนางก็จะถูกแม่ทำโทษอยู่เป็นประจำ การที่แม่ของจังกิมทำเช่นนั้น เพราะไม่ต้องการให้ใครล่วงรู้ฐานะที่แท้จริงของชอชอน โชพ่อของจังกิม หากผู้ใดรู้ฐานะที่แท้จริงของชอชอน โชขึ้นมาแล้ว ก็จะต้องมาถึงครอบครัวอย่างแน่นอน ต่อมาปีกเมียงขอพบว่าจังกิมมีความสนอกสนใจอยากเรียนหนังสือจริงๆ ดังนั้นจึงตัดสินใจสอนหนังสือให้จังกิมด้วยตัวเอง

ชอชอน โชเล่าเรื่องที่เคยรับราชการเป็นทหารองครักษ์ให้จังกิมฟัง หลังจากที่ปีกเมียงยอรู้เรื่องนี้เข้าก็ใส่ใจจังกิมเป็นพิเศษ เพราะเกรงว่าต่อไปจะเกิดเรื่องขึ้นอีก พระเจ้าจุงจงเถลิงราชย์หลังจากที่ขึ้นครองราชย์แล้วพระเจ้าจุงจงก็ทรงสืบเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระราชมารดา พระองค์ทรงปฎิญาณว่าจะตามหาฆาตกรรมมาลงโทษให้ได้

ชอชอน โชและจังกิมพากันไปชมมวยปล้ำที่ตลาด จังกิมขอให้ชอชอน โชขึ้นประลอง ผลปรากฏว่าชอชอน โชเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ แต่นึกไม่ถึงว่าคู่ต่อสู้ของชอชอน โชกลับเล่นสกปรกใช้มิดทำร้ายตนเองเพื่อใส่ร้ายชอชอน โช จังกิมร้อนใจเกรงว่าจะมีอันตรายถึงชีวิตชอชอน โช ดังนั้นจึงร้องออกมาว่าพ่อของนางเป็นทหาร ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คนจำได้ว่าชอชอน โชเป็นอาญาแผ่นดิน

ปีกเมียงขอและจังกิมพากันหลบหนีการตามล่าของทหาร ต่อมาทั้งสองล่วงรู้ว่าชอชอน โชถูกทหารจับตัวได้และพาตัวไปที่เมืองฮันหยาง ดังนั้นสองแม่ลูกจึงตัดสินใจพากันไปช่วยชอชอน โช

### ตอนที่ 3

ปีกเมียงขอและจังกิมพากันโดยสารเรือข้ามฝั่งเพื่อตามหาชอชอน โชซึ่งถูกทางการจับตัวไป เพื่อสะดวกต่อการเดินทางจังกิมได้ปลอมเป็นเด็กผู้ชายเพื่อติดตามผู้คน หลังจากที่ขึ้นฝั่งแล้ว ปีกเมียงขอและจังกิมได้เดินทางมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งและได้สอบถามคนในหมู่บ้านว่ามีทหารของทางการผ่านมาหรือไม่ หลังจากที่สอบถามจากชาวบ้านแล้วจึงรู้ว่าชอชอน โชถูกคุมตัวไปเมืองหลวง ดังนั้นทั้งสองจึงตัดสินใจพากันเดินทางไปเมืองหลวง

ปีกเมียงขอเขียนจดหมายฉบับหนึ่งถึงต้นเครื่องฮัน ซึ่งนางนับถือเป็นที่น่องและใช้ชีวิตด้วยกันอยู่ในวังหลวงมาก่อน แต่นึกไม่ถึงว่าในเวลาต้นเครื่องฮันได้เลื่อนตำแหน่งเป็นฮันซังกุงแล้ว ฮันซังกุงได้รับจดหมายจากปีกเมียงขอแล้วก็ดีใจมากเมื่อรู้ว่าปีกเมียงขอยังมีชีวิตอยู่ เพื่อที่จะได้พบปีก



เมียงยออีกครั้ง ฮันซังกุงจึงอ้างกับแซซังกุงว่าจะออกไปซื้ออาหารทะเล แซซังกุงรู้สึกว่ามีพิรุณ ดังนั้นจึงสะครอยตามไป จนในที่สุดก็พบว่าปึกเมียงยอยังมีชีวิตอยู่ ทำให้แซซังกุงถึงกับตะลึงงันเลยทีเดียว

แซซังกุงปรึกษาหารือกับแซพันซุลพี่ชายของนาง ด้วยเหตุที่นางเกรงว่าปึกเมียงยอจะกลับมาเล่นงานนาง เพื่อตัดไฟแต่ต้นลม ทั้งสองจึงตกลงกันว่าให้จับปึกเมียงยอกลับมาเสียก่อน จากนั้นค่อยคิดอ่านกันต่อไป ฮันซังกุงรู้เรื่องที่ปึกเมียงยอและจังกึมสองแม่ลูกถูกจับ หลังจากที่คิดใคร่ครวญแล้ว นางก็ตัดสินใจฟ้องต่อกรมตุลาการว่าแซพันซุลซุกซ่อนนักโทษไว้ในบ้าน กรมตุลาการมีคำสั่งให้แซพันซุลนำตัวปึกเมียงยอและจังกึมสองแม่ลูกคุมขังไว้ที่กรมตุลาการ ระหว่างทางที่ควบคุมสองแม่ลูกมายังกรมตุลาการนั่นเอง ปึกเมียงยอถูกลอบทำร้าย แต่ก็โชคดีที่ปึกเมียงยอและจังกึมสองแม่ลูกหลบหนีไปได้

ปึกเมียงยอถูกรุขยิงบาดเจ็บสาหัส นางหีบจดหมายมอบให้จังกึม จากนั้นนางก็นึกถึงคำพูดของซอซอนโซถึงผู้หญิงสามคนที่จะนำภัยมาสู่ซอซอนโซขึ้นมา ที่แท้ผู้หญิงคนที่สามนี่ก็คือจังกึมนั่นเอง ปึกเมียงยอรู้ดีว่านางและซอซอนโซไม่รอดแน่ นางจึงกำชับจังกึมว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม จังกึมจะต้องมีชีวิตต่อไป ก่อนที่ปึกเมียงยอจะสิ้นใจลงได้เล่าเรื่องที่นางเคยเป็นต้นเครื่องในวังหลวงให้จังกึมฟังและได้กำชับให้จังกึมเข้าไปเป็นนางกำนัลในวังให้ได้ เพราะในวังหลวงมีตำราอาหารชั้นเลิศ ซ่อนอยู่ซึ่งตำราอาหารนี้จะเป็ประโยชน์ต่อจังกึมในภายภาคหน้า

จังกึมพนजरไปตามลำพัง จนกระทั่งได้มาพบกับคังด๊กคู จังกึมถูกคังด๊กคูเข้าใจผิดว่าขโมยเหล่า แต่เมื่อเห็นรูปร่างหน้าตาและแววเฉลียวฉลาดของจังกึมแล้ว คังด๊กคูจึงอุปการะจังกึมเอาไว้

#### ตอนที่ 4

จังกึมช่วยงานสองสามีภรรยาสกุลคัง และมักจะช่วยไปส่งเหล่าให้แก่ลูกค้าอยู่เสมอ จนกระทั่งได้รับความเอ็นดูจากสองสามีภรรยาสกุลคังในที่สุด สองปีต่อมาบรรดาขุนนางชั้นผู้ใหญ่พากันวางแผน โค่นล้มเยียนซันจิน หลังจากที่โค่นล้มเยียนซันจินได้แล้วจะสนับสนุนจินเจิงต้าจินขึ้นมาเป็นพระเจ้าจุงจง ต่อมาจังกึมได้รับคำสั่งให้นำเหล่าไปส่งที่จอนของจินเจิงต้าจินจนกระทั่งล่วงรู้แผนการนี้เข้าในที่สุด

จังกึมได้รับมอบหมายให้นำเหล่าไปส่งที่จอนของจินเจิงต้าจิน จังกึมปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย จินเจิงต้าจินสั่งให้จังกึมนำเหล่าเรียงกันจนล่วงรู้แผนการทั้งหมดที่วางไว้ จินเจิงต้าจิน มองไปที่จังกึมและรู้สึกว่านางเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาดมีไหวพริบ ดังนั้นจึงเกิดความประทับใจในตัวนางขึ้นมา

จังกิมเห็นนางกำนัลคนหนึ่งอยู่กับจิ้นเจิงต้าจิน ดังนั้นจึงขอร้องให้นางกำนัลนางนั้นรับนางไว้เป็นนางกำนัล จิ้นเจิงต้าจินสั่งให้นางกำนัลนางนั้นเป็นธูระรับจังกิมไว้เป็นนางกำนัล หลังจากที่จิ้นเจิงต้าจินขึ้นครองราชย์แล้ว ก็สถาปนาตนเองขึ้นเป็นพระเจ้าจุงจง

วังหลวงส่งคนมาที่บ้านสกุลคังเพื่อรับตัวจังกิมเข้าไปเป็นนางกำนัลในวังหลวง ถึงแม้ว่าสองสามีภรรยาสกุลคังจะทำใจไม่ได้ที่จะต้องเสียจังกิมไป ถึงกระนั้นก็ตามก็เคารพการตัดสินใจของจังกิม

จังกิมได้เข้าวังหลวงตามที่ตั้งใจไว้ นางได้รับการอบรมสั่งสอนธรรมเนียมต่างๆ ในวังหลวง ของโนเพื่อนร่วมชั้นของจังกิมเป็นเด็กที่เอาตัวเองเป็นใหญ่ และชอบรังแกคนอื่น นางแกล้งเต่าที่เย็นแข็งเลี้ยงเอาไว้ จังกิมทนดูไม่ได้ จึงมีปากเสียงทะเลาะกับของโนขึ้นมา ของโนเหยียดหยามจังกิมว่าต่ำต้อย ไม่อยากนอนห้องเดียวกับนาง ดังนั้นจึงขับไล่นางออกจากห้อง จังกิมอยากเปิดเผยฐานะที่แท้จริงของพ่อแม่ให้ของโนรู้ แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของซอซอนโซที่กำลังจับไว้ ดังนั้นจึงตัดสินใจเงียบๆ ไม่ต่อปากต่อคำต่อไป จังกิมนึกถึงตำราอาหารชั้นเลิศที่ซุกซ่อนไว้ในครัวหลวง ดังนั้นจึงชักชวนเย็นแข็งไปหา

## ตอนที่ 5

เย็นแข็งหกล้มในครัวหลวง ทั้งยังทำของเสวยสำหรับพระเจ้าจุงจงพังไม่เป็นชิ้นดี เรื่องนี้รู้ถึงหูของฮันซังกุงและต้นเครื่องมิน ฮันซังกุงใช้ไหวพริบแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า โดยสั่งให้ต้นเครื่องมินทำของเสวยชิ้นใหม่ เพียงช่วงเวลาอันสั้นของเสวยก็เสร็จ ของเสวยที่สร้างขึ้นใหม่คือข้าวต้มรอกบัวเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าจุงจงเป็นอันมาก

หลังจากได้แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปแล้ว ฮันซังกุงก็ดูจังกิมและเย็นแข็งเป็นการใหญ่ จากนั้นก็ลงโทษให้ทั้งสองนอนในโกดังเก็บของทำครัว ตอนเช้าค่อยส่งตัวให้นางกำนัลที่มีหน้าที่ดูแลอบรมสั่งสอนเด็กทั้งสอง จังกิมพบสมุนไพรมะในโกดังเก็บของทำครัว จากนั้นจังกิมก็นำสมุนไพรมันห้ามเลือดให้แก่เย็นแข็ง เช้าวันรุ่งขึ้น ต้นเครื่องมินลืมนำเรื่องที่ฮันซังกุงลงโทษจังกิมและเย็นแข็งไว้ในโกดังเก็บของทำครัวบอกแก่นางกำนัลที่ดูแลเด็กทั้งสอง ทำให้นางกำนัลที่ดูแลเด็กทั้งสองร้อนใจตามหาเด็กทั้งสอง แต่นึกไม่ถึงว่าในเวลาเดียวกันนั้น ฮันซังกุงประหลาดใจมากที่เห็นจังกิมรู้จักใช้สมุนไพรมันห้ามเลือดให้แก่เย็นแข็ง

จังกิมถูกลงโทษทำความสะอาดโดยให้พักการเรียนไว้ก่อน จังกิมได้รับความช่วยเหลือจากเย็นแข็ง ทำให้นางได้แอบเรียนหนังสือ จังกิมรู้ว่าซังกุงแต่ละคนนั้นกำลังคัดเล็กลงเด็กเข้ามาเป็นนาง

กำนันในฝ่ายที่พวกนางดูแล จังกิมวิงวอนขอร้องให้นางมีสิทธิ์เข้าสอบคัดเลือก แต่มีข้อแม้ว่าจังกิมจะต้องยื่นถือถ้ำทั้งคืน นางไม่มีทางเลือกจึงจำยอม

วันรุ่งขึ้น จังกิมเข้าสอบเป็นคนสุดท้าย แม้ว่าคำถามจะยากก็ตาม แต่จังกิมก็ตอบถูกต้อง จังกิมถูกส่งตัวให้ไปทำงานกับฮันซังกุง ฮันซังกุงถามจังกิมว่าเหตุใดจึงอยากเข้ามาอยู่ในวัง จังกิมตอบฮันซังกุงว่านางต้องการทำของเสวยชั้นเลิศถวายพระเจ้าจุงจง

จังกิมถูกขงโงก齡นั้แกล้งให้ไปพบซังกุงสูงสุดที่รับผิดชอบดูแลของเสวยของพระเจ้าจุงจง จังกิมเชื่อนี้ว่าเป็นความจริง ดังนั้นจึงถูกฮันซังกุงทำโทษให้ไปทำงานล้างชามและงานเบ็ดเตล็ดทั่วไป

## ตอนที่ 6

ของที่มีไว้สำหรับทำอาหารในห้องครัวทำหน้าที่ต่าง ๆ นานาไปหมด มีเพียงครัวหลวงที่ใช้สำหรับทำของเสวยพระเจ้าจุงจงเท่านั้นที่ไม่มีความเสียหาย เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ทำให้บรรดาซังกุงต่างพากันประหลาดใจเป็นอันมาก หลังจากที่ตรวจสอบแล้วพบว่ามิสาเหตุมาจากน้ำไม่สะอาด เพื่อสุขอนามัยแล้ว จังกิมจึงนำน้ำที่ต้องใช้ล้างถ้วยชามมาต้มให้เดือดก่อน ฮันซังกุงรู้เรื่องนี้จึงตำหนิเพื่อนๆ ของจังกิมที่ดูคายนั้ยอมช่วยเหลือจังกิม

ฮันซังกุงสั่งให้จังกิมนำน้ำมาให้เรื่อยๆ โดยมีจุดประสงค์ให้จังกิมสอบถามนางว่าเพราะเหตุใดจึงสั่งให้นางคอยนำน้ำมาให้ จังกิมตระหนักถึงจุดประสงค์ของฮันซังกุง จังกิมแข่งกับกิมยง เพื่อนๆ ของจังกิมต่างไม่พอใจที่เห็นแซซังกุงลำเอียงให้ความช่วยเหลือกิมยงที่เป็นหลานทางเดียวเท่านั้นคือต้องขยัน และทำงานทุกอย่างที่อยู่ในห้องครัวจนเช้าของ

กลางคืน จังกิมนั่งร้อยลูกสนอยู่ที่ศาลาริมน้ำตามลำพัง ที่นั่นจังกิมได้พบกับเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับนาง เด็กสาวคนนั้นถามจังกิมว่าทำไมถึงมานั่งร้อยลูกสนอยู่ที่นี่ จังกิมเล่าเรื่องที่บรรดาเพื่อนๆ ไม่พอใจกิมยงให้เด็กสาวคนนั้นฟัง เด็กสาวนางนั้นสอนจังกิมใช้ความรู้สึกในการร้อยลูกสนในวันแข่งขันจังกิมพบว่าเด็กสาวที่นางพบเมื่อคืนคือกิมยง กิมยงแสดงให้เห็นแซซังกุงรู้ว่าเพื่อนๆ ไม่พอใจนาง เพื่อความยุติธรรมในการแข่งขัน กิมยงเสนอให้มีการแข่งขันร้อยลูกสน ผลปรากฏว่ากิมยงเป็นฝ่ายชนะจังกิมได้ที่สอง จังกิมกล่าวว่ากิมยงเป็นคนสอนนางร้อยลูกสน ผลปรากฏว่าจังกิมกลับถูกเพื่อนๆ ค้อนใส่

คังคิกคุนนำเหล้ามส่งในวังหลวง แซซังกุงสอบถามคังคิกคุนู้จักปักเมียงยอหรือไม่ แซซังกุง สงสัยว่าจังกิมเป็นลูกสาวปักเมียงยอ คังคิกคุนปฏิเสธไม่รู้จัก แซซังกุงไปหาหมอ หมอตรวจพบว่านางเป็นโรคปวดศีรษะเรื้อรังไม่มีทางรักษาให้หายได้ ทันใดนั้นซังกุงฝ่ายปกครองได้มาตรวจความเรียบร้อย

เรือนพักของนางกำนัลตื่นเครื่อง พบว่ามีของต้องห้ามจำนวนมากซุกซ่อนอยู่ ดังนั้นจึงพานางกำนัลตื่นเครื่องเหล่านั้นไปพบซังกงสูงสุดที่ดูแลนางกำนัลทั้งหมด

### ตอนที่ 7

นางกำนัลตื่นเครื่องที่มีหน้าที่ทำของเสวยสำหรับพระเจ้าจู่จงนั้นซุกซ่อนของต้องห้ามไว้ ซังกงฝ่ายปกครองพานางกำนัลตื่นเครื่องเหล่านั้นไปพบแซซังกง หมอที่ทำการรักษาแซซังกงถูกตามจับมายืนยันว่าเคยรักษาแซซังกงมาก่อน ซังกงฝ่ายปกครองรู้เรื่องที่แซซังกงแอบนำผู้ชายเข้ามาในวังหลวง แซซังกงไหว้วานคนให้ไปหาแซพันซูลไปขอความช่วยเหลือจากได้เท่านั้น นึกไม่ถึงว่ากลับถูกได้ทำขุนปฏิเสศและคำทอเป็นการใหญ่

แซซังกงถูกบังคับให้สละตำแหน่ง ซังกงฝ่ายปกครองไปหาของซังกงเพื่อขอให้นางดำรงตำแหน่งหัวหน้านางกำนัลฝ่ายในที่รับผิดชอบของเสวยสำหรับพระเจ้าจู่จง ของซังกงเป็นคนเฉลียวฉลาด นางรู้ว่าซังกงฝ่ายปกครองมีวัตถุประสงค์เช่นใด ดังนั้นจึงไม่ยอมเป็นหุ่นเชิดให้ ครั้งแรกที่ของซังกงเข้ารับตำแหน่ง นางลงมือทำของเสวยอย่างสุดความสามารถจนเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าจู่จง

ของซังกงและนางกำนัลทั้งหลายทานอาหารด้วยกัน กินของร่วม โต๊ะอาหารด้วยสร้างความประหลาดใจให้ของซังกงเป็นอันมาก แซซังกงออกต้อนรับหน้าแทนกิมยงมีพรสวรรค์ในการรับรู้รสชาติอาหารเป็นอย่างดี ของซังกงได้ยืนยันเช่นนั้นจึงตั้งใจทดสอบกิมยง โดยถามกิมยงว่าอาหารมีเครื่องปรุงอะไรบ้าง หลังจากที่กิมยงตอบคำถามของซังกงแล้ว ของซังกงก็สอบถามนางกำนัลคนอื่นๆ ต่อไป จึงกิมยงตอบของซังกงว่าในอาหารใช้ลูกพลับแทนน้ำตาล ของซังกงพอใจกับคำตอบของจังกิมเป็นอันมาก จากนั้นก็กำชับให้ทุกคนยืนยันหมั่นหาความรู้ใส่ตัว นางกล่าวต่อไปว่าตำแหน่งซังกงชั้นสูงที่ดูแลของเสวยสำหรับพระเจ้าจู่จงนั้นเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติ นางจะมอบตำแหน่งนี้ให้แก่ผู้ที่มีความสามารถเท่านั้น ก่อนที่ของซังกงจะจากไปได้กล่าวกับกิมยงว่าต่อไปให้ไปร่วมโต๊ะกับนางกำนัลคนอื่นๆ

จังกิมก่อความวุ่นวายในห้องครัว ดังนั้นจึงถูกลงโทษให้ไปล้างจานกับนางกำนัลฝึกหัด จังกิมได้ยืนยันทุกคนคุยกันว่าองค์หญิงเสวยอาหารไม่ลงเป็นเวลาหลายวันแล้ว แซซังกงและกิมยงทำของเสวยขึ้นถวายของค์หญิง นึกไม่ถึงว่าองค์หญิงไม่เสวยเลยแม้แต่น้อย จนองค์หญิงหมดสติไป จังกิมบอกกิมยงนำถ่านไม้เล็กน้อยผสมกับเครื่องปรุงจะทำให้อาหารรสชาติดีขึ้น กิมยงได้ยืนยันเช่นนั้น จึงนำเรื่องนี้ไปบอกแซซังกง

## ตอนที่ 8

ด้วยเรื่องท้องคหณิงไม่เสวยอาหาร ทำให้พระเจ้าจุงจงทรงกลัดกลุ่มพระทัยเป็นอันมาก จนทำให้พระองค์ก็ทรงเสวยไม่ลง ของชังกงเรียกประชุมนางกำนัลทั้งหลายกำชับให้ทุกคนปรุงอาหารอย่างสุดความสามารถ เพื่อให้อหังคหณิงกลับมาเสวยเหมือนเดิม

กิมของกล่าวกับแซชังกงว่านางมีความมั่นใจจะทำของเสวยถวายของคหณิงได้ ผลปรากฏว่าของคหณิงทรงเสวยอาหารที่กิมของทำขึ้นถวาย องค์คหณิงตรัสถึงสาเหตุที่เสวยอาหารไม่ลงนั้น เนื่องจากรู้สึกว่าการมีรสชาติประหลาด แต่เมื่อเห็นพระเจ้าจุงจงไม่ตรัสอะไร ดังนั้นจึงไม่กล้าทำให้เป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา

ราชทูตของต้าหมิงนำไก่ทองถวายพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงมีรับสั่งให้ดูแลไก่ทองอย่างดี แซชังกงได้รับมอบหมายให้นำไก่ทองปรุงอาหารถวายพระเจ้าจุงจง ส่วนกิมของมีหน้าที่ดูแลไก่ทองให้ดี

กิมของทำไก่ทองหายไป หากทุกหนทุกแห่งแล้วไม่พบ แซชังกงออกไปซื้อวัตถุดิบต่างๆกลับมาเพื่อปรุงอาหาร กิมของตัดสินลอบออกจากวังหลวงเพื่อตามหาไก่ทองกลับมา จึงกิมล่วงรู้เรื่องที่กิมของทำไก่ทองหายไป ดังนั้นจึงตัดสินใจช่วยกิมของหาไก่ทองอีกแรงหนึ่ง

จึงกิมพากิมของลอบออกจากวังหลวงโดยอาศัยอุโมงค์ลับเพื่อหลบหูตาของครักษ์ ทั้งสองได้พากันไปที่จวนแซพันซูลนิกไม่ถึงว่าแซพันซูลไม่อยู่ที่จวน กิมของตัดสินใจพักอยู่ที่จวนแซพันซูล รอดถึงวันรุ่งขึ้นเมื่อตามหาไก่ทองพบแล้วค่อยกลับวังหลวง จึงกิมไปขอความช่วยเหลือจากคังคิกคู กิมของกำซังจึงกิมว่าจะต้องกลับมาสมทบกันก่อนค่ำเพื่อที่จะได้เดินทางกลับวังหลวงด้วยกัน จึงกิมซื้อไก่ทองมาตัวหนึ่ง ระหว่างที่เดินทางไปยังจวนแซพันซูลนั่นเอง จึงกิมเห็นมินจุงโฮ ได้รับบาดเจ็บ นางจึงช่วยห้ามเลือดและทำแผลให้แก่มินจุงโฮ จนทำมีเงินหล่นหายไป

แซชังกงและฮันชังกงต่างแยกกันออกตามหากิมของและจึงกิม เยินเซ็งโกหกเพื่อตบตาชังกงทั้งสอง แต่นึกถึงไม่ถึงกลับส่อพิรุณจนถูกจับได้ เรื่องราวที่เกิดขึ้นล่วงรู้ถึงหูของชังกง แซชังกงเดินทางไปที่จวนแซพันซูลเพื่อรับกิมของและจึงกิมกลับเข้าวังหลวง แต่จึงกิมกลับมาไม่ถึงจวนแซพันซูลเสียที กิมของขอร้องให้แซชังกงคอยจึงกิมกลับมาก่อนค่อยกลับเข้าวังหลวงด้วยกัน

## ตอนที่ 9

กิมของตามแซชังกงกลับเข้าวังหลวง จึงกิมกลับมาไม่ทันสมทบกับกิมของ ดังนั้นจึงต้องกลับเข้าวังหลวงตามลำพังอุโมงค์ลับที่ใช่เป็นเส้นทางเข้าวังหลวงถูกปิดตาย จึงกิมถูกทหารองครักษ์จับตัวได้ พระเจ้าจุงจงทรงจัดงานเลี้ยงรับรองราชทูตต้าหมิง เรื่องที่จึงกิมลอบออกจากวังรู้ถึงหู

ซังกงฝ่ายปกครอง ซังกงฝ่ายปกครองลงโทษจังกิม โดยจะจับไล่นางออกจากวังหลวง ส่วนของซังกง และคนอื่นๆ ถูกลดชั้น ทุกคนต่างพากันร้องขอความเห็นใจให้จังกิม แต่ก็ไม่มีประโยชน์ จังกิมถูกจับไล่ออกจากวังหลวงอันซังกง ทำใจไม่ได้ที่เห็นจังกิมต้องจากไป ดังนั้นจึงพูดออกมาว่าชีวิตของจังกิม เหมือนกับเพื่อนคนรักคนหนึ่งของนาง คิดจะช่วยเหลือแต่แล้วก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้เลย

เย็นเซ็งร้องขอความเห็นใจจากของซังกง แม้ว่าของซังกงและอันซังกงจะเห็นใจจังกิม ก็ตาม แต่ก็ต้องให้ซังกงฝ่ายปกครองตัดสินใจ ในที่สุดจังกิมก็ถูกลงโทษให้ไปทำงานในสวน แม้ว่าจังกิมจะรักษานางนางกำนัลไว้ได้ แต่ก็ยากที่จะกลับเข้าวังหลวงอีกครั้ง

หลังจากที่จังกิมไปทำงานในสวนแล้ว นางพบว่าทุกคนพากันเกลียดชังไม่ยอมทำสวน ปลูกผัก สร้างความโกรธให้ของอุนแป๊ะ ซึ่งเป็นคนดูแลเป็นอันมาก วันหนึ่งนางกำนัลคนหนึ่งได้รับ พิชเข้า ไป ของอุนแป๊ะช่วยฝังเข็มรักษาให้นางกำนัลนางนั้น ในเวลานี้เองจังกิมถึงรู้ว่าที่แท้ของอุนแป๊ะ เป็นหมอลหลวง ของอุนแป๊ะเตือนสติจังกิมว่าที่แห่งนี้ไม่ใช่สถานที่ที่น่าอยู่เท่าใดนัก เพราะที่นี่เป็น สถานที่สำหรับคนสิ้นหวัง

มินจุโฮเก็บรักษามีดเงินของจังกิมไว้เป็นอย่างดี โดยสั่งให้คนตามหานางให้พบ จังกิม นำต้นกล้าสมุนไพรมาปลูก และได้พบกับคังตึกคูเข้า จังกิมถึงรู้ว่าเวลานี้นางกำนัลในวังต่างวุ่นวายอยู่กับการแข่งขันทำของสวยให้พระเจ้าจุงจง จังกิมเศร้าโศกเสียใจมาที่ไม่มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขัน ต่อมา จังกิมขอความรู้เกี่ยวกับสมุนไพรต่างๆ จากของอุนแป๊ะ จากนั้นก็ศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเอง แพนุ่นเป็นสมุนไพรชั้นเลิศที่มีสรรพคุณล้นเหลือนั้น เนื่องจากหายากจึงมีราคาแพง นางพยายามปลูกอยู่หลายครั้ง แต่นางก็ต้องพบกับล้มเหลวทุกครั้ง จะอย่างไรก็ตามนางก็ปฎิญาณว่าจะปลูกให้ได้

## ตอนที่ 10

จังกิมให้ความอดทนและมุ่งมั่นพยายามอย่างมากจนสามารถเพราะเลี้ยงต้นกล้าสมุนไพรแพนุ่นได้สำเร็จ ของอุนแป๊ะเข้าวังหลวงและได้พบกับเย็นเซ็ง เย็นเซ็งไหว้วานให้ของอุนแป๊ะ นำจดหมายของนางไปมอบให้จังกิม เนื้อความในจดหมายมีว่าจะพยายามจนสุดความสามารถเพื่อให้ของซังกงรับของซังกงรับจังกิมกลับเข้าวังหลวงอีกครั้ง

นึกไม่ถึงว่าเพียงคืนเดียวเท่านั้นต้นกล้าสมุนไพรแพนุ่นถูกทำลายลงจนหมดสิ้น ของอุนแป๊ะและจังกิมต่างพากันชும்คว่าใครเป็นมือดีที่ทำลายต้นกล้า โดยที่ทั้งสองไม่ได้นัดหมายกันมาก่อน ในที่สุดของอุนแป๊ะก็จับตัวคนที่ทำลายต้นกล้าได้คาหน้าเขา ของอุนแป๊ะถามคนร้ายว่าเหตุใดจึงมาทำลายต้นกล้า ที่แท้มีสาเหตุเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์มหาศาลนั่นเอง จังกิมไปที่เรือนพัสดุไม่เพื่อนำ

พันธุ้ไม่กลับมาปลุกใหม่และได้พบกับกิมยงเข้าโดยบังเอิญ กิมยงขอโทษจิงกิม จากนั้นได้มอบจดหมายที่เย็นแข็งเขียนถึงมอบให้นาง

ของอุณแป๊ะเล่าเรื่องที่เพาะเลียงต้นกล้าแพนสำเร็จให้ได้ทำผู้คุมฟัง โดยจะถอนต้นกล้าขึ้นมาไปประกาศให้ทุกคนล่วงรู้ แต่นึกไม่ถึงว่าทุกอย่างอยู่ในความเห็นชอบของได้ทำผู้คุม ความดีความชอบครั้งนี้จิงกิม ก็มี ส่วนได้รับความดีความชอบนี้ด้วยเหมือนกัน เมื่อเรื่องนี้รู้ถึงวังหลวง จิงกิมก็จะมีโอกาสได้กลับเข้าวังหลวงอีกครั้ง และยังทันเข้าร่วมแข่งขันทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจง อีกด้วย

ของอุณแป๊ะให้จิงกิมนำจดหมายของตนไปมอบให้อาจารย์ใหญ่หอบัณฑิต นึกไม่ถึงว่า ได้พบกับมินจุงโฮ หลังจากที่มินจุงโฮอ่านเนื้อความในจดหมายแล้วถึงรู้ว่าของอุณแป๊ะหวังว่าหอบัณฑิตจะอนุญาตให้จิงกิมอ่านหนังสือเสวยถวายพระเจ้าจุงจง ของชังกงให้กำลังใจจิงกิมให้นางเตรียมตัวให้ดี กิมยงนำหนังสือมาให้จิงกิมอ่าน ชังกงอาวุธจะลาออกจากราชการ สองเฮาจึงทรงรับสั่งให้ชังกงอาวุธออกข้อสอบ การแข่งขันจะต้องมีการสอบข้อเขียน ผู้ที่ตอบคำถามได้ก่อนก็จะมีสิทธิ์เลือก วัตถุประสงค์ที่ใช้ทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจง

#### ตอนที่ 11

จิงกิมตอบข้อสอบได้ไม่ดีสักเท่าใดนัก ดังนั้นจึงเป็นคนสุดท้ายที่ได้เลือกวัตถุประสงค์ที่นำมาทำของเสวยพระเจ้าจุงจงภาคปฏิบัติต้องทำหมัน โถวและน้ำแกงหมัน โถว จิงกิมนำกระดูกวัวมาต้มเป็นน้ำแกง จากนั้นก็เคี้ยวให้มีความเข้มข้น เย็นแข็งขมน้ำแกงมีรสชาติดกกลมกล่อม การสอบแบ่งเป็นออกสองวัน วันรุ่งขึ้นค่อยทำหมัน โถว วัตถุประสงค์และเครื่องปรุงต่างๆไว้ในสนามสอบ กลางดึก เย็นแข็งและจิงกิมต้องการไปซ้อมทำก่อนที่จะทำจริงในวันรุ่งขึ้น แต่เมื่อไปถึงสนามสอบกลับพบว่าเป้งหมี่ที่เตรียมไว้หายไป

จิงกิมนำเรื่องที่เป้งหมี่ของนางหายไปบอกให้ชองชังกงรับทราบ น่าเสียดายยังไม่ถึงเวลาที่จะแจกวัตถุประสงค์ให้ใหม่ทำให้จิงกิมต้องรองจนกว่าจะถึงวันรุ่งขึ้น จิงกิมเข้าไปห้องเครื่องที่ใช้ทำของเสวยพระเจ้าจุงจง ที่นั่นจิงกิมพบนางกำนัลห้องเสื้อ ซึ่งขโมยเป้งหมี่ของนางมาทำหมัน โถว ทั้งสองทะเลาะมีปากเสียงกันขึ้นมา ทำให้ทหารองครักษ์ที่ผ่านมามีต้องเข้ามาห้ามปราม นางกำนัลห้องเสื้อเห็นเช่นนั้นจึงแก้ตัวออกไปว่าจะมาทำน้ำแกงให้ชังกงอาวุธซึ่งจะลาออกจากราชการในไม่ช้า ในเวลานี้จิงกิมถึงรู้ว่านางกำนัลห้องเสื้อและชังกงอาวุธมีสัมพันธ์แนบแน่นกัน จิงกิมไม่มีทางเลือก ดังนั้นจึงกลับไปที่สวนผักเพื่อหาวัตถุประสงค์อื่นแทน

ของซังกงกล่าวว่า การสอบครั้งนี้จะมีนางกำนัลฝึกหัดจำนวนหนึ่งได้เลื่อนขั้นเป็นนางกำนัลต้นเครื่อง จังก็มิใช้ฝึกทามาทำหมั้น โฉวแทนเป้งหมี่ที่หายไป หลังจากที่ทุกคนได้ลองชิมแล้ว ทุกคนต่างออกปากชมหมั้น โฉวของจังก็มรสชาติดี แต่ก็มีนางกำนัลบางคนบอกว่าจังก็มิใช้วัตดูดิบผิดไปจากที่กำหนดไว้โดยเลือกใช้วัตดูดิบตามอำเภอใจ ทำให้จังก็มิขาดคุณสมบัติในการสอบผลปรากฏว่า จังก็มิสอบไม่ผ่าน ส่วนก็มิของชนะเลิศในการสอบแข่งขัน

การสอบแข่งขันกำลังจะสิ้นสุดลง ทันใดนั้นเองพระพันปีทรงเสด็จมาถึงสนามแข่งขัน พระพันปีทรงชื่นชมในรสชาติหมั้น โฉวของก็มิของ นอกจากนั้นยังทรงชมเชยจังก็มิที่รู้จักใช้วัตดูดิบอื่นมาทำหมั้น โฉวแทนเป้งหมี่ที่หายไป ซึ่งรสชาติที่ได้ก็ออกมาดี ในที่สุดจังก็มิได้เลื่อนขั้นเป็นนางกำนัลต้นเครื่องไปด้วยอีกคน

## ตอนที่ 12

เย็นเช็งและยอง โนถูกจัดให้พักห้องเดียวกัน แต่ทั้งสองมักจะมีปากเสียงกันอยู่เสมอ ในที่สุดของซังกงก็สั่งให้ทั้งสองแยกห้องกันอยู่ จังก็มิพักอยู่ห้องเดียวกับเย็นเช็ง ส่วนยอง โนนั้นพักอยู่ห้องเดียวกับก็มิของ ฮันซังกงมาหาจังก็มิ จากนั้นนางก็มอบมิดที่ใช้ประกอบอาหารเล่มหนึ่งให้จังก็มิ ฮันซังกงกล่าวว่ากับจังก็มิว่ามีดประกอบอาหารเล่มนี้เป็นของเพื่อนรักของนาง เนื่องจากจังก็มิคล้ายกับเพื่อนรักของนาง ดังนั้นจึงตัดสินใจมอบมิดประกอบอาหารเล่มนี้ให้จังก็มิเอาไว้ใช้ จังก็มิกลับไปเยี่ยมคังคังคูกุและภรรยาจากนั้นนางก็ไปเช่นไหว้ดวงวิญญาณป๊กเมียงยอ จังก็มินิกถึงคำพูดที่ป๊กเมียงยอพูดไว้ก่อนสิ้นใจ ดังนั้นจึงตัดสินใจไปห้องเครื่องหลวงเพื่อหาตำราอาหารตามคำสั่งเสียของป๊กเมียงยอ

เนื่องจากก็มิของชนะเลิศการแข่งขันทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจง ดังนั้นนางจึงได้เลื่อนขั้นขึ้นเป็นนางกำนัลต้นเครื่องอันดับหนึ่ง มีสิทธิ์เข้าห้องเครื่องที่ใช้ทำของเสวยสำหรับพระเจ้าจุงจงได้ทุกเมื่อ นางกำนัลฝึกหัดที่ได้การคัดเลือกให้เป็นนางกำนัลต้นเครื่องนั้นเริ่มต้นบทเรียนสำหรับทำของเสวยสำหรับพระเจ้าจุงจง ฮันซังกงสอนจังก็มิหั่นผัก ผู้หญิงที่ใช้มีดทำร้ายมินจุงโฮถูกจับตัวได้ ผู้หญิงนางนั้นกล่าวว่าในเวลานั้นน่าจะฆ่าผู้หญิงที่อุ้มโก่ทองไว้ให้ตาย มินจุงโฮได้ยื่นเช่นนั้นจึงรีบรุดไปที่ตลาดขายไก่เพื่อสืบหาเบาะแสของจังก็มิ

จังก็มิเดินทางมาที่บ้านของคังคังคูกุ จากนั้นได้สอบถามเบาะแสจังก็มิจากนาง มินจุงโฮนำมิดเงินออกมา คังคังคูกุไม่รู้ว่ามินจุงโฮมีเจตนาอย่างไร ดังนั้นจึงสมอ้างว่านางเป็นคนที่เคยช่วยชีวิตมินจุงโฮไว้ มินจุงโฮทดสอบคังคังคูกุอยู่นานจนรู้ว่านางสมอ้าง พระเจ้าจุงจงทรงออกกำลังล่าสัตว์เร็วกว่าที่กำหนดไว้ห้าวัน ทำให้นางกำนัลต้นเครื่องที่รับผิดชอบทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจงจะต้องร่วมเดินทางไปด้วย



ขณะที่มินชังกงและนางกำนัลค้นเครื่องกำลังทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจงบุนเอง นึกไม่ถึงว่าไม่ทันระวังใส่วัตถุคืบที่มีพิษลงไปด้วย ก่อนที่จะนำของเสวยขึ้นถวายพระเจ้าจุงจงบุนนั้น จะต้องชิมและตรวจสอบเสียก่อน ผลปรากฏว่าทั้งสองหมดสติไปด้วยกันทั้งคู่ ฮันชังกงตรวจสอบของเสวย จึงพลอยได้รับพิษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็มยองและจังกึมก็ต้องทำของเสวยขึ้นใหม่เพื่อถวายพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงปรารถนาออกว่าอยากเสวยบะหมี่เย็น จังกึมนึกถึงน้ำแรมบนภูเขา โดยจะนำน้ำแรมบนภูเขามาทำน้ำแกง ขุนนางที่ตามเสด็จพบว่าของเสวยสำหรับพระเจ้าจุงจงบุนนั้นนางกำนัลค้นเครื่องเป็นคนทำถวาย ถ้าหากว่าพระเจ้าจุงจงทรงไม่พอพระทัยขึ้นมา ก็มยองและจังกึมจะต้องได้รับโทษอย่างหนัก

### ตอนที่ 13

หลังจากที่พระเจ้าจุงจงเสด็จกลับจากล่าสัตว์แล้วก็ทรงขึ้นโต๊ะเสวย พระองค์ทรงชมบะหมี่เย็นมีรสชาดีดี หลังจากฮันชังกงฟื้นได้สติขึ้นมาแล้วรู้ว่าจังกึมใช้น้ำแรมบนภูเขามาทำน้ำแกงของบะหมี่เย็น นางจึงออกปากชมจังกึมและมยองว่าแก้ไขสถานการณ์ได้ดี ก็มยองได้พบกับมินจุงโฮ ที่แท้ทั้งมินจุงโฮและมยองรู้จักกันมาตั้งแต่ยังเด็ก ก็มยองชื่นชมมินจุงโฮมาโดยตลอด กลางดึกจังกึมนั่งเขียนอักษรที่ศาลาริมน้ำตามลำพัง และได้พบกับมินจุงโฮในที่สุด นึกไม่ถึงว่าก็มยองมาพบเห็นเหตุการณ์เข้า ทำให้ก็มยองรู้ว่าจังกึมและมินจุงโฮรู้จักกันมาก่อน มินชังกงเดินเลาะขณะทำของเสวยพระเจ้าจุงจง ดังนั้นจึงได้รับโทษ ทำให้ครัวหลวงขาดคนทำงาน จังกึมถูกล่งให้ไปทำงานแทนมินชังกงไปพลางก่อน

แซชชังกงสั่งก็มยองนำยันต์ไปใส่ในของเสวยแต่ก็มยองกลับปฏิเสธ เนื่องจากก็มยองปฏิเสธคำสั่งของแซชชังกง ดังนั้นจึงถูกแซชชังกงให้บทเรียนที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนาง จังกึมค้นหาตำราอาหารที่ปักเมียงยอเขียนขึ้นในครัวหลวง ต่อมาจังกึมเข้าทำงานแทนเพื่อน ก็มยองปวดท้องและร้องเสียงดังออกมานอกห้อง จังกึมได้ยินเช่นนั้นจึงวิ่งไปดู แต่กลับถูกก็มยองไล่ออกมา

จังกึมไปหาแซชชังกงโดยนางจะเข้าทำงานแทนก็มยองที่ไม่สบาย แต่นึกไม่ถึงว่ากลับไม่ได้รับอนุญาต แซชชังกงกลับไม่สนใจ นางแอบเข้าไปในครัวหลวงโดยผลการ ก็มยองเห็นจังกึมอยู่ในครัวหลวง จึงออกคำสั่งให้จังกึมออกไป หลังจากที่จังกึมออกไปแล้ว ก็มยองก็นำยันต์ไปใส่ในของเสวยตามคำสั่งของแซชชังกง เยินซึ่งเกิดความสงสัยที่เห็นจังกึมมักจะไปทำงานแทนคนอื่น ดังนั้นจึงตัดสินใจสืบหาความจริง นึกไม่ถึงว่าเยินซึ่งเห็นก็มยองทำลับๆล่อๆเหมือนกำลังซุกซ่อนอะไรไว้ จากนั้นก็เห็นจังกึมเข้าไปค้นหาของในครัวหลวง เหตุการณ์ที่พบเห็นทำให้เยินซึ่งเกิดความสงสัยขึ้นมาว่าทั้งสองกำลังทำอะไรกันอยู่

เช้าวันรุ่งขึ้น เยินเซิ่งได้สอบถามจังกิมว่าเข้าไปค้นหอะไรในครัวหลวง จากนั้นนางก็บอกให้จังกิมรู้ถึงเรื่องที่กิมของซุกซ่อนอะไรบางอย่างไว้ในครัวหลวง ในขณะที่เยินเซิ่งกำลังค้นหาของที่กิมของซุกซ่อนอยู่นั้นเอง จังกิมก็ค้นพบตำราอาหารที่ปักเมียงยอเขียนขึ้น จังกิมรีบเก็บตำราอาหารนั้น และรีบออกจากครัวหลวงไปที่ เรื่อยยันต์สะพัดไปทั่ว แซซังกุงไปหาจังกิมเพื่อให้นางเป็นแพะรับบาป จังกิมพยายามแก้ตัวเพื่อให้พ้นข้อกล่าวหา แต่ก็ไร้ผลของซังกุงสั่งคุมขังจังกิมใน โกดังเก็บของ นึกไม่ถึงว่าแซซังกุงกลับต้องการกำจัดจังกิม ก่อนที่เรื่องราวจะบานปลายไปกันใหญ่ แต่ของซังกุงกลับต้องการให้สืบหาความจริงให้กระจ่างเสียก่อน

#### ตอนที่ 14

แซพันซูลรู้เรื่องยันต์ลึ้มเหลวแล้ว แซซังกุงกำชับไม่ให้แซพันซูลนำเรื่องนี้ไปบอกได้เท่าๆ ของซังกุงไปหาคังคิกู โดยต้องการให้คังคิกูสืบเรื่องยันต์ว่าคนร้ายต้องการจะให้ร้ายใคร คังคิกูสองสามีภรรยา นำยันต์ไปสอบถามนักพรต พบว่าตัวหนังสือที่ปรากฏอยู่บนยันต์นั้นให้ร้ายพระมเหสีของซังกุงตกใจมากเมื่อล่วงรู้เรื่องนี้ แซซังกุงเร่งเร้าให้ของซังกุงรีบจัดการกับจังกิม โดยเร็ว นึกไม่ถึงว่าเยินเซิ่งได้ยื่นคำสนทนาของซังกุงทั้งสองเข้าโดยบังเอิญ เยินเซิ่งตัดสินใจเล่าเหตุการณ์ที่นางพบเห็นที่ครัวหลวงให้ของซังกุงฟัง ของซังกุงพากิมของไปที่ โกดังเก็บของเพื่อยืนยันความจริงกับจังกิม นึกไม่ถึงแม้ตายกิมของก็ไม่ยอมปริปากพูด ซ้ำร้ายกลับป้ายความผิดให้จังกิม ของซังกุงรู้สึกว่เรื่องนี้สลับซับซ้อน ดังนั้นจึงตัดสินใจส่งกิมของและจังกิมขึ้นศาล ทันทีที่แซซังกุงล่วงรู้เรื่องนี้เข้าก็รีบอ่อนวอนขอความเห็นใจจากของซังกุง นึกไม่ถึงว่าแซซังกุงหลุดปากพูดถึงเนื้อความที่ปรากฏบนยันต์ออกมา แซซังกุงกล่าวต่อไปว่าพระมเหสีใกล้คลอดแล้ว หากให้เรื่องนี้บานปลายออกไปจะไม่ดีด้วยกันทุกฝ่าย ของซังกุงยื่นกรณการตัดสินใจเดิมของนาง แซซังกุงเห็นเช่นนั้นจึงไปขอความช่วยเหลือจากซังกุงฝ่ายปกครอง ซังกุงฝ่ายปกครองสั่งห้ามไม่ให้ของซังกุงและกิมของขึ้นศาล นางกำลังฝ่ายปกครองขอเวลาหนึ่งวันสืบหาความจริง เรื่องนี้เองทำให้ของซังกุงและซังกุงฝ่ายปกครองมีปากเสียงทะเลาะขึ้นในที่สุด

แซพันซูลไปหาได้เท่าๆ ได้เท่าๆ ส่งคนไปนัดแนะที่ศาลไว้ เพื่อให้เป็นผลร้ายต่อจังกิม ฮันซังกุงไปหาจังกิมที่ห้องหวังจังกิมจะยอมพูดความจริง ซังกุงฝ่ายปกครอง เริ่มไม่พอใจของซังกุงขึ้นมาแล้ว ดังนั้นจึงคิดตัดไฟแต่ต้นลม ของซังกุงเห็นว่าจระรอช้าต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ดังนั้นจึงเร่งเร้าให้ซังกุงฝ่ายปกครองรีบตัดสินใจโดยเร็ว

ฮันซังกุงแนะนำให้จังกิมพูดความจริงออกมา จังกิมกลับบอกว่านางไม่สามารถเปิดเผยความจริงออกมาได้ เนื่องจากนางเคยเป็นสาเหตุที่ทำให้พ่อแม่ต้องตาย ของซังกุงเร่งเร้าให้ซังกุง

ฝ่ายปกครอง ชังกงฝ่ายปกครองบอกให้ส่งจิ้งกิมและกิมของขึ้นศาล ของชังกงแปลกใจกับคำพูดของชังกงฝ่ายปกครองเป็นอันมาก หลังจากที่ฮันชังกงรู้ถึงการตัดสินใจของชังกงฝ่ายปกครองแล้ว นางก็รีบไปหาของชังกงเกลี้ยกล่อมไม่ให้ส่งจิ้งกิมไปขึ้นศาล เพราะรู้ว่าเมื่อถึงที่นั่นจิ้งกิมจะต้องไม่รอดแน่

#### ตอนที่ 15

ของชังกงเกิดความลังเลว่าจะส่งจิ้งกิมและกิมของขึ้นศาลหลวงดีหรือไม่ เพื่อช่วยจิ้งกิมเอาไว้ ดังนั้นจึงบอกให้จิ้งกิมยอมรับผิดต่อชังกงฝ่ายปกครอง ชังกงฝ่ายปกครองกล่าวว่านางจะจับได้จิ้งกิมออกจากวังหลวง แต่ของชังกงยืนยันกรานว่าถ้าชังกงฝ่ายปกครองต้องการจับของจิ้งกิมออกจากวังหลวง กิมของก็ต้องถูกจับออกจากวังหลวงเช่นเดียวกัน ผลปรากฏว่าทั้งจิ้งกิมและกิมของต่างถูกปล่อยเป็นอิสระทั้งคู่

คังตึกคูถูกทหารองครักษ์จับตัวโดยสงสัยว่าอาหารที่คังตึกคูทำให้องค์ชายมีปัญหา ทำให้องค์ชายเกิดอาการขาไปทั้งตัว ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ ของชังกงนำเรื่องที่เกิดขึ้นไปปรึกษาพ่อครัวใหญ่ พ่อครัวใหญ่กล่าวว่าเนื่องจากหมอลหลวงไม่สามารถวินิจฉัยสาเหตุของโรคได้ ดังนั้นจึงโยนความผิดให้คังตึกคูว่าอาหารมีพิษ พระเจ้าจุงจงตรัสว่าในเวลานั้นได้ใช้เข็มทองตรวจสอบดูแล้ว แต่ก็ไม่มีอะไรผิดปกติ หมอลหลวงทูลพระเจ้าจุงจงว่ามีพิษบางชนิดที่ไม่สามารถได้ด้วยเข็มทอง

ภรรยาคังตึกคูมาหาจิ้งกิมเพื่อขอให้นางช่วยคังตึกคู จากนั้นได้มอบเห็ดดอกหนึ่งที่น่ามาทำน้ำแกงให้จิ้งกิมดู จิ้งกิมนำเห็ดที่ได้จากภรรยาคังตึกคูไปสอบถามฮันชังกงว่ามีพิษหรือไม่ ฮันชังกงตอบจิ้งกิมว่าเห็ดชนิดนี้มีพิษ แต่ก็น้อยมากที่สำคัญเห็ดชนิดนี้ไม่ทำให้ร่างกายขาไปทั้งตัวได้ที่ครัวหลวง ได้มีการทดสอบโดยนำพิษต่างๆ ใสลงไปในน้ำแกง จากนั้นใช้เข็มทองตรวจสอบ แต่กลับไม่มีอะไรผิดปกติ

จิ้งกิมต้องการช่วยคังตึกคู โดยรู้ว่าองค์ชายกิ้นยี่ไต้วโคว้เข้าไป นางไปหาหมินจุงโฮเพื่อขอยืมตำราแพทย์มาศึกษาจิ้งกิมพบว่าถ้าหากกินจันทเทศมากเกินไปจะทำให้ร่างกายขาไปทั้งตัว นางสันนิษฐานว่าเมื่อผสมโสมเข้าไปแล้วก็จะทำให้เป็นตัวกระตุ้นจันทเทศทำให้เกิดผลตรงข้าม จิ้งกิมต้องการพิสูจน์สมมติฐาน ดังนั้นจึงใช้ร่างกายของนางทดสอบ ผลปรากฏว่าสมมติฐานของนางถูกต้อง คังตึกคูพ้นความผิดถูกปล่อยตัวเป็นอิสระ หลังจากที่หมอลหลวงรักษาจิ้งกิมแล้ว อาการของนางก็ดีขึ้นเป็นลำดับ จิ้งกิมช่วยของชังกงเตรียมงานวันเกิดให้ชังกงฝ่ายปกครอง ของชังกงสุขภาพไม่ดีขึ้น แต่ก็ยืนยันกรานว่าจะทำอาหารด้วยตัวเอง โดยให้จิ้งกิมคอยเป็นลูกมือทำน้ำแกงสำหรับหม้อไฟเท่านั้น

#### ตอนที่ 18

### ตอนที่ 18

ของชังกงทำหม้อไฟเลี้ยงชังกงฝ่ายปกครอง ชังกงฝ่ายปกครองรู้สึกว่ารสชาติน้ำแกงแปลกไปจนเกิดความไม่พอใจขึ้นมา จึงกินเต็มน้ำตาลและเกลือลงไป นางพบว่าลิ้นไม่สามารถแยกรสชาติได้ น้ำแกงของนางต้องมีปัญหาแล้ว

ฮันชังกงถามหมอถึงอาหารป่วยของชังกงถึงได้รู้ว่านางป่วยเป็นโรคไต เมื่อรู้เช่นนั้นแซชังกงจึงวางแผนโค่นล้มของชังกง จึงก็คิดว่าการที่ลิ้นของนางไม่สามารถรับรู้รสชาติอาหารนั้นอาจจะมาจากตอนที่ร่างกายนางเหน็บชาไปทั้งตัวก็เป็นได้ ดังนั้นจึงไปหาหมอหลวงเพื่อรับการรักษา จึงก็บอกอาการหมอหลวงว่าประสาทการรับรู้รสชาติของนางกำลังมีปัญหา

มินจุงโฮทำให้จังกึมยืมตำราแพทย์ จากนั้นเตือนนางว่าอย่าได้ลองใช้สมุนไพรผิดๆ ใดๆ เพราะอาจมีอันตรายถึงชีวิตได้ แซพันซูลมาหาได้เท่าหวังว่าได้เท่าหวังว่าได้เท่าจะช่วยให้แซชังกงได้ตำแหน่งชังกงชั้นสูง ชังกงฝ่ายปกครองล่วงรู้เจตนาของแซชังกงเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงบอกให้นางรอไปก่อน ชังกงฝ่ายปกครอง สั่งให้คนนำยาไปให้ของชังกง ของชังกงเองรู้ดีว่าเพราะเหตุใดชังกงฝ่ายปกครองต้องการให้นางสละตำแหน่ง

ของชังกงทำของเสวยพระเจ้าจุงจงด้วยตัวนางเอง จากนั้นนางก็ทูลพระเจ้าจุงจงถึงเจตนาที่นางเข้าเฝ้า ของชังกงทูลพระเจ้าจุงจงถึงเรื่องที่ชังกงชั้นสูง พระเจ้าจุงจงทรงปฏิเสธ โดยต้องการให้เป็นธรรมกับทุกฝ่าย ของชังกงเห็นเช่นนั้นจึงทูลเสนอพระเจ้าจุงจงให้มีการแข่งขันชิงตำแหน่งชังกงสูงสุด พระเจ้าจุงจงทรงเห็นด้วยเพราะยุติธรรมดี ชังกงฝ่ายปกครองและแซชังกงโกรธมากเมื่อรู้เรื่องนี้ ของชังกงกล่าวกับฮันชังกงว่าการแข่งขันในครั้งนี้หวังว่าฮันชังกงจะได้ตำแหน่งมาครอบครอง ฮันชังกงไปขอความช่วยเหลือจากจังกึมให้นางช่วยรับมือกับการแข่งขันในครั้งนี้ เพื่อให้สมความตั้งใจของของชังกง จังกึมกล่าวกับฮันชังกงว่านางไม่สามารถช่วยได้ เนื่องจากประสาทการรับรู้รสชาติของนางเสียไป ฮันชังกงและจังกึมพากันออกไปหาหมอ แต่นึกไม่ถึงว่ากลับไม่มีหมอกันใดสามารถรักษาได้ ฮันชังกงให้กำลังใจจังกึมอย่าได้ท้อถอย ก่อนที่จะกลับเข้าวังหลวงฮันชังกงไปตลาด จากนั้นได้ซื้อปลาจากพ่อค้าที่ตาบอดทั้งสองข้าง

### ตอนที่ 17

ฮันชังกงซื้อปลาจากพ่อค้าขายปลาซึ่งตาบอดทั้งสองข้าง นางสังเกตว่าพ่อค้าปลาใช้มือจับปลาอย่างชำนาญ สิ่งที่นางเห็นทำให้นางนึกถึงจังกึมขึ้นมา โดยใช้วิธีการอื่นให้จังกึมสามารถรับรู้รสชาติอาหารได้ อย่างน้อยเป็นการทดแทนประสาทการรับรู้รสชาติที่หายไป ของชังกงต้องการให้แซชังกงและฮันชังกงเลือกนางกำนัลคันเครื่อง เพื่อคอยเป็นลูกมือของพวกนางในการแข่งขัน แซชังกงเลือกจังกึมเป็นลูกมือ ฮันชังกงเลือกจังกึมเป็นลูกมือ

จังกึมเกลี้ยกล่อมโหฮันซังกงเปลี่ยนความตั้งใจ แต่ฮันซังกงกลับตอบจังกึมไปว่านางสามารถทำให้จังกึมกลับมารับรู้รสชาติได้ แต่ก็ต้องอาศัยจังกึม ฮันซังกงเริ่มต้นการฝึกจังกึม โดยให้นางทำหม้อไฟกึ่ง แต่ไม่อนุญาตให้นางชิมแต่อย่างใด ผลปรากฏว่ารสชาติอาหารได้ออกมากลมกล่อม ฮันซังกงกล่าวชมเชยจังกึม แซซังกงนำตำราอาหารชั้นสูงให้จังกึม โดยให้นางฝึกฝนให้ดี

แซซังกงพบว่าของโนและชางยาพากันเล่นอย่างสนุกสนานอยู่ในห้องพัก ดังนั้นจึงสั่งให้ของโนไปพักอยู่ห้องเดียวกับเอนเซ็งและจังกึม โดยกำชับให้ของโนจับตาดูความเคลื่อนไหวของจังกึมให้ดีแล้วมารายงานให้นางรู้ ความเชื่อของชาวบ้านมีว่าถ้าเครื่องปรุงรสแสดงว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นนั้นไม่ถึงว่ารสชาติของเครื่องปรุงรสในวังจะเปลี่ยนไปหมด ของซังกงสั่งให้แซซังกงและฮันซังกงสืบหาสาเหตุให้พบว่ามีสาเหตุจากอะไร

แซซังกงพากิมออกไปที่บ้านแซพันซูล โดยสอบถามถึงเรื่องเกลือที่ใช้ในวังหลวง แซพันซูลเปิดเผยว่าคนรู้เรื่องที่ใต้เท้าทูลจริตเรื่องเกลือของราชสำนัก ฮันซังกงและจังกึมพบว่าเกลือและของต่างๆ ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ต่อมาทั้งสองเห็นชาวบ้านพากันนำไหเครื่องปรุงรสไปฝังใต้ต้นไม้ เมื่อสอบถามชาวบ้านดูแล้วพบว่าการทำเช่นนี้จะทำให้เครื่องปรุงรสรสชาติดีขึ้น ในที่สุดจังกึมก็พบทางออก

## ตอนที่ 18

แซซังกงไม่รู้สาเหตุที่เครื่องปรุงรสได้อย่างไร แต่ด้วยความกลัวว่าจะเสียหน้าจึงพูดออกไปว่านางรู้วิธีที่จะทำให้เครื่องปรุงรสมีรสชาติที่ดีขึ้น ของซังกงไปตรวจครัวหลวง นางสอนเอนเซ็งให้รู้ว่อย่างไรเรียกว่าเกลือชั้นดี ชางยากล่าวเกลือในห้องครัวใดก็ไม่เหมือนเกลือในห้องครัวหลวงที่ขาวสะอาด ของซังกงได้ยินเช่นนั้นจึงไปตรวจสอบและพบว่าเกลือในห้องครัวอื่นเป็นเกลือผสม

แซซังกงนำเครื่องปรุงรสของชาวบ้านมาปรุงน้ำแกงนำขึ้นถวายพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงรู้สึกว่เครื่องปรุงรสก่อนๆ มีรสชาติที่ดีกว่านี้ จังกึมพบว่าในวังหลวงมีสถานที่แห่งหนึ่งที่เครื่องปรุงรสมีรสชาติที่ดีมาก ในที่สุดก็พบเหตุผลที่ทำให้เครื่องปรุงรสมีรสชาติดี ถ้าจะให้เครื่องปรุงรสมีรสชาติที่ดีต้องนำไหไปฝังไว้ใต้ต้นไม้ จะช่วยให้หมักได้เร็วและมีรสชาติดี ฮันซังกงสั่งให้จังกึมใช้เครื่องปรุงรสปรุงน้ำแกงถวายพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงล่วงรู้เรื่องเครื่องปรุงรสพระองค์ถึงกับทรงชมเชยว่จังกึมมีความสามารถมากเลยทีเดียว

จังกึมไปหาของอุแป็ค ขณะนั้นของอุแป็คกำลังค้นคว้าเรื่องการใช้เหล็กไนของผึ้งมาทำการรักษา จังกึมยินดีเป็นหนูทดลองให้ของอุแป็ค แต่กลับถูกปฏิเสธ มินจุงโฮรู้เรื่องนี้เข้า จึงให้

กำลังใจจังกึม กล้าเผชิญกับความจริง มินจุงโฮนำราแพทย์มาให้จังกึมยืมอ่าน จังกึมรู้ว่ามินจุงโฮเขียนกลอนให้กำลังใจนาง ทำให้นางปลาบปล้ำใจเป็นอันมาก

กึมของรู้ว่าฮันซังกุงไม่อนุญาตให้จังกึมชิมอาหารเมื่อปรุงเสร็จ แต่กลับสอนให้จังกึมใช้ความชำนาญในการปรุงรสโดยไม่ต้องชิม แซซังกุงล่วงรู้จากปากหมอหลวงว่าจังกึมสูญเสียประสาทการรับรู้รสชาติของอาหาร แซซังกุงกล่าวกับซองซังกุงว่านางรู้สึกว่าจะจังกึมจะได้รับชัยชนะในการแข่งขัน ในเวลาเดียวกันนางก็เปิดเผยเรื่องที่จังกึมสูญเสียประสาทการรับรู้รสชาติอาหารให้ซองซังกุงรู้ด้วย ซองซังกุงทดสอบจังกึมว่าเป็นความจริงตามที่แซซังกุงบอกหรือไม่ เรื่องที่จังกึมสูญเสียประสาทการรับรู้รสชาติอาหารถูกเปิดเผย แซซังกุงออกคำสั่งไม่ให้จังกึมมาทำงานในครัวหลวงอีกต่อไป ฮันซังกุงออกหน้าปกป้องจังกึมโดยเติมพริกกับแซซังกุงให้จังกึมปรุงอาหารให้ทุกคนกิน และให้ทุกคนลงความเห็นว่ารสชาติดีหรือไม่

#### ตอนที่ 19

แซซังกุงพูดกับกึมของถึงเรื่องที่จังกึมสูญเสียประสาทการรับรู้รสชาติของอาหาร ดังนั้นจังกึมจึงฝึกฝนการปรุงอาหาร โดยไม่ต้องชิม แซซังกุงบอกกึมของว่าอย่าได้เสียเวลาอีกต่อไป จังกึมขอร้องให้ซองฮุนแป๊ะไ้ให้เหล็กไนฝึ่งทดสอบฝึ่งเข็มกับนาง หลังจากที่ฝึ่งเข็มไปแล้ว พบว่าตัวจังกึมมีฝึ่งขึ้นเต็มไปหมด เพื่อผลของการรักษา จังกึมตัดสินใจไม่กินยา คังดึ๊กคุนนำดับหมุมมาให้จังกึมที่วังหลวง โดยบอกกับนางว่าดับหมุมมีสรรพคุณในการรักษาเรื่องการรับรู้รส จังกึมพบว่าดับหมุมขมมาก จากนั้นนางก็ถามคังดึ๊กคุนว่าเนื้อปลาว่าพเป็นอย่างไร คังดึ๊กคุนตอบนางว่าเนื้อปลาว่าพมีลักษณะคล้ายกับเนื้อวัว

แซพันซุลนำวิธีปรุงเนื้อปลาว่าพมอบให้แซซังกุง จากนั้นก็กล่าวต่อไปว่าได้ทำวเริ่มไม่พอใจของซังกุงขึ้นมาแล้ว จังกึม, กึมของ, ซองซังกุงและฮันซังกุงแยกกันปรุงเนื้อปลาว่าพ พระเจ้าจุงจงทรงโปรดรสชาติอาหารของจังกึม จังกึมลองปรุงรสอาหารขึ้นมาจากนั้นนางก็ชิมดูพบว่าประสาทการรับรู้รสของนางเป็นปกติแล้ว แซซังกุงไม่พอใจที่จังกึมได้รับคำชมเชยจากพระเจ้าจุงจง แม้ว่าแซซังกุงจะยอมรับว่าพ่ายแพ้ก็ตาม แต่นางก็เปิดเผยเรื่องที่จังกึมสูญเสียประสาทการรับรู้รสให้ซองซังกุงรู้ ประสาทการรับรู้รสเป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนทำอาหาร นางจึงไม่มีคุณสมบัติอยู่ในครัวหลวงอีกต่อไปสมควรจะไล่นางออกจากวังหลวง หากซองซังกุงไม่เชื่อจะทดสอบจังกึมดูก็ได้ ซองซังกุงได้ยินเช่นนั้นจึงรับปากตามคำขอของแซซังกุง

แซซังกุงจงใจกลั่นแกล้งจังกึมให้นางชิมกึ่งคองต่างชนิดกัน นี่ก็ไม่ถึงว่าจังกึมสามารถตอบได้ถูกต้องทุกชนิดโดยไม่ผิดเลย จังกึมบอกกับทุกคนว่าประสาทการรับรู้รสของนางเป็นปกติดีแล้ว

ของซังกุงชมเขยจังกิมที่ไม่กลัวตายถึงได้กล้าใช้ตัวเองทดสอบถึงสาเหตุของโรคที่องค์ชายเป็น ดังนั้นจึงไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะได้จังกิมออกจากวังหลวง แซซังกุงโกรธมากแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้

จังกิมไปขอบคุณชอนอุนแปด จากนั้นก็ขอบคุณมินจุงโฮที่คอยให้กำลังใจนาง จังกิมทำอาหารเลี้ยงขอบคุณคนทั้งสอง ก็ยกของกล่าวกับจังกิมว่านางดีใจที่เห็นจังกิมหายเป็นปกติ จากนั้นก็กล่าวต่อไปว่าจังกิมเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวที่สุด จังกิมนำตำราแพทย์และอาหาร ไปให้มินจุงโฮ เพื่อแสดงให้เห็นว่านางหายเป็นปกติแล้ว

## ตอนที่ 20

กิมยกกล่าวกับมินจุงโฮว่าระยะนี้นางรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ มินจุงโฮได้ยืนยันเช่นนั้นจึงปลอบใจ ซังกุงฝ่ายปกครองกราบทูลพระพันปีถึงเรื่องที่พระเจ้าจุงจงทรงก้าวท้าวเรื่องการค้าเลือกซังกุงสูงสุด พระเจ้าจุงจงทูลพระพันปีว่าการที่พระองค์ทรงเข้ามาเกี่ยวข้องกับนั้นเพราะต้องการได้คนที่มีความสามารถมากที่สุด ไทเฮาทรงมีรับสั่งให้จัดแข่งขันคัดเลือกซังกุงขึ้น โดยพระองค์จะทรงเป็นกรรมการคัดเลือก หลังจากที่แซซังกุงรู้ว่าพระพันปีทรงเป็นกรรมการคัดเลือกแล้ว ยิ่งทำให้นางมั่นใจว่านางจะได้ตำแหน่งมาครอบครอง เพราะนางเชื่อว่าพระพันปีทรงเข้าข้างนางอย่างแน่นอน

จังกิมคิดว่าต้องหาวัตถุดิบใหม่ๆมาปรุงรสอาหาร ดังนั้นจึงไปขอให้คังดิกกุช่วย นึกไม่ถึงว่าคังดิกกุได้รับคำสั่งจากพระเจ้าจุงจงไปที่อารามหลวงดูแลซังกุงที่เคยเป็นแม่นมพระองค์มาก่อน ส่วนมินจุงโฮได้รับคำสั่งให้ไปสืบหาที่ซ่อนโสม และให้มีหน้าที่พาหมอลหลวงและคังดิกกุไปอารามหลวง ของซังกุงประกาศว่าการคัดเลือกซังกุงสูงสุดครั้งนี้ พระพันปีทรงออกข้อสอบหนึ่งข้อ โดยให้นำวัตถุดิบที่ชาวบ้านไม่กินกันนำมาทำเป็นวัตถุดิบที่ใช้ประกอบอาหาร จะนำมาปรุงเป็นน้ำแกงหรืออาหารอื่นใดก็ได้ทั้งนั้น การที่พระพันปีทรงออกข้อสอบเช่นนี้นั้นเพราะพระองค์ต้องการช่วยเหลือชาวบ้านเพราะปีนี้การเก็บเกี่ยวไม่ดี

กิมยงใช้ครีบบลาดองเป็นวัตถุดิบ ส่วนจังกิมใช้บ๊วยดองเป็นวัตถุดิบ แต่นึกไม่ถึงว่าทั้งสองคิดใช้กระดูกวัวตุ๋นทำเป็นน้ำแกงด้วยกันทั้งคู่ แต่ตลาดกลับไม่มีกระดูกวัวขาย กิมยงต้องการได้กระดูกวัว และมีเวลาพอที่จะตุ๋นน้ำแกง ดังนั้นจึงไปที่ร้านชำแหละเนื้อวัว จังกิมต้องการได้วัตถุดิบที่ดี ดังนั้นจึงตัดสินใจรอถึงวันรุ่งขึ้นค่อยกลับวังหลวง จังกิมกลับไม่กังวลเรื่องเวลาในสนทการตุ๋นน้ำแกงเนื่องจากนางมีวิธีการที่สามารถชดเชยเวลาที่สูญเสียไป ดังนั้นจึงบอกให้ฮันซังกุงไม่ต้องกังวลเรื่องนี้

พระพันปีมีความเห็นว่าอาหารทั้งสองมีความสุกกันมาก หลังจากที่พระพันปีทรงชิมน้ำแกงที่ตุ๋นจากกระดูกวัวแล้ว ก็ตัดสินใจให้แซซังกุงชนะในการแข่งขันในรอบแรกนี้ ฮันซังกุงอบรมสั่งสอนจังกิมที่แท้ขณะตุ๋นนั้น จังกิมได้ไถ่ถามว่าลงไปด้วย ฮันซังกุงกล่าวว่าเนื่องจากจังกิมต้องการชนะจึง

ลิมกฏที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงสั่งให้จังกิมไปปฏิบัติเมื่อนมหลวงซึ่งเคยเลี้ยงดูฝ่าบาทมาก่อน โดยไม่ให้นางเป็นผู้ช่วยอีกต่อไป

## ตอนที่ 21

ของโนต้องการสืบข่าวให้แซซังกง ดังนั้นจึงวางแผนล่อให้เยินเซียงบอกว่าฮันซังกงจะทำอาหารอะไร แต่กลับไม่สำเร็จ คังคิกกุช่วยฮันซังกงคิดว่าจะทำอาหารอะไรดี ภรรยาคังคิกกุบอกให้คังคิกกุนำเหล่าไปมอบให้ฮันซังกงเพื่อให้นางนำไปถวายพระเจ้าจุงจงเพื่อที่จะมีอภิสิทธิ์ขึ้นมาบ้าง คังคิกกุเข้าวังหลวงนำสมุนไพร่ไปให้ฮันซังกง จากนั้นก็มองเหล่าแดงให้จังกิม โดยให้นางเขียนหนังสือยืนยันว่าพระเจ้าจุงจงทรงดื่มเหล้านี้แล้ว

เยินเซียงหาว่าของโนเข้ามาวุ่นวายในห้องครัวของฮันซังกง เยินเซียงนำวัตถุดิบออกมาเตรียม แต่กลับถูกแมวและไก่ขโมยกินหมด ทำให้ห้องครัววุ่นวายโกลาหลขึ้นมา ฮันซังกงต้องลอบออกจากวังหลวงในเวลากลางคืนเพื่อออกไปซื้อของ เพื่อใช้ในการแข่งขันในวันพรุ่งนี้ ฮันซังกงไปสั่งซื้อของทะเลจากพ่อค้าปลา จากนั้นได้ขอให้คังคิกกุช่วยนางหาสมุนไพร่ที่จะนำมาประกอบอาหารให้นางด้วย ส่วนจังกิมและเยินเซียงพากันออกไปตระเตรียมของที่นำมาใช้ประกอบอาหารกันแต่เช้า

ในที่สุดฮันซังกงก็สามารถหาสมุนไพร่ที่นางต้องการได้ คังคิกกุรีบปากช่วยนางหาของทะเล โดยบอกให้นางนั่งเรือกลับวังหลวงไปก่อน นึกไม่ถึงว่าเมื่อคังคิกกุหันหลังกลับไปมองฮันซังกงซึ่งอยู่บนเรือ คังคิกกุเห็นฮันซังกงถูกคนในเรือจับตัวและเรื่อนั้นก็เปลี่ยนเส้นทางไป คังคิกกุกลับไปปรึกษาหารือกับภรรยา ทั้งสองลงความเห็นทำให้ไปขอความช่วยเหลือจากมินจุงโฮ

การแข่งขันใกล้เข้ามาทุกที จังกิมเผาคอยฮันซังกงแต่นางก็ไม่กลับมาเสียที ดังนั้นจึงได้แต่ตระเตรียมการเท่าที่พอจะทำได้ ส่วนมินจุงโฮควมมาเร็วไปช่วยฮันซังกง ของโนนำเรื่องที่ฮันซังกงหายไปบอกให้แซซังกงรู้ แซซังกงกล่าวกับของโนว่าถ้าไม่เกิดเรื่องนี้ขึ้นนางก็เป็นฝ่ายชนะอยู่แล้ว ซังกงฝ่ายปกครองซักซ้อมความเข้าใจ จากนั้นให้กำลังใจทุกคนให้แข่งขันกันสุดความสามารถ ซังกงฝ่ายปกครองพบว่าฮันซังกงหายไป ในเรื่องฮันซังกงไม่เข้าแข่งขันก็ถือว่าสละสิทธิ์ ขณะที่ซังกงฝ่ายปกครองกำลังนำรายชื่อผู้ชนะการแข่งขันขึ้นถวายพระพันปีนั่นเอง จังกิมได้ขอเป็นตัวแทนเข้าแข่งขันแทนฮันซังกง แซซังกงตำหนิที่จังกิมไม่มีมารยาทไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง คิดดีเสมอของซังกงได้ยืนยันนั่นจึงเกลี้ยพุดเหน็บแซซังกงว่าที่ไม่อยากให้จังกิมแข่งแทนแซซังกง เพราะกลัวพ่ายแพ้ให้แก่จังกิมอย่างนั้นหรือ



## ตอนที่ 22

กั๋งดึกและภรรยาพบพ่อค้าขายปลา ภรรยาตั้งดึกอุสาสนำของทะเลไปให้จังกิม แซ่ชังกงและกิมยงตระเตรียมวัตถุดิบที่จะใช้ในการแข่งขัน ส่วนมินชังกง, ซางยา และเยินเซ็งต่างพากันเตรียมของที่ใช้ในการแข่งขันให้จังกิม จังกิมขอให้เยินเซ็งเป็นลูกมือให้นาง กิมยงและจังกิมต่างต้องทำของเสวยถวายในวันคล้ายวันประสูติของพระพันปี ทั้งสองต้องแสดงความสามารถอย่างเต็มที่เพื่อเป็นแม่ครัวอันดับหนึ่งของวังหลวง

กิมยงใช้เมล็ดผลไม้ทำชนิดต้มกับข้าวต้ม ซึ่งสามารถเรียกน้ำย่อยได้เป็นอย่างดี พระพันปีทรงตัดสินใจให้กิมยงเป็นฝ่ายชนะในรอบแรก ของเสวยจานที่สองแซ่ชังกงและจังกิมนำขึ้นถวาย พระพันปีพร้อมกัน แซ่ชังกงนำหนังปลามาวุ้นทำเป็นของเสวยพระพันปี ซึ่งมีรสชาติกลมกล่อมเป็นอันมาก แซ่ชังกงเป็นฝ่ายชนะทำให้จังกิมต้องพ่ายแพ้ในรอบหนึ่ง

จังกิมพ่ายแพ้ถึงสองรอบด้วยกัน ทำให้เยินเซ็งเกิดความกังวล ถึงแม้จะพ่ายแพ้จังกิมก็ต้องแข่งขันต่อไป จังกิมปรุงเนื้อปลาผัดสด โ ซึ่งผสมเป็นอย่างดีเป็นเครื่องเคียง พระพันปีทรงโปรดปรานและตรัสชมฝีมือจังกิม ทำให้การแข่งขันรอบนี้จังกิมเป็นฝ่ายชนะ ไม่ต้องแข่งขันต่อไปอีก พระเจ้าจุงจงและพระมเหสีทรงเห็นว่าวันนี้เป็นวันประสูติพระพันปี ไม่ควรจะทำให้เสียงาน ทั้งสองพระองค์ต่างเห็นว่าการแข่งขันควรดำเนินต่อไป แต่น่าเสียดายที่การแข่งขันในรอบที่สี่ จังกิมกลับพ่ายแพ้

ฮันชังกงถูกขังอยู่ใน โกดังแห่งหนึ่ง นางพบว่าประตูไม่ได้ปิดตาย ดังนั้นนางจึงสามารถออกมาจากโกดังได้ บังเอิญมินจุงโฮผ่านมาพอดี มินจุงโฮสั่งให้คนส่งฮันชังกงกลับวังหลวง เยินเซ็งตื่นตื่นมากจนไม่สามารถควบคุมสมาธิเอาไว้ได้ จังกิมเห็นเช่นนั้นจึงขอแรงจากเยินเซ็ง จังกิมนำของเสวยจากที่ห้ำขึ้นถวาย พระพันปีตรัสชมจังกิมที่รู้จักนำวัตถุดิบมาใช้งาน ทันใดนั้นเอง ฮันชังกงก็กลับเข้ามาถึงวังหลวง บรรดานางกำนัลฝ่ายในและนางกำนัลต้นเครื่องทั้งหลายต่างเรียกให้ฮันชังกงเตรียมตัวลงแข่งขัน นึกไม่ถึงว่าฮันชังกงกลับกล่าวกับทุกคนว่าการแข่งขันครั้งนี้ปล่อยให้ฝีมือของจังกิม ให้นำนางแข่งขันต่อไปจนกว่าจะรู้ผลแพ้ชนะ ต่อมาจังกิมทำข้าวปั้นกับผัก ทุกคนต่างออกปากชมเป็นเสียงเดียวกันว่ารสชาติดีมาก ทำให้รอบนี้จังกิมเป็นฝ่ายชนะ ทำให้นางมีคะแนนเสมอกับแซ่ชังกง

## ตอนที่ 23

รอบสุดท้ายเป็นการแข่งขันทำของหวาน จังกิมนำผลบัวที่โตบนภูเขาขึ้นถวาย จากนั้นนางก็กล่าวออกมาว่าอาหารนี้เป็นอาหารชั้นเลิศที่สุดของนาง จังกิมเล่าเรื่องที่แม่ของนางกินผลบัวก่อนที่ จะสิ้นใจให้ทุกคนฟัง พระเจ้าจุงจงทรงซาบซึ้งกับเรื่องราวที่จังกิมเล่า พระองค์ทรงตรัส

ชมเชยว่านางมีคุณสมบัติเป็นแม่ครัวหลวง พระมเหสีทรงล่วงรู้ถึงเจตนาของพระเจ้าจุงจง แต่พระนางก็ไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไร ขณะที่พระพันปีกำลังลำบากพระทัยอยู่นั้นเอง พระมเหสีทรงเสนอให้เชิญอันชังกงมาก่อนค่อยตัดสิน พระพันปีทรงเคารพการตัดสินพระทัยของพระเจ้าจุงจง ผลการแข่งขันปรากฏว่าอันชังกงเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ อันชังกงทูลว่านางจะฝึกนางกำนัลต้นเครื่องให้มีความสามารถทุกคน จังก็มดีใจมากที่สุดที่อันชังกงได้รับเลือกให้ให้เป็นชังกงสูงสุด แชชังกงไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ นางรู้สึกเคียดแค้นเป็นอันมาก จังก็มอบคุณเขินเซ็งที่ให้ความช่วยเหลือนางจนถึงที่สุด มินจุงโฮมาหาจังก็มาจากนั้นได้กล่าวชมเชยและเลื่อมใสในความสามารถของนางเป็นอันมาก

มินจุงโฮนำตัวคนร้ายที่จับตัวอันชังกงไปคุมขังไปขึ้นศาลไต่สวน หลังจากที่ศาลได้ไต่สวนแล้วพบว่าข้อเท็จจริงไม่ตรงกัน ดังนั้นจึงขอร้องให้เจ้าหน้าที่ไต่สวนทำการไต่สวนใหม่ คังคิกคูพบกับมินจุงโฮ มินจุงโฮถามเหตุการณ์ที่อันชังกงถูกจับตัวไป คังคิกคูพามินจุงโฮไปที่หอนางโลม เพื่อสืบหาความจริงในเวลาตัวเอง มินจุงโฮถึงรู้ว่าแชพันซุลและไต่เท้าจะมาที่หอนางโลมอยู่เป็นประจำ ซึ่งทั้งสองมีท่าทางที่สนิทสนมกันมาก

ไต่เท้ากล่าวว่าไม่สามารถทำให้คนของคนได้ครอบครองตำแหน่งชังกงสูงสุด ทำให้แชพันซุลต้องสูญเสียรายได้มหาศาล ของชังกงสุขภาพย่ำแย่ นางจึงทูลขอลาออกจากราชการต่อพระพันปี อีกสามวันจะมีพิธีแต่งตั้งชังกงสูงสุดคนใหม่ แชชังกงทำใจไม่ได้ที่ตนไม่ได้ตำแหน่งนี้มาครอง แชชังกงเรียกบรรดาชังกงทั้งหลายมาพบโดยขอให้พวกนางเสนอชื่อนางเป็นชังกงสูงสุด เขินเซ็งปรนนิบัติของชังกงซึ่งกำลังป่วยหนัก นางทำใจไม่ได้ที่จะต้องสูญเสียของชังกงไป

#### ตอนที่ 24

ของชังกงเรียกอันชังกงมาพบ ของชังกงได้อบรมสั่งสอนถึงการวางตัวเมื่อต้องอยู่ในตำแหน่งชังกงสูงสุดของห้องเครื่อง จากนั้นได้ขอร้องให้ชังกงฝ่ายปกครองช่วยดูแลและคอยให้คำแนะนำแก่อันชังกง จากนั้นได้เตือนให้แชชังกงลืมนึกความคิดเอาชนะเสียที่ วันแต่งตั้งนางกำนัลฝ่ายในชั้นสูงอย่างเป็นทางการใกล้เข้ามาทุกที บรรดานางกำนัลต่างพากันมาประชุมกันอย่างพร้อมเพรียงตามที่ชังกงฝ่ายปกครองนัดหมายเอาไว้ ทุกคนลงความเห็นว่าจะไม่เข้าร่วมพิธี โดยขอให้ชังกงฝ่ายปกครองทูลพระพันปีว่าอันชังกงไม่มีคุณสมบัติเป็นชังกงสูงสุดของห้องเครื่อง ทุกคนไม่สามารถยอมรับนางได้ มินจุงโฮแอบนำเรื่องที่เหล่าบรรดานางกำนัลทั้งหลายนัดแนะกันไปบอกของชังกง ของชังกงรีบรุดไปยังสถานที่ที่เหล่าบรรดานางกำนัลทั้งหลายประชุมกัน เมื่อเห็นความโกลาหลที่เกิดขึ้นทำให้ของชังกงถึงกับเป็นลมหมดสติไป

ของชังกงถูกพากลับห้องพัก ยุนป๊กเกมาหาของชังกง นางได้รับคำสั่งจากพระเจ้าจุงจุง ให้พาของชังกงออกจากวังหลวง ฮันชังกงสั่งให้จังกิมและเยินเซ็งไปดูแลปรนนิบัติของชังกง ชังกงฝ่ายปกครองหยังเซิงเพื่อให้พระพันปีลอนรับสั่งแต่งตั้งฮันชังกงเป็นชังกงสูงสุดของห้องเครื่อง นางกำนัลฝ่ายปกครองทูลพระพันปีว่าบรรดานางกำนัลต่างไม่พอใจในชาติกำเนิดอันต่ำต้อยของฮันชังกง พระพันปีทรงกริ้วมากเมื่อทรงได้ยินเช่นนั้น พระพันปีทรงรับสั่งว่าจะลงโทษทุกคนที่ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจพระทัยของพระพันปี พระพันปีทรงรับสั่งออกมาว่าพระองค์ทรงเข้าใจความรู้สึกของทุกคนเป็นอย่างดี การแข่งขันไม่ได้สวยงามอย่างที่คิดไว้

จังกิมดูแลปรนนิบัติของชังกงเป็นอย่างดี นางนีกไม่ถึงเมื่อนางสมัยยังเด็กซึ่งอาศัยอยู่กับของชังกง ของชังกงกล่าวว่าหลังจากที่ฮันชังกงสูญเสียเพื่อนรักไปแล้ว อุปนิสัยของนางก็เปลี่ยนไป กลายเป็นคนเงิบๆ เก็บเนื้อเก็บตัว จากนั้นก็กำชับจังกิมให้สนับสนุนและคอยเป็นกำลังใจให้ฮันชังกง

## ตอนที่ 25

บรรดานางกำนัลทั้งหลายต่างไม่พอใจที่ฮันชังกงได้เป็นชังกงสูงสุดของห้องเครื่อง ดังนั้นพวกนางจึงพากันหยุดงานประท้วง มีเพียงมินชังกงและซางยาเท่านั้นที่แอบให้ความช่วยเหลือฮันชังกง ฮันชังกงทำของเสวยพระเจ้าจุงจุง แต่กลับถูกชังกงฝ่ายปกครองขัดขวาง ชังกงฝ่ายปกครองกราบทูลพระเจ้าจุงจุงว่าของชังกงป่วยหนักจึงต้องออกจากวังหลวงไป พระเจ้าจุงจุงทรงมีรับสั่งให้หมอหลวงรักษาของชังกง หลังจากที่หมอหลวงทำการรักษาแล้วพบว่าของชังกงสิ้นใจไปขณะที่นั่งหลับ เยินเซ็งเสียใจมากกับการตายของของชังกง จังกิมตัดสินใจนำกระดูกของของชังกงไปโปรยบนภูเขาเพื่อให้สมความตั้งใจของนาง

จังกิมทำอาหารให้ฮันชังกงแต่นางกลับไม่ยอมทาน ทันใดนั้นเองนางกำนัลก็เข้ามาบอกฮันชังกงว่าหลังคาโกดังเก็บของสำหรับทำของเสวยฝ่ายบาทเกิดรอยรั่วขึ้นมา ขอให้นางไปตรวจสอบความเสียหายว่ามากน้อยเพียงใด นีกไม่ถึงว่าไม่มีของเสียหายเลยแม้แต่น้อย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ฮันชังกงขาดประชุมดังนั้นจึงถูกครวัหลวงดำเนินเป็นการใหญ่

ฮันชังกงมีท่าทางที่ท้อแท้หมดอาลัยตายอยาก จังกิมเห็นเช่นนั้นจึงเกิดความกังวลขึ้นมา จังกิมเตือนฮันชังกงให้แสดงอำนาจให้ทุกคนเกรงกลัวบ้าง จังกิมแนะนำให้ฮันชังกงเรียกประชุมนางกำนัลทั้งหลายเพื่อปรึกษาหารือเรื่องงานวันเกิดของพระสนม แซชังกงและนางกำนัลทั้งหลาย ประชุมกัน ทุกคนต่างยืนยันความคิดของคน โดยไม่เข้าร่วมงาน ฮันชังกงรายงานต่อใต้เท้าต้นเครื่องว่านางกำนัลทั้งหลายไม่ให้ความร่วมมือ ขอให้ใต้เท้าต้นเครื่องไปซักถามเอาความจริงจากชังกงฝ่ายปกครอง แต่นีกไม่ถึงว่านางกลับขอร้องให้ใต้เท้าต้นเครื่องสั่งให้ฮันชังกงหลีกทางให้นาง

## ตอนที่ 26

มินจุงโฮสืพบพบว่าแซพันซูลชนเครื่องราชบรรณาการจำนวนมากเข้าวังหลวง ในที่สุด มินจุงโฮก็รู้ว่าแซพันซูลและได้เท้าผู้มีผลประโยชน์ร่วมกัน มินจุงโฮเกรงว่าจะเดือดร้อนถึงนางกำนัลคนอื่น ๆ ดังนั้นจึงบอกฮันซังกุงว่าจะไม่ร่วมงานฉลองของพระสนมวันพรุ่งนี้ ฮันซังกุงตำหนิบรรดานางกำนัลทั้งหลายที่พากันประชุมเรื่องการจัดงานอยู่นี้ ก็ไม่ถึงว่านางกำนัลทั้งหลายต่างเรียกร้องให้ฮันซังกุงสละตำแหน่ง ฮันซังกุงต้องการทูลสละตำแหน่งกับพระพันปี จึงก็มคัดค้านไม่เห็นด้วยที่ฮันซังกุงจะทำเช่นนั้น จึงก็กล่าวว่าถ้าฮันซังกุงสละตำแหน่งจริง ต่อไปจะไม่ได้พบหน้านางอีก ฮันซังกุงเข้าเฝ้าพระพันปี โดยหวังว่าพระพันปีจะประทานการแข่งขันขึ้นอีกครั้ง ถ้าหากว่าครั้งนี้นางเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ ก็ขอให้นางมีอำนาจในการถอดถอนหรือลดตำแหน่งนางกำนัลทั้งหลายได้

พระมเหสีกราบทูลพระพันปีว่าการที่นางกำนัลทั้งหลายไม่ยอมรับฮันซังกุงนั้น มีสาเหตุจากชาติกำเนิดของนางนั่นเอง ไม่ใช่เพราะนางไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันแต่อย่างใด ดังนั้นควรจะให้อำนาจนางเพื่อที่นางกำนัลทั้งหลายจะได้เกรงกลัว พระพันปีทรงรับฟังเช่นนั้นแล้วจึงมีรับสั่งให้พระมเหสีรับผิดชอบเรื่องการแข่งขัน พระมเหสีมีรับสั่งเรียกประชุมนางกำนัล พระพันปีมีรับสั่งว่าการที่พวกนางไม่ยอมรับผลการแข่งขันที่ออกมาเป็นสิ่งที่ไม่สมควร เพื่อให้สบายใจกันทุกฝ่าย ดังนั้นจัดให้มีการแข่งขันเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อตัดสินแพ้ชนะ

หัวข้อในการแข่งขันครั้งนี้คือ การแข่งขันหุงข้าว จากนั้นให้นางกำนัลทั้งหลายพากันชิมแล้วให้คะแนน หลังจากที่นางกำนัลทั้งหลายได้พากันลงคะแนนแล้ว พระมเหสีก็มีรับสั่งให้นางกำนัลทั้งหลายพากันพิจารณาว่าข้าวของใครมีรสชาติที่ดีที่สุด ผลปรากฏว่าข้าวที่ฮันซังกุงหุงนั้นได้รับคะแนนมากที่สุด

ผลการนับคะแนนออกมาว่าฮันซังกุงเป็นฝ่ายชนะ ถึงแม้ว่านางกำนัลทั้งหลายต่างรู้สึกว่าการที่ฮันซังกุงหุงข้าวขึ้นนั้นหอมกรุ่นก็จริง แต่กลับรู้สึกว่ารสชาติของฮันซังกุงถูกปากมากกว่า ที่แท้ฮันซังกุงรู้ว่านางกำนัลทั้งหลายชอบกินข้าวแบบใด ดังนั้นนางจึงหุงข้าวได้ถูกปากนางกำนัลทั้งหลายเหล่านั้น พระมเหสีทรงประกาศว่าฮันซังกุงเป็นผู้ชนะเลิศการแข่งขันหุงข้าว พระนางรับสั่งต่อไปว่าคำพูดของฮันซังกุงให้ถือเป็นคำพูดของพระนาง จากนั้นพระมเหสีก็มีรับสั่งให้ฮันซังกุงฝ่ายปกครองวางมือในครวัหลวงชั่วคราวไปก่อน

## ตอนที่ 27

ฮันซังกุงฝ่ายปกครองเล่าถึงการแข่งขันและผลการแข่งขันให้เท้าผู้ฟัง ได้เท้าผู้เกรงว่าต่อไปจะมีผลกระทบต่อผลประโยชน์ของตน แซพันซูลบอกได้เท้าผู้ว่าจะปรึกษาหารือแซฮันซังกุงว่าจะทำ

อย่างไรต่อไป แซซังกงกลับไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ในการแข่งขันครั้งนี้ พระเจ้าจุงจงทรงโปรดทำน้ำแกงที่ฮันซังกงนำขึ้นถวาย ในที่สุดงานในครัวหลวงก็เป็นระเบียบขึ้นมา

จังกึมต้องการพบกับเพื่อนสนิทของปีกเมียงยอที่ทำงานอยู่ในวังหลวง ดังนั้นจึงเขียนจดหมายนัดแล้ววางไว้ที่เก็บน้ำปรงรส มินจุงโฮกำลังสืบเรื่องการเบิกจ่ายของในครัวหลวงจำเป็นต้องขอความร่วมมือจากนางอย่างยิ่ง มินจุงโฮพบบันทึกการเบิกจ่ายของในครัวหลวง แต่กลับไม่พบสิ่งผิดปกติแต่อย่างใด ดังนั้นจึงลองหาวิธีอื่นดู แซซังกงต้องการให้ฮันซังกงย้ายนางไปทำงานที่โรงหมัก แต่ขอให้กึมยงได้ทำงานในครัวหลวงต่อไป ฮันซังกงประกาศหน้าที่รับผิดชอบใหม่ให้แก่นางกำนัลทั้งหลาย นางกำนัลส่วนใหญ่ได้ทำงานเดิมที่ทำอยู่ มีเพียงจังกึมเท่านั้นที่ได้รับการแต่งตั้งให้รับผิดชอบเรื่องการเบิกจ่ายของในครัวต่างๆของวังหลวง

จังกึมตรวจสอบตามครัวต่างๆในวังหลวง นอกจากครัวหลวงแล้ววัตถุดิบที่เหลือจากการเบิกออกมาไม่ได้มีการส่งคืนเรื่องนี้เองทำให้ได้ทำต้นเครื่องตำหนิบรรดานางกำนัลทั้งหลายเป็นการใหญ่ นึกไม่ถึงว่าบรรดานางกำนัลต่างตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าที่แล้วมาก็เป็นเช่นนี้ทั้งนั้น บรรดานางกำนัลทั้งหลายต่างพากันไปหาซังกงฝ่ายปกครองเพื่อปรึกษาหารือว่าจะทำอย่างไรกันต่อไป ซังกงฝ่ายปกครองไปขอความช่วยเหลือจากแซซังกง แซซังกงสั่งให้ยงโนไปขโมยสมุดบัญชีจากจังกึมให้ได้

## ตอนที่ 28

จังกึมพบว่าสมุดบัญชีหายไปดังนั้นจึงออกตามหา เรื่องนี้ล่วงรู้ถึงฮันซังกง ฮันซังกงเชื่อว่าจะต้องมีคนนำสมุดบัญชีมาคืนดังเดิมอย่างแน่นอน เมื่อจังกึมกลับไปยังห้องนอน นางพบว่ายงโนอยู่ในห้องของนาง และสมุดบัญชีก็อยู่ที่เดิม ทำให้จังกึมสงสัยว่ายงโนเอาสมุดบัญชีไปไม่เพียงเท่านั้นสมุดบันทึกก็ยังหายไปด้วย

ในห้องครัว ยงโนได้นำสมุดบันทึกออกมาดูนึกไม่ถึงว่าสมุดบันทึกถูกเียนเซียงแย่งชิงไป ขณะที่ยงโนและเียนเซียงกำลังมีปากเสียงกันอยู่นั้นเอง ฮันซังกงได้เปิดสมุดบันทึกดูนางพบว่าสมุดบันทึกเล่มนี้เป็นของปีกเมียงยอ ยงโนรู้ว่าทำผิดมหันต์ ของโนไปบอกแซซังกงว่าฮันซังกงได้พบสมุดบันทึกแล้ว แซซังกงครุ่นคิดอยู่นานในที่สุดนางก็คิดออกว่าสมุดบันทึกการทำอาหารเล่มนี้เป็นของปีกเมียงยอ เชื่อว่าจังกึมจะต้องเป็นลูกสาวของปีกเมียงยออย่างแน่นอน

กึมยงสอบถามของโนถึงได้รู้ว่าฮันซังกงและจังกึมยังไม่รู้ว่าศัตรูเป็นใคร จากนั้นแซซังกงและกึมยงพากันพูดถึงเรื่องราวในอดีต แซซังกงยอมรับกับกึมยงว่านางเป็นคนให้ร้ายปีกเมียงยอจนตาย นึกไม่ถึงว่าจังกึมจะเป็นลูกสาวของปีกเมียงยอ กึมยงตกใจมากเมื่อรู้ว่าจังกึมเป็นลูกสาวของปีกเมียงยอ

ได้ทำรัฐคดีว่าการจัดซื้อมีปัญหา ดังนั้นแต่ละหน่วยงานจึงถูกตรวจสอบ เมื่อได้ทำวไปหาซึ่งถูกฝ่ายปกครองถึงรู้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นถูกส่งให้พระธรรมนูญหลวงตรวจสอบ ได้ทำวนัดพบกับแซพันซูลที่หอนาง โลมเพื่อปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรกันต่อไป พระเจ้าจุงจงทรงรู้ว่าแซพันซูลสมคบกับกลุ่มพ่อค้า ดังนั้นจึงมีรับสั่งให้การจัดซื้อต้องโปร่งใส

ได้ทำวและแซพันซูลปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรกันต่อไปดี ทั้งสองเล่าว่ามีคนของพระธรรมนูญหลวงเข้ามาแทรกแซงเรื่องนี้ จะต้องสืบให้ได้ว่าคนคนนี้เป็นใคร ของโนนำจดหมายที่ปักเมียงยอเขียนถึงจังกิมมอบให้กิมยอง เนื้อความในจดหมายกล่าวถึงเรื่องราวที่ปักเมียงยอถูกคนให้ร้าย กิมยองตกใจมากเมื่อรู้เนื้อความในจดหมาย จากนั้นกิมยองก็รีบรุดไปหาแซชงกุงทันที

### ตอนที่ 29

เจ้าหน้าที่คนหนึ่งจากพระธรรมนูญหลวงรู้จากปากคังคิกคว่ามินจุงโฮ, จังกิมและอันชงกุง รู้จักกันเป็นอย่างดี หลังจากที่สืบแล้วพบว่ามินจุงโฮไม่มีใครคอยคุ้มหัว ดังนั้นจึงนำเรื่องนี้ไปบอกกับได้ทำว แซชงกุงและแซพันซูลพากันปรึกษาหารือกันว่าจะเล่นงานมินจุงโฮและอันชงกุงอย่างไรดี ในเวลานี้เองแซพันซูลถึงรู้ว่าจังกิมเป็นลูกสาวปักเมียงยอ

กิมยองเกรงว่ามินจุงโฮจะมีภัย ดังนั้นจึงเกลี้ยกล่อมมินจุงโฮให้ไปขอโทษได้ทำว แต่ทว่ากลับได้รับคำปฏิเสธจากมินจุงโฮ กิมยองไม่มีทางเลือกจึงนำเรื่องความสัมพันธ์ของมินจุงโฮและจังกิมขึ้นมาข่มขู่ ที่แท้การที่กิมยองทำเช่นนั้นเพราะไม่ต้องการให้มินจุงโฮมีภัย นางเชื่อว่าการที่มินจุงโฮยอมลาหมื่อนั้นเป็นเพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของจังกิม ต่อมามินจุงโฮกลับไม่บอกเหตุผลให้จังกิมรู้ อันชงกุงเรียกประชุมนางกำนัลทั้งหลาย นางกล่าวกับนางกำนัลทั้งหลายว่าเดิมทีจะสืบเรื่องสมุดบัญญัติ แต่เรื่องนี้ก็ขอให้แล้วกันไป ทำให้นางกำนัลทั้งหลายเบาใจลง

กิมยองบอกแซชงกุงว่าจะเล่นงานอันชงกุงและจังกิมเอง จังกิมครุ่นคิดว่าเพราะเหตุใดเพื่อนสนิทของปักเมียงยอไม่ปรากฏตัวออกมาเสียที นางคิดต่อไปว่าจะนำจดหมายฉบับนั้นไปให้อันชงกุงดู เมื่อจังกิมไปตรวจสอบน้ำปฐุรสนางพบว่าจดหมายที่นางเขียนไว้ยังอยู่ที่เดิม ไม่นานนัก จังกิมพบว่าอันชงกุงเข้าไปในห้องครัวหลวง และอันชงกุงก็พบจดหมายที่จังกิมนำมาไว้ในที่สุดอันชงกุงและจังกิมก็ยอมรับกัน

อันชงกุงเล่าเรื่องความสัมพันธ์ของนางกับปักเมียงยอให้จังกิมฟัง จากนั้นนางก็ถามสาเหตุการตายของปักเมียงยอจากจังกิม หลังจากที่จังกิมและอันชงกุงทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วก็พบว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นฝีมือของแซชงกุง จังกิมต้องการนำจดหมายที่ปักเมียงยอเขียนขึ้นให้อันชงกุงอ่าน นึกไม่ถึงว่าจดหมายฉบับนั้นได้หายไปแล้ว

### ตอนที่ 30

กิมของปฏิญาณว่าจะเล่นเกมจิ้งกึมและฮันซังกุงให้ได้ แซพันซุลมอบยาพิษห่อหนึ่งให้กิมของ จิ้งกึมและฮันซังกุงกำลังตกอยู่ในอันตรายมากขึ้นทุกที

ของโนยื่นกรานว่านางเก็บสมุดบันทึกได้ในห้องครัว ทำให้ฮันซังกุงเล่นเกมของโนไม่ถนัดนัก นึกไม่ถึงว่าการที่ทำเช่นนั้นกลับเป็นการยอมรับว่าฮันซังกุงและจิ้งกึมเป็นพวกเดียวกัน ฮันซังกุงสั่งขังของโนในห้องเก็บของเพื่อไม่ให้ของโนติดต่อกับแซซังกุง ฮันซังกุงบอกจิ้งกึมว่าแซซังกุงจะต้องเล่นเกมพวกเราต่อไปอย่างแน่นอน

กิมของพบว่าของโนหายตัวไป ต่อมากิมของสืบพบว่าก่อนที่ของโนจะหายตัวไปนั้นของโนได้พบหน้าฮันซังกุงมาก่อนกิมของเชื่อว่าต้องมีเรื่องไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ฮันซังกุงต้องการตัดไฟเสียแต่ต้นลม ดังนั้นจึงย้ายแซซังกุง, กิมของและของโนไปทำงานที่ตำหนักไทผิงที่สำคัญนางได้ยึดหนังสือผ่านเข้าออกวังหลวงของพวกนางเอาไว้ด้วย แต่ถึงกระนั้นก็ตามฮันซังกุงก็ยิ่งรู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัย ดังนั้นจึงบอกจิ้งกึมไปขอความช่วยเหลือจากมินจุงโฮ

จิ้งกึมรู้จากคังดึกคว่ามินจุงโฮยังคงอยู่ที่ฮันหยางโดยพักอยู่กับคังดึกคู หลังจากที่มีมินจุงโฮรู้เรื่องของจิ้งกึมแล้วมินจุงโฮก็รับปากว่าจะช่วยหาเบาะแสพ่อของจิ้งกึมให้ได้ เวลานี้จิ้งกึมกลับกลุ่มใจเป็นอันมาก มินจุงโฮกล่าวกับจิ้งกึมว่าตนยินดีแบ่งรับความทุกข์จากนางเป็นการแสดงความจริงใจและความห่วงใยนางอย่างแท้จริง

### ตอนที่ 31

ภรรยาของคังดึกคูมองออกว่ามินจุงโฮมิให้ให้จิ้งกึม ดังนั้นจึงเตือนมินจุงโฮอย่าลืมนางจิ้งกึมว่าเป็นนางกำนัลในวังหลวง คังดึกคูขโมยเหล่าให้มินจุงโฮดื่ม คังดึกคูพบว่ามิดพกยังไม่ได้คืนให้เจ้าของ ดังนั้นจึงรับปากว่าจะช่วยตามหาเจ้าของมิดพกให้มินจุงโฮ ภรรยาของคังดึกคูพบว่าเขาขโมยเหล่าไปดื่ม คังดึกคูแก้ตัวว่ามินจุงโฮมาขอซื้อไป

เยินเซ็งและซางยาพากันนำอาหารไปให้ของโนและกิมของ จากนั้นทั้งสองก็บอกกิมของและของโนว่าจะต้องติดตามพระเจ้าจุงจงไปแช่ตัวที่น้ำพุร้อน หลังจากที่ยังของโน ได้ยินเช่นนั้นแล้วก็รู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างมาก กิมของเสนออุบายให้แซซังกุงฉวยโอกาสที่ฮันซังกุงและจิ้งกึมออกจากวังหลวงกำจัดพวกนาง ฮันซังกุงแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบให้แก่นางกำนัลทั้งหลายในการเสด็จไปแช่ตัวที่น้ำพุร้อน โดยกำชับว่าการเดินทางครั้งนี้ไม่ต้องนำไปด้วย

จิ้งกึมไปหาซื้อเปิดที่ตลาด นางพบว่าผู้ชายคนหนึ่งที่สะกดรอยตาม หลังจากที่มีพระเจ้าจุงจงทรงแช่ตัวในน้ำพุร้อนแล้วพระเจ้าจุงจงก็ทรงเสวยน้ำแกงเปิดที่ฮันซังกุงทำมาถวาย ที่แท้

สถานที่ที่พระเจ้าจุงจงทรงเสด็จมานี้เป็นสถานที่ที่ฮันซังกุงและปึกเมียงยอเติบโตมาด้วยกัน ฮันซังกุงพาจังกึมไปบ้านเก่าปึกเมียงยอ จากนั้นก็เล่าเรื่องราวในอดีตให้จังกึมฟัง ทันใดนั้นเองก็ได้มีกลุ่มนักฆ่าปรากฏตัวขึ้น โดยต้องการฆ่าปึกปากฮันซังกุงและจังกึม

ในขณะที่ฮันซังกุงและจังกึมกำลังตกอยู่ในอันตรายนั่นเอง ได้มีทหารองครักษ์คนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นช่วยชีวิตฮันซังกุงและจังกึมไว้ ที่แท้ทหารองครักษ์คนนี้ได้รับคำสั่งจากมินจุงโฮให้แอบอารักขาฮันซังกุงและจังกึม พระเจ้าจุงจงมีรับสั่งว่าจะเสด็จกลับวังหลวง แต่ก่อนจะเสด็จกลับวังหลวงพระเจ้าจุงจงทรงอยากเสวยน้ำแกงเปิดสักครั้ง จังกึมได้ยื่นเช่นนั้นจึงออกไปหาซื้อของอีกครั้ง

โภชนากรวังหลวงกล่าวว่าพระเจ้าจุงจงยังไม่สามารถเสวยอาหารได้สักกระยะหนึ่ง แขนข้อมือมีอาการอักเสบหรือกับโภชนากรวังหลวงให้ทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจงเพื่อให้พระองค์ประชวรหมดหลงเดินทางมาหาฮันซังกุง จากนั้นหมอล่วงก็บอกฮันซังกุงว่าของเสวยมีปัญหา ฮันซังกุงบอกว่าเปิดที่ซื้อมาเป็นเปิดชั้นดีของท้องที่ได้ทำลูกกลับไม่สนใจว่านางจะอธิบายอย่างไร จากนั้นก็สั่งให้ทหารควบคุมตัวนางไว้

### ตอนที่ 32

จังกึมและโภชนากรวังหลวงพากันไปตรวจสอบสถานที่ที่ซื้อเปิดมา ซังกุงฝ่ายปกครองได้เชื่อเชียวแซพันซุลมาพบนาง คังคิกคูรู้ว่าเกิดเรื่องขึ้นกับฮันซังกุงและจังกึม ดังนั้นจึงได้ลองปรุงน้ำแกงเปิดตามวิธีการของฮันซังกุงและจังกึม เพื่อดูว่ามีปัญหาอะไรเกิดขึ้น มินจุงโฮรู้ว่าน้ำแกงเปิดมีปัญหา ดังนั้นจึงสั่งให้คนออกสืบหาความจริงทันที

โภชนากรพบว่าเป็นกินน้ำแร่เข้าไป ทำให้ตัวเปิดมีน้ำแร่อยู่ซึ่งเป็นพิษในที่สุด ได้ทำลูกควบคุมตัวฮันซังกุงไปหอคฤธรรม ระหว่างทางที่นางถูกควบคุมตัวไปยังหอคฤธรรมได้พบกับจังกึมเข้าโดยบังเอิญ ฮันซังกุงบอกจังกึมสืบหาความจริงเพื่อล้างมลทินให้นาง คังคิกคูและมินจุงโฮพร้อมด้วยหม้ออีกคนพากันไปสอบถามปัญหาที่เกิดขึ้นจากพ่อค้าเปิด หมอที่พาไปด้วยบอกว่าสามารถจัดสารพิษในตัวเองได้ ทันใดนั้น โภชนากรหลวงก็สั่งให้ทหารจับตัวพ่อค้าเปิดไป ส่วนจังกึมซึ่งอยู่ในวังหลวงก็ถูกควบคุมตัวด้วยเช่นเดียวกัน

มินจุงโฮรีบรุดกลับที่วังหลวงทันที จากนั้นก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้หัวหน้าองครักษ์ฟัง แต่เพื่อไม่เป็นการแหวกหญ้าไหญ่ต้น หัวหน้าองครักษ์จึงบอกให้มินจุงโฮออกจากวังหลวงไปก่อน ส่วนเรื่องการสืบหาความจริงให้ปล่อยเป็นหน้าที่ของตน หัวหน้าองครักษ์ไปที่ห้องควบคุมตัวนักโทษ จากนั้นก็ได้เข้าซัดขวางไม้ให้ได้เท่าที่ใช้วิธีรุนแรงบีบบังคับฮันซังกุงสารภาพ หัวหน้าองครักษ์บอกได้เท่าว่ามีหลักฐานพิสูจน์ว่าเปิดสามารถจัดพิษได้ด้วยตัวเอง



### ตอนที่ 23

โกชนากรยืนยันกับหัวหน้าองครักษ์ว่าน้ำแร่ นั้นต้องมีปัญหาอย่างแน่นอน หัวหน้าองครักษ์บอกว่าจะต้องสืบสวนใหม่ ขณะที่โกชนากรหลวงและแซพันซูลกำลังปรึกษาหารืออยู่นั้นเอง ได้มีคนเข้ามารายงานถึงความเคลื่อนไหวของมินจุงโฮ ทำให้แซพันซูลมั่นใจว่ามินจุงโฮจะต้องแอบสืบหาความจริงแน่นอน ดังนั้นแซพันซูลจึงสั่งให้คนสะกดรอยติดตามดูความเคลื่อนไหวของมินจุงโฮแล้วกลับมารายงานเป็นระยะๆ

มินจุงโฮสืบพบว่าแซพันซูลยกที่คืนให้แก่ลูกชายของใต้เท้ากู คนของแซพันซูลนำความมารายงานให้แซพันซูลรู้ว่ามินจุงโฮสืบพบความจริงเรื่องแซพันซูลที่ยกที่ดินให้ลูกชายใต้เท้ากู แซพันซูลคิดใช้เรื่องที่มีมินจุงโฮยังไม่ได้ไปจากอันหยางเล่นงานมินจุงโฮจากนั้นแซพันซูลก็นัดพบกับแซชงกุงและผู้ที่เกี่ยวข้องให้มาปรึกษาหารือกันที่หอนางโลม

กิมยงรู้ว่ามินจุงโฮกำลังตกอยู่ในอันตราย ดังนั้นจึงเดินทางไปหอนางโลมเพื่อขัดขวาง กิมยงสบอกแซชงกุงว่ามินจุงโฮคือชายในดวงใจของนาง นางขอร้องแซชงกุงว่าอย่าทำอันตรายมินจุงโฮ แซชงกุงกลับไม่สนใจคำขอร้องของกิมยง เมื่อเห็นว่าคำขอร้องไม่เป็นผล กิมยงขู่ว่านางจะนำเรื่องที่แซชงกุงและแซพันซูลสมคบคิดไปรายงานหอคุณธรรม แซชงกุงและแซพันซูลได้ยินเช่นนั้นจึงยอมลงมือ

หัวหน้าองครักษ์สั่งให้ฮันชังกุงและจังกิมใช้วัตถุระเบิดอย่างเดียวกับที่ใช้ทำน้ำแกงเปิดถวายพระเจ้าจุงจงทำน้ำแกงเปิดขึ้นมาอีกครั้ง กิมยงไม่ยอมทิ้งโอกาสไปอย่างแน่นอน นางฉวยโอกาสนี้เล่นงานฮันชังกุงและจังกิม ยองโนใส่ยาลงไปใ้ป้าฮื่อจากนั้นให้ฟุงอา นางกำนัลที่ทำงานเบ็ดเตล็ดในวังหลวงกิน จากนั้นก็สั่งให้นางนำจดหมายถือไปที่ต้นเครื่องหลวง ใต้เท้ากูและหัวหน้าองครักษ์ต้องการให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ดังนั้นจึงให้ฟุงอาซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เกิดขึ้นชิมอาหาร ผลปรากฏว่าฟุงอามีอาการเช่นเดียวกับพระเจ้าจุงจง อีกด้านหนึ่ง ฮันชังกุงทนไม่ได้ต่อการทรมาน จึงทำให้นางล้มป่วยลงในที่สุด

### ตอนที่ 34

เพื่อนสนิทของมินจุงโฮที่เป็นหมอดูกหมอลวงสอบสวน ในที่สุดเพื่อนมินจุงโฮก็ยอมรับว่าเขาและมินจุงโฮกำลังสืบเรื่องพิษในน้ำแกงเปิด หัวหน้าองครักษ์ต้องการปกป้องมินจุงโฮจึงโกหกว่าจำคนผิด

เพื่อไม่ให้เรื่องบานปลายไปมากกว่านี้ หัวหน้าองค์กรก็ได้คุมขังมินจุงโฮไว้ก่อน โดยบอกกับมินจุงโฮว่าหมอล่วงคิดเล่นงานเพื่อนสนิทของมินจุงโฮ จากนั้นก็โยนความผิดให้มินจุงโฮ เพื่อความปลอดภัยต่อรอให้เรื่องราวสงบลงเสียก่อนค่อยปล่อยตัวมินจุงโฮเป็นอิสระ

รองหัวหน้าองค์กรซึ่งปกป้องฮันซังกุงและจังกึมต้องพลอยเดือดร้อนถูกจับไปด้วย ได้เท้าวใส่ร้ายรองหัวหน้าองค์กรว่ารู้เห็นเป็นใจด้วย แซซังกุงบอกทีมของเขาได้เท้าวกำลังจะสะสางเรื่องฮันซังกุงและจังกึมให้เสร็จในเร็ววันนี้ นางกล่าวต่อไปว่าถ้าในวันนั้นจัดการกับปักเมียงยอโดยไม่ทิ้งร่องรอยไว้ วันนี้ก็ไม่ต้องเดือดร้อนถึงคนทั้งสอง พ่อค้าเป็นทนายมานานไม่ไหว ดังนั้นจึงใส่ร้ายรองหัวหน้าองค์กรว่าให้เปิดคัมมน้ำแร่เข้าไป ได้เท้าวได้ฟังเช่นนั้นก็ประกาศว่าจะจัดการกับทุกคนที่เกี่ยวข้อง ฮันซังกุงต้องการปกป้องจังกึม ดังนั้นจึงยอมรับผิดชอบคนเดียว

ฮันซังกุงถูกขังที่คุกหลวง แซซังกุงมาเยี่ยมนาง ฮันซังกุงคำทอแซซังกุงที่ใส่ร้ายปักเมียงยอนนางต้องตาย จนมาวันนี้ยังให้ร้ายนางและจังกึมอีก นึกไม่ถึงว่าแซซังกุงกลับหาว่าฮันซังกุงและจังกึมหาเรื่องใส่ตัวเอง แซซังกุงขอให้ฮันซังกุงจากไปอย่างสงบจะดีกว่า ฮันซังกุงขอร้องแซซังกุงให้ปล่อยจังกึมไปเพราะจังกึมไม่ได้รู้เรื่องที่เกิดขึ้นกับปักเมียงยอแต่อย่างใด จังกึมถูกนำตัวไปคุมขังที่คุกหลวง จังกึมบอกกับฮันซังกุงว่ารองหัวหน้าองค์กรทนายมานานไม่ไหวจึงเสียชีวิตไปแล้ว ฮันซังกุงบอกกับจังกึมว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม จังกึมต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป

ได้เท้าวใช้เรื่องน้ำแร่เล่นงานจ้าวกวางจูซึ่งเป็นปฏิปักษ์กับตนมาโดยตลอด จากนั้นก็ได้สั่งให้ปล่อยฮันซังกุงและจังกึม โดยปลดคนทั้งสองเป็นนางกำนัลธรรมดา แซพันซุลกลับต้องการให้ตัดไฟเสียต้นลม อย่าได้ปล่อยคนทั้งสองไว้ เพราะอาจเป็นภัยในภายหน้าได้ แต่แซซังกุงกลับใจอ่อนขึ้นมา มินจุงโฮซึ่งถูกคุมขังอยู่รู้ว่าจังกึมถูกลงโทษ ทำให้มินจุงโฮรู้สึกเป็นห่วงจังกึมขึ้นมา มินจุงโฮขอร้องให้ทหารองค์กรช่วยให้ช่วยหาหลักฐานการกระทำความผิดของได้เท้าวมาข่มขู่ได้เท้าวให้ได้ แต่ทหารองค์กรนั้นกลับมีท่าทางลังเล

จังกึมและฮันซังกุงถูกปล่อยตัวและเนรเทศไปยังจีโจว หลังจากที่แซพันซุลรู้เรื่องนี้แล้วก็มั่นใจว่ามินจุงโฮจะต้องไปช่วยจังกึมและฮันซังกุงอย่างแน่นอน อีกด้านหนึ่ง แซซังกุงได้เลื่อนตำแหน่งเป็นซังกุงสูงสุด แต่นางกลับไม่ได้รู้สึกยินดีกับสิ่งที่ได้รับ เยินเซ็งขอร้องให้ซังกุงฝ่ายปกครองส่งนางไปจีโจว

### ตอนที่ 35

ฮันซังกุงและจังกึมออกเดินทางโดยเตรียมตัวลงเรือไม่จีโจว เนื่องจากสุขภาพฮันซังกุงอ่อนแอจึงไม่เหมาะที่จะเดินทางไกล เมื่อต้องเดินทางไกลทำให้ฮันซังกุงทนไม่ไหวเป็นลมหมดสติ

ไป จังกิมขอร้องผู้คุมให้นางแบกฮันซังกุง จังกิมเล่าเรื่องที่ผ่านมาให้ฮันซังกุงฟังเพื่อให้กำลังใจนาง แต่แล้วฮันซังกุงก็ทนไม่ไหวสิ้นใจบนหลังของจังกิม

หลังจากที่มินจุงโฮได้รับการปล่อยตัวแล้วถึงรู้ว่าฮันซังกุงแลจังกิมถูกเนรเทศไปที่จีโจว ได้ทำซังบอกกับซังกุงปกครองและแซซังกุงว่าฮันซังกุงสิ้นใจระหว่างเดินทางไปจีโจว เย็นซังขอร้องให้ซังกุงฝ่ายปกครองส่งนางไปจีโจว มินจุงโฮและซางยาได้ยินเช่นนั้นจึงพาตัวเย็นซังไป

คังดึกคุนนำทรัพย์สินที่มีอยู่ทั้งหมดเดินทางไปจีโจวเพื่อช่วยจังกิมกลับมา นึกไม่ถึงคังดึกคุกลับถูกรรยาว่าโง่ มินจุงโฮไปหาคังดึกคุ มินจุงโฮก็ถูกรรยาของคังดึกคุคำว่าซังลาดเป็นเต่าหดหัว ไม่เหมือนกับจังกิมที่กล้าหาญเสี่ยงอันตรายช่วยมินจุงโฮมาก่อนในเวลานี้ มินจุงโฮถึงรู้ว่าจังกิมเป็นเจ้าของมิดพุก ผู้มีพระคุณที่เคยช่วยชีวิตตนไว้

หลังจากที่จังกิมถูกเนรเทศไปจีโจวแล้ว หลายครั้งที่จังกิมพยายามหลบหนี ทุกครั้งก็ถูกทหารจับกลับมาได้ จังกิมถูกขังในโกดังเก็บของจนได้รู้จักกับจังก็อก จังกิมคิดว่าจังก็อกต้องโทษเช่นเดียวกับนาง ดังนั้นจึงชักชวนนางหลบหนี จังก็อกช่วยจังกิมโดยทำให้นางป่วยคล้ายโรคอีสุกอีใส เมื่อทหารนำตัวจังกิมไปที่อื่นนางจะได้หลบหนี จังก็อกบอกให้จังกิมหลบหนีไปที่ชายทะเล จากนั้นให้บอกกับทหารว่าจังก็อกแนะนำมา ทหารนั้นจะให้นางโดยสารเรือหลบหนี นึกไม่ถึงว่าเมื่อทหารนายนั้นรู้ว่าเป็นจังกิมก็เข้าจับกุมนางทันที ที่แท้เป็นเช่นนั้นเพราะจังก็อกต้องการกลั่นแกล้งจังกิมนั่นเอง

มินจุงโฮตัดสินใจเดินทางไปจีโจวโดยไม่สนใจว่ามีความผิดฐานละทิ้งหน้าที่ มินจุงโฮได้ยินมาว่าจังกิมได้รับโทษหนักเพราะพยายามหลบหนี จังกิมค่าทองจังก็อกที่คิดร้ายนาง นางกำนัลทั้งหลายต่างพากันตำหนิจังกิมที่ไม่มีมารยาทต่อจังก็อก คนที่นี้ต่างให้เกียรตินางทั้งนั้น ทำให้จังกิมแปลกใจมากที่ได้ยินเช่นนั้น

### ตอนที่ 36

ในวังหลวง บรรดานางกำนัลฝ่ายในทั้งหลายต่างพากันฉลองให้แซซังกุงที่ได้เป็นซังกุงสูงสุด แซซังกุงได้รับของขวัญเป็นจำนวนมาก แซซังกุงกล่าวกับซังกุงทั้งหลายว่าไม่คิดใจกับเรื่องที่ผ่านมา ได้เท่าๆ แซพันซุลและแซซังกุง เฉลิมฉลองอย่างมีความสุข แซซังกุงกล่าวว่าจะกำจัดคนที่ปฏิบัติกับพวกเรา เพื่อรักษาผลประโยชน์ของเราเอาไว้ ก็มียองไปหามินจุงโฮถึงได้รู้ว่ามินจุงโฮเดินทางเข้าไปจีโจวแล้ว

มินจุงโฮฝากจดหมายไปให้จังกิม จังกิมลู่ส่งตัวไปทำงานเลี้ยงสัตว์ จังกิมจงใจปล่อยม้าเพื่อหาโอกาสหลบหนี ทหารพากันตามล่าจังกิม โชคดีที่มินจุงโฮช่วยนางไว้ได้

เนื่องจากมินจุงโฮช่วยชีวิตจังกึมไว้จึงได้รับบาดเจ็บที่ขา จังกึมเห็นเช่นนั้นจึงช่วยปฐมพยาบาลให้มินจุงโฮ มินจุงโฮกล่าวกับจังกึมว่านางเป็นคนช่วยชีวิตตนไว้ในเวลานั้น แต่เวลานี้ตนรู้สึกละอายใจมากที่เกิดเรื่องขึ้นกับจังกึม ตนกลับไม่สามารถช่วยนางได้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นครั้งนี้ตนจะต้องช่วยจังกึมให้ได้

มินจุงโฮรู้ว่าจังกึมอยากกลับอันหยาง ดังนั้นจึงว่าจ้างนายท้ายเรือให้ส่งนางไปจากจีโจว แต่เมื่อเห็นจังกึมในเวลานี้ มินจุงโฮกลับแนะนำจังกึมว่าอย่าได้หลบหนีไปอีกเลย เพราะประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย นางจะมีจุดจบเช่นเดียวกับพ่อแม่ของนางคือต้องตายสถานเดียว มินจุงโฮรับปากจังกึมว่าจะช่วยล้างมลทินให้นาง จังกึมครุ่นคิดอยู่สักครู่หนึ่งในที่สุดนางก็ตัดสินใจตามมินจุงโฮเดินทางไปยังที่ว่าการ

จังกึมเห็นจังก้อกเรียกเก็บเงินเป็นจำนวนมากจากคนที่เข้ามาขอรับการรักษาจากนาง ทำให้จังกึมทนไม่ได้จึงส่งสอนจังก้อก จังกึมบอกว่าจังก้อกใช้ของธรรมดากับสมุนไพรไม่กี่ชนิด หลอกหลวงผู้คน วันรุ่งขึ้นจังก้อกให้จังกึมนำสมุนไพรไปตากแดด จังกึมจับตาดูพฤติกรรมอันแปลกประหลาดของจังก้อกอยู่หลายวัน แม้ว่าจะไม่ชอบนางสักเท่าไรก็ตาม แต่เมื่อนึกถึงคนที่มาซื้อยา ทำให้จังกึมวางมือไม่ได้

คังด๊กคูดื่มน้ำแกงเป็ดอยู่นานสามเดือน ภรรยาคังด๊กคูถามคังด๊กคูว่าจะมาแวเสี้ยวเวลา กับเรื่องไม่เป็นเรื่องทำไม คังด๊กคูกล่าวว่าตนต้องการรู้สาเหตุที่พระเจ้าจุงจงทรงประชวร คังด๊กคูดื่มน้ำแกงเป็นเวลาานหลายเดือนติดต่อกันก็ไม่พบสิ่งผิดปกติแต่อย่างใด ภรรยาคังด๊กคูบอกกับเขาว่านางตั้งครรภ์แล้ว คังด๊กคูบอกว่าเด็กในครรภ์ของนางสามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของจังกึมได้เป็นอย่างดี มินซังกุง, ซางยา และเยินเซ็งถูกสั่งให้ไปดูแลพระสนม โดยมีหน้าที่เตรียมอาหารให้นางซึ่งกำลังจะคลอดในอีกไม่นานนี้แล้ว

### ตอนที่ 37

กิมยองสืบทพบว่ามินจุงโฮเดินทางไปจีโจว แซพันซุลพบว่ากิมยองยังไม่สามารถตัดใจจากมินจุงโฮได้ กิมยองบอกกับมินจุงโฮว่าจะเปลี่ยนรายการอาหารให้แก่พระสนม เยินเซ็งบอกกับกิมยองว่าอาหารที่เตรียมให้พระสนมมีสารอาหารครบถ้วนอยู่แล้ว ซึ่งอาหารเหล่านั้นฮันซังกุงสอนให้ แซซังกุงเกิดความไม่พอใจจึงสั่งให้เยินเซ็งและพวกไปทำงานเบ็ดเตล็ดทั่วไป จังกึมสอนให้นางกำนัลทั้งหลายเรียนรู้ว่าสมุนไพรใดมีพิษ จังก้อกชมจังกึมว่ามีความเฉลียวฉลาด ดังนั้นจึงถามว่าสนใจที่จะเป็นหมอบ้างหรือไม่ นึกไม่ถึงว่าจังกึมจะปฏิเสธ

จิ้งจอกรู้ว่าชาวบ้านคนหนึ่งป่วยหนัก ดังนั้นจึงชวนจิ้งกิมไปทำการรักษา จิ้งจอกเห็นชาวบ้านยากจนไม่มีเงินซื้อยา จึงแสดงท่าทีไม่สนใจ จิ้งกิมทนไม่ได้จึงออกไปซื้อยาให้ โดยขอยืมเงินมินจุงโฮจ่ายค่ายาให้ จิ้งกิมกล่าวกับมินจุงโฮว่านางสงสัยว่าผู้พิพากษาจะต้องนำอาหารมาสร้างบ้านอย่างแน่นอน

จิ้งกิมตั้มยาให้ชาวบ้าน นางพบว่าน้ำที่นำมาตั้มยามีรสเค็ม ไม่สะอาดพอที่จะนำมาตั้มยาได้ ดังนั้นจึงขึ้นเขาไปนำน้ำบริสุทธิ์บนเขามาตั้มยาให้ชาวบ้านแต่กลับถูกทหารขัดขวางเอาไว้ ที่แม่น้ำกินในเมืองจีโจวนั้นหายากมาก น้ำบริสุทธิ์บนเขามีเพียงขุนนางและเศรษฐีเท่านั้นที่สามารถใช้ได้

มินจุงโฮเห็นเจียงเสี้ยงพาทหารไปขุดบ่อน้ำ หลังจากที่สอบถามดูแล้วพบว่าจิ้งจอกเป็นคนออกเงินขุดบ่อน้ำขึ้นมา การขุดบ่อน้ำนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรองน้ำฝนที่สะอาด เพื่อชาวบ้านจะได้ใช้น้ำที่สะอาดได้

### ตอนที่ 38

จิ้งจอกช่วยรักษาอาหารป่วยให้ชาวบ้าน นางกล่าวกับจิ้งกิมว่าการที่นางเก็บเงินค่ารักษาจากชาวบ้านเพราะต้องการนำเงินมาขุดบ่อน้ำ จิ้งจอกเกลียดกล่อมให้จิ้งกิมเรียนวิชาการแพทย์กับนางอีกครั้ง จิ้งจอกรักษาอาหารป่วยให้นักโทษที่ถูกเนรเทศมายังจีโจว ที่แท้การรักษานักโทษที่เป็นโรคติดต่อกันเพราะไม่ได้ได้รับการรักษาอย่างถูกต้องนั่นเอง ทุกครั้งที่จิ้งจอกช่วยรักษานักโทษเหล่านี้ก็จะมาถูกผู้คุมจับตัวไปขัง ในเวลานี้เองจิ้งกิมถึงรู้ว่านางเข้าใจผิดจิ้งจอกมาโดยตลอด

จิ้งจอกถูกเรียกตัวกลับวังหลวงเพื่อทำหน้าที่หมอลหลวง แต่นางกลับปฏิเสธในเวลานี้เอง จิ้งกิมถึงรู้ว่าวิชาการแพทย์ของจิ้งจอกลึกล้ำ ที่สำคัญหากรู้วิชาการแพทย์ก็จะทำให้นางมีโอกาสกลับสู่วังหลวงอีกครั้ง ในที่สุดจิ้งกิมก็ตัดสินใจเรียนวิชาการแพทย์จากจิ้งจอก จิ้งจอกเริ่มต้นสอนวิชาแพทย์ให้จิ้งกิม จิ้งจอกสอนให้จิ้งกิมสังเกตสีหน้าของคนไข้ว่าผิดปกติหรือไม่ จากนั้นบอกให้นางอ่านตำราแพทย์ ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก จิ้งกิมต้องการทดสอบความรู้ที่ร่ำเรียนมา ดังนั้นจึงทดสอบกับคนที่เดินทางผ่านไปมาจนถูกตำหนิบ่อยครั้งไม่ถ้วน

หลังจากที่มินจุงโฮรู้ว่าจิ้งกิมกำลังศึกษาวิชาแพทย์ ดังนั้นจึงให้จิ้งกิมสังเกตสีหน้าของทหารทั้งหมด จิ้งกิมซาบซึ้งใจมากที่มินจุงโฮคอยช่วยเหลือนาง มินจุงโฮบอจิ้งกิมว่ารู้สึกไม่ค่อยสบาย จิ้งกิมตรวจดูอาหารแล้วพบว่ามินจุงโฮมีไข้เล็กน้อย จิ้งจอกนำตำราแพทย์จำนวนมากมาให้จิ้งกิมศึกษานางกำชับให้จิ้งกิมท่องจำให้แม่นยำ หากว่าไม่เข้าใจก็ต้องท่อง นับแต่นี้เป็นต้นไปจิ้งกิมต้องอ่านตำราแพทย์อยู่จนดึก

กลางดึก เนื่องจากเย็นแข็งคิดถึงจังกิม จึงนั่งร้องไห้อยู่ที่ตำหนักหลวง นึกไม่ถึงว่าพระเจ้าจุงจงเสด็จผ่านมา ชังกงปกครองและชังกงคนอื่นๆต่างพากันตำหนิเย็นแข็งเป็นการใหญ่ แต่พระเจ้าจุงจงกลับรู้สึกว่ายินแข็งเป็นคนอ่อนโยน ชังกงคนสนิทรับตัวเย็นแข็งไปในตำหนักหลวง ที่แท้พระเจ้าจุงจงทรงโปรดเย็นแข็ง ดังนั้นจึงจับนางมาแต่งตัวใหม่เพื่อถวายการรับใช้พระเจ้าจุงจง

จังกี้กรักษาอาการป่วยให้คนไข้คนหนึ่ง นางพบว่าหมอที่เคยรักษาคนไข้คนนี้รักษาไม่ถูกวิธี ทำให้นางเชื่อว่าหมอรายนี้อาจต้องเป็นพวกหลอกลวงอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงไปคิดบัญชีกับหมอที่ว่านี้ ซองอุนแปดคิดว่าว่าโสมเป็นยาวิเศษมีสรรพคุณล้ำเลิศ ไม่มีผลร้ายต่อร่างกายแต่อย่างใด

### ตอนที่ 39

ซองอุนแปดเปิดเผยว่าเนื่องจากล้มป่วยลง ดังนั้นจึงไม่ได้สนใจตัวเอง ต่อมาได้รับกำลังใจจากจังกิม ทำให้ซองอุนแปดยืนหยัดขึ้นมาอีกครั้ง การที่ซองอุนแปดเดินทางมาจีโจวครั้งนี้เพื่อมาขอรับการรักษาจากจังกี้ หลังจากซองอุนแปดรู้ว่าจังกิมศึกษาวิชาการแพทย์เพื่อต้องการกลับเข้าวังหลวงอีกครั้ง ดังนั้นจึงต่อว่าจังกิมเป็นการใหญ่ เมื่อจิตใจมีแต่การล้างแค้นก็ไม่สมควรเป็นหมอ จังกี้ก็กลับไม่เห็นด้วยกับคำพูดของซองอุนแปด นางกล่าวกับซองอุนแปดว่านางเองก็มีความแค้นสมอยู่ในใจเหมือนกันหลังจากที่นางพุดจบกี้พาจังกิมไป

จังกี้รู้ว่าอาการป่วยของนักโทษรุนแรงมาก ดังนั้นจึงชักชวนจังกิมไปตรวจดูอาการระหว่างทางได้พบกับซองอุนแปด จึงชักชวนซองอุนแปดไปด้วย จังกี้และซองอุนแปดแยกกันตรวจอาการรักษานักโทษ จังกี้กล่าวกับซองอุนแปดว่าอาการป่วยของนักโทษเหมือนกับอาการป่วยที่ซองอุนแปดเป็นอยู่ไม่มีผิด แม้ว่าจะมีทางรักษาแต่นางก็จะไม่รักษาให้ เนื่องจากนักโทษเหล่านี้ทำให้นางต้องบ้านแตกสาแหรกขาด

หลังจากครุ่นคิดอยู่นาน จังกี้ก็ตัดสินใจรักษาอาการป่วยให้นักโทษ ทำให้ซองอุนแปดแปลกใจ จังกี้บอกจังกิมว่าคำพูดของซองอุนแปดมีเหตุผล ถ้าหากว่ามีความแค้นอยู่ก็ไม่ควรจะเป็นหมอ คนที่ศึกษาวิชานั้นเหมือนดาบสองคมจะใช้รักษาคคนหรือใช้ฆ่าคนก็ได้ จังกิมได้ยินเช่นนั้นทำให้นางได้สติขึ้นมา

จังกี้ต้องการให้จังกิมฝังเข็มให้คนไข้ แม้ว่าจังกิมจะจดจำจุดต่างๆในร่างกายคนได้อย่างแม่นยำแล้วก็ตาม แต่นางก็ไม่กล้าฝังเข็มคนไข้ผู้ดี ที่แท้จังกิมเคยฝังเข็มให้จังกี้มาก่อนซึ่งนางก็เคยทำผิดพลาดมาแล้วจนทำให้จังกี้เกือบเสียชีวิตมินจุง โสบบว่าจังกิมขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้นจึงบอกให้จังกี้ให้กำลังใจนาง จังกี้บอกมินจุงโสว่ามีเพียงจังกิมคนเดียวเท่านั้นที่จะ

แก้ปัญหาของนางได้ หัวหน้าองค์กรฯขอแรงมินจุงโฮคุ้มครองม้าสามร้อยตัวของวังหลวงส่งไปที่เกาะห  
นิว การเดินทางไปครั้งนี้ขอให้จั้งจี้มาร่วมเดินทางไปด้วยเพื่อรักษาทหารที่กำลังป่วยอยู่

#### ตอนที่ 40

คังด๊กคูซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงจีโจวเพื่อเยี่ยมเยียนจั้งจี้มนั้น เนื่องจากเมาเรือ ดังนั้นจึงถูก  
นำตัวไปรักษาที่ที่ว่าการหลังจากที่จั้งจี้ช่วยรักษาคังด๊กคูแล้ว ทั้งสองถามสารทุกข์สุกดิบกัน คังด๊กคู  
บอกจั้งจี้ว่าภรรยาให้กำเนิดลูกชาย เนื่องจากเพิ่งมีลูกจึงไม่สะดวกจะเดินทางมาหาจั้งจี้ สำหรับเรื่อง  
ในวังหลวงนั้น วังหลวงไม่สั่งซื้อเหล้าจากร้านแล้วเชื่อว่าจะต้องเป็นฝีมือของแซ่ชงกุงอย่างแน่นอน

ทหารเว่ยก้วนฉวยโอกาสที่ทหารคูแลไม่รัดกุมบุกจีโจว เพียงคืนเดียวเท่านั้นได้จับ  
ชาวเมืองและเจ้าหน้าที่ทางการไปเป็นจำนวนมาก แม่ทัพเว่ยก้วนฉี้ป่วยต้องการให้หมอมารักษา  
เนื่องจากจั้งจี้ไม่อยู่ ดังนั้นจึงไม่มีหมอที่จะรักษาแม่ทัพ ทหารเว่ยก้วนฉี้ใช้ชีวิตชาวบ้านข่มขู่ ในที่สุด  
ก็มีคนบอกว่าจั้งจี้สามารถรักษาอาการป่วยของแม่ทัพได้ แต่จั้งจี้กลับบอกนางไม่มีความสามารถ  
เพียงพอที่จะฝังเข็มได้ ทหารเว่ยก้วนฉี้ใช้ชีวิตของคังด๊กคูเป็นเครื่องต่อรอง จั้งจี้ไม่มีทางเลือกจำต้อง  
เสี่ยงดูสักครั้ง

ผลปรากฏว่าการฝังเข็มประสบความสำเร็จ จากนั้นนางก็เขียนใบสั่งยาให้สาวใช้ถือ  
ออกไปซื้อยา เมื่อสาวใช้กลับมาพร้อมกับยาที่สั่งซื้อ จั้งจี้พบว่ามินจุงโฮมีจดหมายมาถึงนาง ที่แท้  
มินจุงโฮเดินทางกลับมาแล้วแต่เนื่องจากสถานการณ์กำลังวิกฤต ดังนั้นจึงขอแรงจั้งจี้รายงาน  
สถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นระยะ จั้งจี้บอกกับทหารว่าสาวใช้ซื้อยามาผิดต้องออกไปซื้อใหม่ จั้งจี้ฉวย  
โอกาสนี้ส่งจดหมายถึงมินจุงโฮ

ทหารเว่ยก้วนฉี้ต้องการให้จั้งจี้ลงเรือไปด้วยเพื่อคอยปรนนิบัติแม่ทัพ จั้งจี้อ้างว่า  
ต้องไปเก็บสมุนไพรชนิดหนึ่งซึ่งอยู่บริเวณใกล้ๆนี้ก่อน ทหารเว่ยก้วนฉี้ติดตามจั้งจี้ไปที่แท่นมินจุงโฮได้  
สั่งให้ทหารดักรออยู่เพื่อรอให้ทหารเว่ยก้วนฉี้ปรากฏตัวมินจุงโฮนำพาทหารจับกุมทหารเว่ยก้วนฉี้ได้  
ขณะที่มินจุงโฮคุมตัวทหารเว่ยก้วนฉี้กลับไปว่าการนั่นเอง หัวหน้าองค์กรฯที่หายไปได้ปรากฏตัวขึ้น  
หัวหน้าองค์กรฯบอกมินจุงโฮว่ามินจุงโฮสร้างความดีความชอบไม่น้อย ตนจะถวายฎีกากราบทูลพระ  
เจ้าจุงจงให้ทรงทราบ ในเวลานี้มินจุงโฮรู้สึกประหลาดใจถึงการหายตัวไปของหัวหน้าองค์กรฯเป็นอัน  
มาก

#### ตอนที่ 41

มินจุงโฮแสดงความดีใจกับจั้งจี้ที่สามารถฝังเข็มคนได้สำเร็จ แต่มินจุงโฮกลับพูด  
กับจั้งจี้ว่าไม่ยอมให้จั้งจี้ฝังเข็มรักษาคนไข้อีกต่อไป ที่เป็นเช่นนี้เพราะทั้งสองจะได้อยู่ที่เมืองจี

โจวต่อไป จังกิมก็กล่าวกับมินจุงโฮว่าเพราะมินจุงโฮนี่เอง ทำให้นางมีความสุขมาก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ความสัมพันธ์ของจังกิมและมินจุงโฮกระชับแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น จังต็อกตัดสินใจเดินทางกลับฮันหยาง มินจุงโฮต้องเดินทางไปรายงานเรื่องการรุกรานของทหารเว่ยกว๋าน ทั้งสองจึงร่วมเดินทางไปด้วยกัน

จังต็อกเริ่มต้นสอนจังกิมให้ใช้พิชัยรักษาอาการป่วย ในเวลาเดียวกันนี้เอง จังกิมได้ถูกทหารจากหอคุนธรรมจับตัวไปในข้อหาช่วยกันรักษาอาการป่วยแก่แม่ทัพข้าศึก มินจุงโฮและหัวหน้าองครักษ์เดินทางเข้าวังหลวงที่แท้หัวหน้าองครักษ์ก็เป็นคนของใต้เท้าวู ใต้เท้าวูบอกกับหัวหน้าองครักษ์ว่าจะหาโอกาสให้เขากลับเข้ามาทำงานที่ฮันหยางอีกครั้ง มินจุงโฮได้พบกับหัวหน้าองครักษ์และเห็นฎีกาที่หัวหน้าองครักษ์เขียนขึ้น ที่แท้เนื้อความในฎีกาได้ใส่ร้ายจังกิม ในเวลานี้เองที่มินจุงโฮถึงรู้ว่าจังกิมถูกขังอยู่ในหอคุนธรรม

หัวหน้าหอคุนธรรมกำลังสอบสวนจังกิมอยู่ ทันใดนั้นเองมินจุงโฮก็ปรากฏตัวขึ้น มินจุงโฮรายงานว่าการจับตัวทหารเว่ยกว๋านในครั้งนี้ จังกิมมีความดีความชอบไม่น้อย จากนั้นได้หยิบจดหมายที่ตนและจังกิมเขียนติดต่อกันออกมาเป็นหลักฐาน มินจุงโฮเขียนฎีกาถวายพระเจ้าจุงจง แต่นึกไม่ถึงว่าฎีกากลับถูกใต้เท้าวูตีกลับมา มินจุงโฮบอกใต้เท้าวูว่าหัวหน้าองครักษ์ไม่อยู่ที่จวน การที่จังกิมช่วยรักษาอาการป่วยให้แก่แม่ทัพข้าศึกเพราะต้องการรักษาชีวิตชาวเมืองจีโจวไว้ แต่ใต้เท้าวูกลับยื่นกรานว่าจังกิมมีความผิดฐานกบฏต่อชาติบ้านเมือง

หลังจากที่ซองอุนแป๊ะได้รับการรักษาจากจังต็อกแล้วก็เดินทางกลับวังหลวง ซองอุนแป๊ะได้ยืมคนในวังหลวงพากันร่ำลือถึงเรื่องหมอมหึงที่เมืองจีโจว ซองอุนแป๊ะคิดว่าเกิดเรื่องไม่ดีกับจังต็อก พระมเหสีทรงทราบเรื่องว่ามีหมอมหึงจากเมืองจีโจวถูกหอคุนธรรมสอบสวน หลังจากที่พระมเหสีทรงทราบเรื่องโดยละเอียดแล้วก็นำขึ้นกราบทูลพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงทอดพระเนตรฎีกาของมินจุงโฮแล้ว พระองค์ทรงกริ้วเป็นอันมาก พระเจ้าจุงจงมีรับสั่งให้ส่งโทษหัวหน้าองครักษ์และตบรางวัลให้แก่จังกิม หัวหน้าองครักษ์ต้องการให้มินจุงโฮกลับมาทำงานที่ฮันหยาง มินจุงโฮลังเลไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไรดี

#### ตอนที่ 42

การสอบเพื่อเป็นหมอมหึงจะถึงจะเริ่มมีขึ้น ซองอุนแป๊ะไปหาจังกิมจากนั้นก็ถามนางว่าในใจของนางยังมีความแค้นอยู่หรือไม่ จังกิมตอบซองอุนแป๊ะว่านางไม่มีวันทิ้งความแค้นได้ ซองอุนแป๊ะได้ยืมคำตอบจากจังกิมเช่นนั้นจึงไม่ได้บอกนางถึงเรื่องการคัดเลือกหมอมหึงให้นางรู้ จังกิมรู้ว่ามินจุงโฮไม่อยากทำงานที่ฮันหยาง เพื่อราชสำนักแล้วจังกิมแนะนำให้มินจุงโฮกลับมาทำงานที่ฮันหยางดังเดิม



จังกึมเดินทางกลับจีโจวพร้อมด้วยได้ทำคังและคังคิกคู ระหว่างเดินทางกลับนางได้  
แหวะเช่น ไหว้ดวงวิญญาณฮันซังกุง ทันใดนั้นเอง ได้มีเด็กคนหนึ่งปรากฏตัวออกมา เด็กที่ว่านี้บอกว่าที่นี่  
ไม่เหมาะที่จะฝังศพ จังกึมสังเกตเห็นสีหน้าของเด็กคนนี้อ่ากำลังป่วยอยู่ ดังนั้นจึงออกปากว่าจะรักษาให้  
ที่แท้เด็กคนนี้ก็เป็นลูกชายของไต้เท้าเขียนหู่ แม้ว่าเด็กคนนี้จะอายุเยาว์ แต่ก็เป็นเด็กที่มี  
ความรู้มากมาย ที่สำคัญมีความสามารถในการดูดวงจ้อย่างเหลือเชื่อ ไต้เท้าเขียนหู่ไม่เชื่อว่าจังกึมจะ  
รักษาให้หายได้ หลังจากที่จังกึมรักษาคุณชายน้อยตามวิชาแพทย์ที่ได้เรียนมา ในที่สุดคุณชายน้อยก็หาย  
เป็นปกติ

คุณชายน้อยต้องการตอบแทนจังกึม ดังนั้นจึงช่วยหาดวงจ้อย่างดีไว้สำหรับฝังศพ  
ให้ฮันซังกุง ไต้เท้าเขียนหู่ถามจังกึมว่ารู้เรื่องการคัดเลือกสอหมอหญิงหรือไม่ ในเวลานี้เองจังกึมถึงรู้  
ว่ามีการคัดเลือกสอหมอหญิง เมื่อล่วงรู้แล้วจังกึมได้เดินทางกลับมาที่ฮันหยางอีกครั้งหนึ่ง

#### ตอนที่ 43

แม้ว่าจังกึมจะเดินทางไปทันสอบ เจ้าหน้าที่คุมสอบมีสามคน จังกึมตกใจมากเมื่อเห็น  
ซองอุนแป็คเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่คุมสอบ จังกึมตอบคำถามของสองเจ้าหน้าที่คุมสอบได้อย่างราบรื่น  
แต่เมื่อนางต้องมาตอบคำถามของซองอุนแป็ค ทำให้นางเกิดความหนักใจขึ้นมา ซองอุนแป็คถามจังกึม  
ว่าเมื่อต้องช่วยชีวิตศัตรู นางจะช่วยชีวิตหรือไม่ จังกึมตอบว่านางยังไม่สามารถตัดสินใจได้ จังกึมรู้ว่า  
ซองอุนแป็คจะต้องให้นางสอบตกอย่างแน่นอน ทำให้จังกึมรู้ว่านางไม่สามารถสอบผ่านการคัดเลือก  
เป็นสอหมอหญิงอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงตัดสินใจไปขอพักอยู่กับคังคิกคูสักคืนหนึ่งก่อน วันรุ่งขึ้นค่อย  
เดินทางกลับจีโจว

วันรุ่งขึ้นคังคิกคู มินจุงโฮและจังกึมพากันไปดูผลการสอบ นี่ก็ไม่ถึงว่าจังกึมได้รับการ  
คัดเลือกให้เป็นสอหมอหญิง ที่แท้ซองอุนแป็คให้โอกาสจังกึม ดังนั้นจึงให้โอกาสนางได้สอบสัมภาษณ์  
ซินอ๊กปีหมอลวงใหญ่บอกผู้เข้าสอบทุกคนว่าถ้าผู้เข้าสอบคนใดสอบไม่ผ่านสามหมวดก็จะไม่ได้รับ  
อนุญาต แต่จังกึมสอบไม่ผ่านเพียงหมวดเดียวเท่านั้น

ซินอ๊กปีเข้มงวดกับการสอน โดยถามความรู้เรื่องสมุนไพรรกับทุกคนว่ามีความรู้เรื่อง  
สมุนไพรรดีเพียงใด นักเรียนส่วนใหญ่ถูกถาม มีเพียงจังกึมเท่านั้นที่ไม่ได้ถูกถาม จังกึมเห็นเช่นนั้นจึงขอ  
คำอธิบายจากซินอ๊กปี เขาตอบว่านางไม่มีคุณสมบัติเป็นสอ ส่วนนักเรียนคนอื่นๆพากันอ่านหนังสือ  
อย่างหนักเพื่อเตรียมตัวสอบ

#### ตอนที่ 44

#### ตอนที่ 44

การสอบด่านแรกให้ทุกคนบอกชื่อสมุนไพรรวมทั้งชิมรสผ่านด่านนี้ไปได้อย่างง่ายดาย จากนั้นชินอิกปีให้จังกึมเขียนบรรยายว่าจะดูอย่างไรว่าสมุนไพรมันๆมีพิษ มินจุงโฮบอกคังดิกคู่ว่าพระเจ้าจุงจงทรงคิดถึงรชชาติเหล่าที่ร้านของคังดิกคู พระองค์ทรงหวังว่าวังหลวงจะซื้อเหล่าจากร้านคังดิกคู ต่อมามินจุงโฮได้เลื่อนตำแหน่งเป็นทหารพระธรรมนูญ

ผลการสอบออกมาว่าจังกึมสอบไม่ผ่านหมวดหนึ่ง จังกึมสอบถามสาเหตุจากชินอิกปี เขาบอกว่านางไม่มีความรู้สึกหาวคกลัว ไม่มีความรู้สึกห้วงโยคนไข้ จังกึมได้ยื่นเช่นนั้นจึงต่อว่าชินอิกปีว่าอคติต่อนาง ชินอิกปีได้ยื่นจังกึมต่อว่าตนเช่นนั้น จึงบอกจังกึมว่านางไม่มีคุณสมบัติเป็นหมอนับเป็นอีกครั้งหนึ่งที่จังกึมได้ยื่นชินอิกปีว่านางไม่มีคุณสมบัติเป็นหมอ ทำให้นางหวอนนิกถึงสมัยที่นางเป็นเด็กนางถูกสบประมาทว่านางไม่มีคุณสมบัติเป็นนางกำนัลขึ้นมา

อาจารย์หลี่เรียกจังกึมเข้ามาพบ นางยินดีช่วยเหลือจังกึม แต่มีข้อแม้ว่าจังกึมต้องพานักเรียนหมอไปงานเฉลิมฉลองที่บ้านได้เท่านั้น แม้พระเจ้าจุงจงทรงเคยตรัสว่าไม่สามารถให้หมอมารักษานางได้ แต่เรื่องนี้ไม่ใช่จะเปลี่ยนแปลงกันง่ายๆวันรุ่งขึ้น มีเพียงจังกึมและชินปีที่ไม่ได้ไป ทั้งสองพากันเข้าเรียนวิชาของชินอิกปี โดยที่ชินอิกปีได้สอนการตรวจคนไข้ให้ทั้งสอง

ชินอิกปีรู้เรื่องที่ต้องการนำหมอมหญิงไปเป็นนางรำ ดังนั้นนางจึงไปปรึกษาหารือกับอาจารย์หลี่ว่าควรจะทำเช่นนี้ได้อย่างไรจะให้หมอมมาเป็นนางรำ อาจารย์หลี่กลับย้อนกลับว่าชินอิกปีเคยรักษาทำให้คนตายมาก่อน อย่าได้เรื่องมากนักไม่ถึงว่าคำพูดของทั้งสองถูกจังกึมได้ยื่นจนหมดสิ้น

ชินปีสอบถามคนไข้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง จากนั้นนางก็ทำการจดบันทึกอย่างละเอียด จังกึมเห็นชินปีทำให้นางค้นพบข้อค้อยของนาง

ชินอิกปีถามนักเรียนถึงอาการป่วยของคนไข้และวิธีการรักษา จังกึมตอบได้อย่างละเอียด นางกล่าวกับชินอิกปีว่าชินปีเป็นคนรู้ว่าคนไข้ป่วยเป็นอะไร ชินอิกปีทดสอบนักเรียนว่าจะแยกแยะสมุนไพรร่วมกับพิษได้อย่างไร หลังจากที่ชินอิกปีได้รับกระดาษคำตอบแล้วก็ถามจังกึมว่าจะแยกแยะได้อย่างไร จังกึมตอบคำถามเขาว่ายาพิษนั้นจริงๆแล้วยากที่จะแยกออกจากกันได้ สำคัญอยู่ที่วิธีการใช้ว่าจะใช้อย่างไร นึกไม่ถึงว่าคำตอบที่จังกึมตอบจะตรงใจชินอิกปีเป็นอย่างมาก

#### ตอนที่ 45

จังกึมบอกกับอาจารย์ชินว่านางคิดได้แล้ว ชินอิกปีดีใจมากที่จังกึมคิดได้ ดังนั้นจึงสั่งสอนว่าการจะเป็นหมอนี่ต้องอยู่บนความซื่อสัตย์ ชินปีบอกจังกึมว่าตอนเป็นเด็กนั้นนางสุขภาพอ่อนแอเป็นเด็กซีโรค ต่อมาได้รับการรักษาจากหมอนหนึ่งทำให้แข็งแรงขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงตั้งปณิธานว่าจะเป็นหมอให้ได้

จิ้งจอกเดินทางมาฮันหยางเพื่อเยี่ยมเยียนจิ้งกิม จากนั้นจิ้งจอกก็ไปเยี่ยมซองอุนแปด เขาบอกจิ้งกิมว่านางสอบไม่ผ่านสามหมวด ดังนั้นจึงไม่ผ่านการคัดเลือกเป็นหมอหญิง จิ้งกิมมีความมั่นใจการสอบถึงกับตะลึงเมื่อได้ยินผลเช่นนั้น ไม่ได้มีแต่จิ้งกิมเท่านั้นที่สอบไม่ผ่านทั้งสามหมวด ซินปีก็สอบไม่ผ่านทั้งสามหมวดด้วยเช่นเดียวกัน ทั้งหมดอยู่ที่อาจารย์หลี่เพียงคนเดียวที่จะให้นักเรียนคนใดสอบผ่านหรือสอบไม่ผ่าน

ซองอุนแปดบอกจิ้งกิมว่าตนไม่มีปัญญาช่วยเหลือจริงๆ เนื่องจากปัญหาไม่ได้อยู่ที่คะแนนแต่อยู่ที่ใครใหญ่ ใครมีอำนาจมากกว่ากัน ซินอีกปีไม่รู้ว่าจะทำอะไร ทั้งที่ไม่อยากทำ ดังนั้นจึงต้องนักเรียนทั้งหมดสอบไม่ผ่าน ได้ทำตุ๊กติ๋ยวต้องการคำอธิบายจากซินอีกปี หลังจากที่ได้ทำตุ๊กติ๋ยวได้รับคำอธิบายจากซินอีกปีแล้วก็สอบถามอาจารย์หลี่ว่าเพราะเหตุใดจิ้งกิมจึงสอบไม่ผ่าน อาจารย์หลี่ตอบได้ทำตุ๊กติ๋ยวว่าจิ้งกิมไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นหมอ ต่อมาได้ทำตุ๊กติ๋ยวล่วงรู้ว่าอาจารย์หลี่ต้องการให้นักเรียนเหล่านี้เป็นนางรำ จึงกราบทูลเรื่องนี้ต่อพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงกริ้วมาก มีรับสั่งให้ห้ามนำหมอหญิงเป็นนางรำอีกต่อไป

จิ้งกิมและหมอหญิงต่างๆ ได้ถูกแยกย้ายให้เป็นหมอหลวงประจำตำแหน่งต่างๆ มินจุงโศกโศกใจมากเมื่อเห็นจิ้งกิมกลับเข้ามาทำงานในวังหลวงอีกครั้ง ไป

#### ตอนที่ 46

จิ้งกิมและซินปีพากันไปรายงานตัวที่ตำแหน่งใน ทั้งสองต้องฝึกงานเป็นเวลาหนึ่งปี หากว่ายังไม่ผ่านก็ไม่สามารถทำงานในวังหลวงได้อีก เริ่มแรกจิ้งกิมต้องนวดเท้าให้นางกำนัลทั้งหลายก่อน รวมทั้งต้องทำงานเบ็ดเตล็ดทุกอย่าง แต่จิ้งกิมก็กักฝืนสู้ไม่ปริปาก

พระมเหสีทรงประชวร หมอหลวงพากันประชุมเพื่อหาวิธีถวายการรักษาพระมเหสี จิ้งกิมพบว่ากิมยงได้รับการคัดเลือกให้เป็นชังกงสูงสุดที่มีหน้าที่ทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจง กิมยงตกใจมากเมื่อเห็นจิ้งกิมปรากฏตัวในวังหลวง ซองอุนแปดบอกว่าพระมเหสีทรงมีอาการคล้ายกับแพ้งลูก ดังนั้นจึงกำชับให้ต้นเครื่องหลวงปรุงอาหารชนิดพิเศษถวายพระมเหสี

มีฝนแดงตามพระวรกายของพระองค์ ทำให้หมอหญิงพากันตกใจ แซชชังกงตกใจมาก เมื่อเห็นจิ้งกิมเป็นหมอหญิง พระมเหสีทรงโศคร้ายที่แพ้งลูก ของโนรู้เรื่องจากแซชชังกง ทำให้นางอดคิดใจไม่ได้ที่แท่นการที่พระมเหสีทรงแพ้งลูกนั้นเป็นฝีมือของยงโนและแซชชังกง

จิ้งกิมรู้ว่ามินชังกงและซางยาถูกโยกย้ายไม่ให้ทำงานในห้องครัวหลวง สภาพของพวกนางน่าสงสารเป็นอย่างมาก เยินเซ็งนั้นหลังจากที่เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าจุงจงได้สักพักหนึ่งแล้วเวลานี้นางก็ถูกทอดทิ้งให้เดี๋ยวตายเช่นกัน

เย็นเซ็งกล่าวกับจังกิมว่านางรู้สึกละอายใจที่ไม่สามารถทำให้พระเจ้าจุงจงทรงโปรดนางได้ หากพระเจ้าจุงจงทรงโปรด เชื่อว่านางสามารถกราบทูลพระเจ้าจุงจงถึงเรื่องที่ฮันซังกุงและจังกิมถูกใส่ร้าย เพื่อที่ทั้งสองจะได้พ้นมลทินเสียที เย็นเซ็งกล่าวต่อไปว่าครั้นนั้นนางอาจส่งส่วยมัดเป่าฮื้อที่พุ่งอาทินเข้าไป เชื่อว่าต้องมีปัญหาอย่างแน่นอน เย็นเซ็งกำชับจังกิมให้ระวังตัวให้ดี เนิงเงินถวายฎีกาต่อพระเจ้าจุงจงเพื่อขอตำแหน่งคืนให้แก่ทหารและคนที่เกี่ยวข้องซึ่งปกป้องเมืองให้รอดพ้นจากการรุกรานของทหารเว่ยกร้าน ได้เท่าवलวู้เช่นนั้นปฎิญาณาว่าจะไม่ให้พวกที่เป็นเสี้ยนหนามได้ตำแหน่งคืนเป็นอันขาด

อีกด้านหนึ่งนั้น ได้เท่าจ้วจ้านเนิงและมินจุงโฮพากันปรึกษาหารือถึงเรื่องคืนตำแหน่งให้แก่ทหารและเจ้าหน้าที่ที่ถูกถอดถอนตำแหน่งไป แต่ทั้งสองก็เกรงว่าพระเจ้าจุงจงจะไม่ทรงหนักแน่นพอและไม่ทรงใช้งานคนเหล่านี้อีกต่อไป

#### ตอนที่ 47

จ้วจ้านเนิงถวายฎีกาต่อพระเจ้าจุงจงว่ารายชื่อบุคคลที่อยู่ในฎีกาฉบับนี้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีความผิดแต่อย่างใด ถ้าหากไม่ใช้งานคนเหล่านี้ ราชสำนักจะขาดคนที่มีความรู้ความสามารถไป พระเจ้าจุงจงทรงทบทวนเหตุการณ์พบว่าตลอดห้าปีที่ผ่านมาถูกทหารเว่ยกร้านรุกราน โดยตลอด แม้ว่าได้เท่าवलวู้คัดค้านก็ตาม แต่พระเจ้าจุงจงก็ไม่ทรงเปลี่ยนพระทัย พระองค์มีรับสั่งคืนตำแหน่งให้บุคคลตามฎีกา การที่ได้เท่าवलวู้คัดค้านทำให้พระเจ้าจุงจงทรงมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อได้เท่าจ้วจั้นมา

มินจุงโฮนัดพบจังกิม มินจุงโฮบอกให้จังกิมรู้ถึงสภาพในราชสำนักที่เป็นอยู่เวลานี้ มินจุงโฮกำชับจังกิมให้ระมัดระวังตัวให้ดี เพราะนางเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่ถูกจ้องเล่นงาน ซินอ๊กปีถูกย้ายเข้ามาทำงานในตำแหน่งฝ่ายใน หมอหลวงสือได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าหมอหลวงของตำหนักใน ที่แท้ทั้งสองต่างหวังว่าได้เท่าवलวู้และแซพันซูลจะให้ความร่วมมือกับราชสำนัก โดยให้ช่วยกันเปลี่ยนพระทัยพระเจ้าจุงจง นึกไม่ถึงว่ากลับได้รับการปฏิเสธจากโอดิมโอและแซพันซูล จากนั้นมินจุงโฮได้ประกาศต่อโอดิมโอและแซพันซูลว่าอย่าคิดเล่นงานจังกิมอีกต่อไป

แซพันซูลนำเรื่องที่เกิดขึ้นเล่าให้แซซังกุงแลกิมของฟัง แซพันซูลก็ตำหนิกิมองเป็นการใหญ่ที่เวลานั้นไม่เล่นงานมินจุงโฮ จนกระทั่งวันนี้จะเล่นงานมินจุงโฮก็ลำบากแล้ว กิมองต้องการให้จังกิมหวดให้ โดยยั่วว่านางเป็นนางกำนัล ส่วนจังกิมเป็นหมอ กิมองฉวยโอกาสนี้เหยียดหยามจังกิม นึกไม่ถึงว่าจังกิมจะไม่ได้ตอบนาง ทั้งยังเตือนให้นางรักษาสุขภาพด้วย

แซซังกุงบอกกับหมอหลวงใหญ่ว่าจังกิมกลับมาแล้ว หมอหลวงใหญ่บอกว่าฉวยโอกาสนี้เล่นงานจังกิมจนอยู่วังหลวงไม่ได้ หลังจากที่พระมเหสีทรงแต่งตั้งแล้ว สุขภาพพระนางก็ยังไม่

แข็งแรงเสียที ส่วนพระพันปีทรงมีพระชนมายุยืนยาว ในเวลานี้พระวรกายก็เสื่อมถอยลง บรรดาหมอลหลวงประชุมกันเพื่อปรึกษาหารือว่าจะถวายการรักษาทั้งสองพระองค์อย่างไร

จังกึมและชินปีพากันไปตรวจชีพจรให้พระมเหสี การวินิจฉัยของจังกึมและ โยลีซึ่งเป็นหมอฟังเข็มนั้นกลับไม่เหมือนกัน นับเป็นอีกครั้งหนึ่งที่พระมเหสีทรงหมดสติไป จังกึมพลิกตำราแพทย์ดู นางประหลาดใจมากที่โรคที่พระมเหสีเป็นอยู่นั้นรักษาไม่หายเสียที โยลีฟังเข็มให้พระมเหสีนี้ไม่ถึงว่ากลับทำให้ทรงอาเจียนออกมา

เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้ได้ทำตุ๊กตี๋ขิวและได้ทำวูกถูพระเจ้าจุงจงทรงตำหนิเป็นอันมาก ได้ทำวูกถนัดหมอลหลวงโดยประกาศว่าหากไม่สามารถถวายการรักษาพระมเหสีให้หายเป็นปกติได้ หมอลหลวงทุกคนต้องถูกลงโทษสถานหนัก จังกึมบอกชินปีว่านางสงสัยว่าในครรภ์ของพระมเหสียังมีทารกซึ่งเสียชีวิตแล้วอยู่ในนั้น

#### ตอนที่ 48

จังกึมถูกหมอลหญิงคนอื่นๆตำหนิว่าพูดจาเหลวไหล แต่โยลีกลับแก้ต่างให้จังกึม ได้ทำวูกกล่าวว่าไม่ควรเชื่อคำวินิจฉัยของหมอฟีกัด ซองอุนแปดเสนอให้โยลีและจังกึมถวายการรักษาพระมเหสีอีกครั้ง การวินิจฉัยของจังกึมและ โยลีไม่เหมือนกัน หมอลหลวงใหญ่สั่งให้ซองอุนแปดเป็นผู้ชี้ขาดว่าจะให้ใครถวายการรักษาพระมเหสี เขาเชื่อมั่นในจังกึม ดังนั้นจึงให้จังกึมถวายการรักษาพระมเหสี

ซองอุนแปดบอกให้จังกึมเตรียมการถวายการรักษาพระมเหสี อีกด้านหนึ่งก็บอกให้โยลีเตรียมการฝังเข็มให้พระมเหสี โยลีเห็นว่าซองอุนแปดไม่เชื่อการวินิจฉัยของนาง ดังนั้นจึงปฏิเสธที่จะฝังเข็มให้พระมเหสี โยลีบอกให้จังกึมถวายการรักษาของพระมเหสีคนเดียว ตนจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง ซองอุนแปดเคารพการตัดสินใจของโยลี ดังนั้นจึงแนะนำวิธีการฝังเข็มให้แก่จังกึมว่าจะต้องฝังเข็มให้กับพระมเหสีอย่างไร

พระมเหสีทรงเสวยโอสถที่จังกึมจัดถวายให้ติดต่อกันเป็นเวลาสองวัน แต่พระมเหสีอาการก็ยังไม่ดีขึ้น ทันใดนั้นเองพระมเหสีทรงมีปฏิกิริยาตอบสนอง พระนางทรงแสดงความเจ็บปวดออกมา ที่แท้พระมเหสีทรงตั้งครรภ์ฝาแฝด โยลียอมรับกับหมอลหลวงทั้งหลายว่าละอายใจที่วินิจฉัยผิดพลาด แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าจังกึม โยลีกลับพูดกับจังกึมว่าจะไม่มีวันยอมแพ้ให้นางเป็นอันขาด ในเวลานี้โยลีเกิดความอิจฉาริษยาจังกึมขึ้นมาแล้ว มินจุงโฮเสนอต่อจ้าวจ้านเฉินว่าให้ตัดตอนที่ดินของขุนนางทั้งหลายนำมาซื้ออาวุธเพื่อปกป้องบ้านเมือง หัวหน้าองค์กรก็ทูลเสนอต่อพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงเห็นด้วย ได้ทำวูกไม่เห็นด้วยเพราะเป็นฝ่ายเสียประโยชน์

สองเขาทรงว่าหมอฟีกัดถวายการรักษาพระนาง ดังนั้นจึงมีรับสั่งให้ซองอุนแปดพานางมาถวายการรักษาพระนางเป็นการส่วนพระองค์ พระมเหสีทรงแข็งแรงขึ้นทีละน้อยๆ แต่อีกด้านหนึ่งนั้น อาการพระพันปีกลับทรุดหนักลงทุกที พระเจ้าจุงจงทรงสดับว่าพระพันปีปฏิเสธการถวายการรักษา พระพันปีและพระมเหสีเสด็จเยี่ยมพระพันปี แต่กลับไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าเยี่ยม

ที่แท้ทั้งหมดเป็นฝีมือของแซซังกุงและใต้เท้าวู ทั้งสองทูลพระพันปีว่าชินอ๊กปีวินิจฉัยโรคผิด ทั้งยังใส่ร้ายอาจารย์หลี่ว่าเป็นผู้สั่งให้หมอฟีกัดมาเป็นนางรำ จนอาจารย์หลี่ต้องออกจากราชการ ที่แท้อาจารย์หลี่มีศักดิ์เป็นพระญาติของพระพันปี พระพันปีทรงรับฟังคำใส่ร้าย ดังนั้นจึงปฏิเสธการถวายการรักษาของชินอ๊กปี ชินอ๊กปีนำโอสถถวายพระพันปี นางกลับปฏิเสธที่จะเสวยโอสถที่ชินอ๊กปีนำมาถวาย

#### ตอนที่ 49

ชินอ๊กปีนำโอสถมาถวายพระพันปีที่ตำหนักหลวง เมื่อมาถึงพบว่าหมอลวงใหญ่มาที่ตำหนักหลวง ทันทีที่พระพันปีทอดพระเนตรชินอ๊กปี พระนางก็ทรงกริ้วขึ้นมา ชินอ๊กปีทูลพระพันปีว่าแม้ชีวิตตนจะหาไม่ ก็ขอให้พระพันปีเสวยโอสถที่นำมาถวาย พระพันปีทรงตำหนิชินอ๊กปีที่ป็นเหตุให้อาจารย์หลี่พระญาติของพระนางต้องออกจากราชการ ชินอ๊กปีได้ยืนเช่นนั้นจึงทูลลา อีกด้านหนึ่งนั้น จึงก็มเป็นห่วงว่าใต้เท้าวูและแซซังกุงต้องเล่นงานมินจุนโฮและจ้าวจ้านเจิน

มินจุนโฮบอกซองอุนแปดว่าพระพันปีทรงไม่ยอมรับการถวายการรักษาจากหมอลวง เชื่อว่าที่เป็นเช่นนั้นต้องเป็นฝีมือของแซซังกุงและใต้เท้าวูอย่างแน่นอน ซองอุนแปดบอกมินจุนโฮว่าอาการป่วยของพระพันปีมีพระประสงค์ให้พระเจ้าจุงจงทรงเลือกระหว่างพระนางกับจ้าวจ้านเจิน

อาการประชวรของพระพันปีหนักขึ้นทุกที พระมเหสีกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าพระนางไม่สามารถทูลเกลี้ยกล่อมให้พระพันปียอมรับการถวายการรักษาได้ พระเจ้าจุงจงทรงไม่มีทางเลือกอื่น ดังนั้นจึงตัดสินพระทัยปลดชินอ๊กปี จ้าวจ้านเจินต้องการให้พระเจ้าจุงจงทรงเชื่อมั่นในพระองค์เอง อย่าหลงเชื่อคำคน พระเจ้าจุงจงทรงรับสั่งต่อจ้าวจ้านเจินว่าพระองค์เป็นลูกอตัญญูไม่ได้ แม้ว่าชินอ๊กปีต้องออกจากราชการแล้วก็ตาม แต่ก็ยังทูลเกลี้ยกล่อมให้พระพันปียอมรับการถวายการรักษา นึกไม่ถึงว่าพระพันปีทรงยืนยันกรานว่าจะไม่รับการถวายการรักษาจากหมอดคนใดทั้งสิ้น จึงก็มิใช้ชีวิตของนางเดิมพันกับพระพันปี โดยต้องการให้พระพันปีทลายปริศนาที่นางตั้งขึ้น ถ้าหากพระพันปีไม่สามารถตอบปริศนาได้ ก็ขอให้พระนางยอมรับการถวายการรักษา แต่ถ้านางเป็นฝ่ายแพ้ นางยินดีรับโทษประหาร จึงก็ให้เวลาพระพันปีหนึ่งวันเพื่อตอบปริศนาของนาง

พระเจ้าจุงจงและพระมเหสีทรงสดับเรื่องทนายปริศนา หมอหญิง แซ่ชังกุง คังดึกคูและ แซ่พันซุลต่างก่อกลุ่มที่จะหาคำตอบถวายพระพันปี ของโนสั่งให้นางกำนัลทั้งหลายไปหาคำตอบ เวลา นี้ข้าราชการต่างพากันวุ่นกับการค้นหาคำตอบปริศนาคำทายของจังกึม

ในที่สุดกึมของก็ค้นพบคำตอบ นางนำคำตอบไปบอกแซ่ชังกุง แซ่ชังกึมรับนำคำตอบ ที่กึมของนำมาบอกขึ้นกราบทูลพระพันปี เชื่อว่าพระพันปีต้องชนะจังกึมอย่างแน่นอน นึกไม่ถึงพระพันปี กลับไม่ตอบคำตอบตามที่แซ่ชังกุงถวาย พระพันปีทรงยอมรับการถวายการรักษา โดยให้จังกึมถวาย การรักษา พระเจ้าจุงจงและพระมเหสีเสด็จมาเยี่ยมพระพันปี ในที่สุดพระพันปีก็ทรงค้นพบคำตอบ จังกึมอธิบายคำตอบของปริศนาให้พระพันปี เนื่องจากปริศนานี้เองจึงทำให้พระพันปีเข้าพระทัยว่าพระเจ้า จุงจงสำคัญต่อพระยาอย่างแท้จริง พระพันปีทรงตั้งพิธีและยอมรับการถวายการรักษาที่สำคัญพระนาง ทรงโปรดจังกึมแล้ว

#### ตอนที่ 50

หลังจากที่พระเจ้าจุงจงทรงเสด็จกลับจากเยี่ยมพระพันปีแล้ว พระองค์ได้พบกับเอนเซ็ง นึกไม่ถึงพระองค์ทรงจำเอนเซ็งไม่ได้ ทำให้เอนเซ็งเสียใจมาก หลังจากที่พระพันปีเสวยไอศพลไปแล้ว พระนางก็ทรงอาเจียน พระเจ้าจุงจงทรงรู้เรื่องนี้เข้า พระองค์ทรงเอาโทษจังกึม หมอหลวงใหญ่กราบทูล พระเจ้าจุงจงว่าต้องให้พระพันปีเสวยยาต่อไปสักพัก เพราะยากำลังออกฤทธิ์ พระเจ้าจุงจงทรงสดับ เช่นนั้นทำให้พระองค์ละอายพระทัยที่ดำเนินไปเสียก่อน

บรรดาหมอหลวงต่างไม่รู้ว่าจะถวายการรักษาพระพันปีอย่างไรดี ซินอ๊กปีกล่าวกับทุกคนว่าให้ดูอาการสักพักหนึ่งก่อนอย่าเพิ่งใจร้อน จากนั้นซินอ๊กปีก็แนะนำวิธีการรักษาให้จังกึมและซินปี ซินอ๊กปีพบว่าพระพันปีทรงประชวรด้วยโรคเหน็บชา ซึ่งอาการหนักมากในเวลานี้ไม่สามารถถวายการรักษาด้วยไอศพลหรือการฝังเข็มก็ตาม

จังกึมศึกษาพฤติกรรมอาการของพระพันปี นางพบว่าพระพันปีทรงไม่โปรดเสวย อาหารที่ป้องกันโรคเหน็บชา จังกึมนำเรื่องนี้ไปปรึกษาหารือกับซินอ๊กปี ทั้งสองตกลงกันว่าจะทำยา ลูกกลอนถวายพระพันปี เพราะต้องการทำอย่างเงียบๆ จังกึมไปขอยืมเครื่องทำยา ลูกกลอนจากเอนเซ็ง พระพันปีไม่ทรงโปรดเสวยกระเทียม การที่พระพันปีไม่เสวยยา ลูกกลอน เนื่องจากยา ลูกกลอนต้องมี ส่วนผสมของกระเทียมผสมอยู่ด้วย

โยลีถามซินอ๊กปีว่าเหตุใดไม่อนุญาตให้ตนทำยา ลูกกลอนถวายพระพันปี ซินอ๊กปี อธิบายว่าให้จังกึมรับผิดชอบทำยา ลูกกลอนเหมาะสมกว่า โยลีได้ฟังเช่นนั้นยิ่งเกิดความริษยาจังกึม โยลี

สะครอยตามจังกิมถึงรู้ว่าจังกิมใช้กระเทียมเป็นส่วนผสมในยาลูกกลอน ขณะที่โยลีนำเรื่องนี้ไปบอกกับหมอลวงใหม่ให้พระพันปี

หมอลวงใหญ่ไม่ถว้ายาลูกกลอนอีกต่อไป โดยเปลี่ยนจากยาลูกกลอนเป็นยาน้ำ นึกไม่ถึงว่าหลังจากที่พระพันปีเสวยโอสถเข้าไปแล้วกลับไม่อาเจียนอีกเลย พระพันปีรับสั่งว่ายาลูกกลอนได้ผลดีจริงๆ พระมเหสีทูลพระพันปีว่าในยาลูกกลอนมีกระเทียมผสมอยู่ พระพันปีทรงสับสนเช่นนั้นจึงมีรับสั่งให้จังกิมและชินอ๊กปีเข้าเฝ้า พระพันปีรับสั่งถามจังกิมว่าเพราะเหตุใดจึงไม่ได้กลิ่นกระเทียม จังกิมทูลอธิบายว่านางใช้วิธีการปรุงพิเศษ ทำให้ไม่มีกลิ่นกระเทียมออกมา พระพันปีรับสั่งชมเชยในความสามารถของจังกิมว่าลึกล้ำเหลือเกิน

พระเจ้าจุงจงทรงล่วงรู้ว่าพระพันปีทรงแข็งแรงขึ้นเป็นลำดับ ทำให้พระองค์เบาพระทัยลงได้ ในเวลานี้สามารถฝังเข็มถวายพระพันปีได้แล้ว ในที่สุดหมอลวงทั้งหลายก็เบาใจที่เห็นอาการของพระพันปีดีขึ้นคืน ดันเครื่องจิ้งได้พบกับจังกิม นางกล่าวว่านางมีเรื่องสำคัญต้องขอความช่วยเหลือจากจังกิม แผนการชั่วร้ายของแซซังกุงล้มเหลว นางจึงหาเรื่องกดดันหมอลวงโดยให้หมอลวงหาเรื่องเล่นงานจังกิม นึกไม่ถึงแอบได้ยินคำสนทนาจนหมดสิ้น

#### ตอนที่ 51

โยลีสู้เรื่องราวบาดหมางระหว่างแซซังกุงและจังกิม นางพูดกับกิมยงว่าจะหาวิธีเล่นงานจังกิมจนอยู่ในวังหลวงอีกต่อไปไม่ได้ นึกไม่ถึงกิมยงกลับไปไม่ได้เห็นด้วยหรือคัดค้านแต่อย่างใด มินซังกุง, ซางยา, จังกิมและเยนเซียงต่างสังสรรค์กัน มินซังกุงรู้ว่าเยนเซียงได้เข้าเฝ้าพระเจ้าจุงจง แต่กลับไม่กล้าเฝ้าหน้าให้พระองค์ทอดพระเนตร ดังนั้นจึงพานางไปสอนวิธีเอาพระทัยพระเจ้าจุงจงเพื่อให้พระองค์ทรงโปรดปรานนาง

คืนเดียวกันนั่นเอง พระเจ้าจุงจงเสด็จมาหาเยนเซียง แม้ว่าเยนเซียงจะมีอาการเคอะเขินขณะที่ถว้ายาปรนนิบัติพระเจ้าจุงจง แต่พระเจ้าจุงจงกลับมามีความรู้สึกว่าเยนเซียงน่ารัก นับเป็นอีกครั้งหนึ่งที่เยนเซียงเป็นที่ทรงโปรดของพระเจ้าจุงจง

พระมเหสีมีรับสั่งให้จังกิมเฝ้า พระนางทรงถามจังกิมว่าเพราะเหตุใดต้องเสี่ยงตายทนายปรีศนาพระพันปี จังกิมทูลว่านางต้องการช่วยชินอ๊กปี พระมเหสีทรงจำได้ว่าจังกิมเคยทำงานในครัวหลวงมาก่อน พระมเหสีรับสั่งกับจังกิมต่อไปว่าพระนางคิดถึงฮันซังกุง จังกิมฉวยโอกาสนี้เรียกร้องความเป็นธรรมให้กับฮันซังกุง หลังจากที่พระมเหสีทรงรับฟังเรื่องราวจากจังกิมแล้ว พระนางก็ทรงรู้สึกเหมือนกันว่าเป็นเช่นนั้นนั้นต้องมีอะไรไม่ชอบพากลอย่างแน่นอน



พระมเหสีรับสั่งว่าถูกชะตากับจิ้งกิ้ง พระนางทรงรับปากว่าต่อไปจะหาทางคืนฐานะในวังหลวงให้นางดั้งเดิม จากนั้นพระนางก็มีรับสั่งให้จิ้งกิ้งทำของเสวยมาถวายพระนาง นึกไม่ถึงว่ากิมของนำของเสวยขึ้นถวาย กิมของเห็นพระมเหสีเสวยอย่างสำราญ ทำให้กิมของต้องยกของเสวยที่นางทำมาถวายกลับไป กิมของถามโยลีว่าต้องการอะไร โยลียังไม่ทันตอบคำถามกิมของ ก็ยกบอกโยลีเล่นงานจิ้งกิ้งตามถนัด

เกิดโรคระบาดขึ้นกับชาวเมือง โยลีอาสาไปทำงานรักษาเพื่อสร้างความคิดความชอบ ต่อมาได้มีนางกำนัลฝักหัดนางหนึ่งป่วยหนัก หลักจากที่โยลีสู้เรื่องแล้ว นางกลับไม่บอกให้จิ้งกิ้งรู้ ทั้งยังใส่ร้ายจิ้งกิ้งว่าเอาแต่ถวายงานรับใช้พระมเหสี หมอหลวงใหญ่รู้ว่าจิ้งกิ้งขาดงาน ดังนั้นจึงลงโทษจิ้งกิ้งให้ทำงานเบ็ดเตล็ดทั่วไป

ซองฮุนเปิดถามบรรดาหมอหญิงว่าเพราะเหตุใดไม่ส่งรายงานของแสดงให้ครัวหลวง หมอหญิงตอบว่าจิ้งกิ้งทำความสะอาดแต่กลับไม่เห็นอะไร จิ้งกิ้งตอบว่าไม่เห็นรายงาน ทุกคนพากันค้นหาจนในที่สุดก็พบรายงานของแสดงที่มีถึงห้องครัวหลวง ที่แท้ทั้งหมดเป็นฝีมือ โยลีที่จ้องเล่นงานจิ้งกิ้ง

## ตอนที่ 52

จิ้งกิ้งถูกโยลีให้ร้าย ด้วยความโกรธจึงสอบถามโยลีว่าทำไมถึงทำกับนางเช่นนี้ ทั้งสองมีปากเสียงกันขึ้นมาในที่สุดทันใดนั้นเอง โยลียิ่งหนีไปเห็นชินอีกปี ดังนั้นจึงเสแสร้งทำเป็นร้องไห้กับจิ้งกิ้ง จิ้งกิ้งกล่าวด้วยความโกรธว่านางไม่มีคุณสมบัติจะอยู่ในสภาพแพทย์อีกต่อไป ชินอีกปีได้ยินเช่นนั้นจึงตัดสินใจย้ายจิ้งกิ้งไปรักษาชาวบ้าน

หมอหลวงใหญ่ต้องการให้จิ้งกิ้งไปรักษาโรคระบาดให้แก่ชาวบ้านแทนโยลี หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจแล้วค่อยกลับเข้าวังหลวง ถึงว่าจิ้งกิ้งตระหนักดีว่านางไม่ได้มีความผิดแต่อย่างใด แต่ก็ไม่มีทางเลือกจำต้องปฏิบัติตามคำสั่ง ที่แท้หมอหลวงใหญ่มีความสัมพันธ์ฉันท์ชู้สาวกับโยลี โยลีบอกว่าภารกิจของนางเสร็จสิ้นแล้ว ส่วนที่ว่าจะทำอะไรต่อไปเป็นหน้าที่ของหมอหลวงใหญ่ มินจุงโฮก็ได้รับการมอบหมายให้เป็นรองผู้ตรวจสอบบัญชี ทั้งมินจุงโฮและจิ้งกิ้งต้องไปทำงานด้วยกัน

หมอหลวงใหญ่ให้จิ้งกิ้งทำงานในห้องยา โดยไม่ต้องรักษาโรคให้ชาวบ้าน ที่แท้เป็นอีกแผนการหนึ่งที่เล่นงานจิ้งกิ้ง มินจุงโฮเตรียมตัวเดินทางกลับวังหลวงเพื่อรายงานว่ามีหมอไม่เพียงพอรักษาโรคให้ชาวบ้าน จำเป็นต้องขอกำลังเพิ่มเติม ทันใดนั้นเอง ทหารได้จับพ่อค้าขายยาชนิดพิเศษได้คนหนึ่ง พ่อค้าให้การว่าจิ้งกิ้งขายยาถูกกลอนให้ตน ผู้ตรวจบัญชีต้องการลงโทษจิ้งกิ้งสถานหนัก โชค

ดีที่จ้างฟ่งซื้อเข้ามาพอดี จ้าวฟ่งซื้อบอกว่าพ่อค้าขายยาได้รับการจ้างวานจากผู้ไม่ประสงค์ดี ด้วยเหตุนี้เองทำให้จังกิมพันผิด

โยลีและหมอหลวงฝักหัดพากันนำยาไปยังสถานที่ที่เกิดโรคระบาด โยลียุติเรื่องที่จ้างฟ่งซื้อทำลายแผนการจนพังยับเยิน มินจุงโฮกลับมามายังสถานที่เกิดโรคระบาด มินจุงโฮประกาศว่าอำมาตย์โย้วตัดสินใจทิ้งหมู่บ้าน ผู้ตรวจบัญชีกำชับให้หมอฝักหัดทำงานด้วยความระมัดระวัง โยลีบอกให้หมอฝักหัดอื่น ๆ ว่าจะต้องเดินทางกลับในวันรุ่งขึ้นนี้ไม่ถึงโยลีสบโอกาสเล่นงานจังกิม ครั้นนี้โยลีบอกให้จังกิมออกไปซื้อยาที่นอกหมู่บ้าน แล้วค่อยเดินทางกลับเข้าหมู่บ้านในวันรุ่งขึ้น

พวกเจ้าหน้าที่พากันออกจากหมู่บ้าน เมื่อจังกิมกลับมาที่เมืองพบว่าชาวบ้านต่างพากันหดหู่ ทำให้นางรู้ว่านางและชาวบ้านถูกขังอยู่ในบ้าน บรรดาหมอหลวงนัดแนะสถานที่พบกัน มีเพียงจังกิมเท่านั้นที่หายไป มินจุงโฮสันนิษฐานว่าจังกิมถูกทิ้งไว้ในหมู่บ้าน ดังนั้นจึงย้อนกลับไปหมู่บ้านอีกครั้งเพื่อตามหา

มินจุงโฮรู้ว่าเมื่อกลับเข้าหมู่บ้านแล้วไม่สามารถกลับออกมาได้อีก เพื่อจังกิมแล้วมินจุงโฮยื่นกรานว่าจะเข้าไปในหมู่บ้านให้ได้ มินจุงโฮต้องการพาจังกิมไปจากหมู่บ้าน นี้ก็ไม่ถึงว่ากลับถูกชาวบ้านล้อมไว้ มินจุงโฮถูกชาวบ้านรุมทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ จังกิมเป็นห่วงความปลอดภัยของมินจุงโฮ ดังนั้นจึงรับปากชาวบ้านว่าจะอยู่ที่หมู่บ้านเพื่อรักษาชาวบ้านต่อไป

### ตอนที่ 53

ชาวบ้านรู้ว่ายาไม่เพียงพอที่จะใช้รักษาพวกตน ดังนั้นจึงพากันจับตัวมินจุงโฮมาโดยเค็มที่นั่นคิดระบายนความแค้นให้หน้าใจ จังกิมอธิบายนให้ชาวบ้านเข้าใจว่ามีเพียงมินจุงโฮเท่านั้นที่สามารถออกไปหาขามาได้ หลังจากที่ชาวบ้านได้ยินเช่นนั้นแล้วจึงให้เวลามินจุงโฮหนึ่งวัน มิฉะนั้นแล้วจะฆ่าจังกิม

จังกิมบอกสถานที่ซื้อยาให้มินจุงโฮ ที่จริงแล้วจังกิมรู้ว่าร้านยานั้นถูกปล่อยร้างแล้ว การที่นางทำเช่นนั้นเพราะต้องการให้มินจุงโฮออกจากเมืองไปอย่างปลอดภัย จังกิมรักษาชาวบ้านเนื่องจากนางหักโหมจนเกินไปจึงล้มป่วยลง ได้เท่าๆ เชื่อว่ามินจุงโฮหายไปจากการหลบหนี พวกหมอหลวงต่างคิดว่าจังกิมพยายามหลบหนี โยลินำเรื่องนี้รายงานต่อกิมของโดยยืนยันว่าจังกิมจะไม่มีวันกลับมาได้อีก กิมของถามโยลีว่าต้องการอะไรตอบแทน โยลิลลับหึกเหมียมอยากได้ร้านขายยาของแซ่พันซูล

มินจุงโฮไม่กลับเข้าไปในหมู่บ้านเสียที ทำให้ชาวบ้านเครียดแค้นมาก จึงจับจังกิมไปขังไว้ในโกดัง จากนั้นหมู่บ้านก็เกิดไฟไหม้ จังกิมอยู่ในโกดังก็เกิดหมดสติไป มินจุงโฮรีบรุดหน้ามาที่

หมู่บ้านและได้ช่วยชีวิตจังกึมไว้จยพ้นจากอันตรายในที่สุดจังกึมก็ฟื้นได้สติคืนมา ทั้งสองดีใจมากที่พบกันอีกครั้ง

มินจุงโฮและจังกึมพากันปลอมชาวบ้าน จังค็อกเสียงอันตรายบุกเข้าหมู่บ้าน จากนั้นนางก็ช่วยรักษาโรคให้ชาวบ้านจังค็อกพบว่าโรคที่ชาวบ้านเป็นไม่ได้เป็นโรคติดต่อ จังกึม จังค็อก และมินจุงโฮพากันค้นหาสาเหตุของโรค ในที่สุดก็พบว่ามิสาเหตุมาจากพืชผักที่เน่าจนทำให้ชาวบ้านได้รับพิษกันไปทั่ว

หมอลหวงของบอกกับหมอลหวงใหญ่ว่าจะต้องเกิดเรื่องขึ้นกับจังกึมอย่างแน่นอน ทำให้นางไม่สามารถกลับเข้าวังหลวงได้ หลังจากที่จังกึมรู้สาเหตุที่ทำให้ชาวบ้านเป็นโรคแล้วก็จัดยารักษาชาวบ้าน ทำให้ชาวบ้านที่ป่วยอยู่หายเป็นปกติ จังกึมและมินจุงโฮออกไปตรวจสอบสวนผักใกล้เคียงจังกึมพบว่าผักสดที่ปลูกไว้สำหรับส่งให้วังหลวงนั้นเป็นโรค หลังจากที่ล่วงรู้เช่นนี้แล้ว จังกึมชักชวนมินจุงโฮกลับไปรายงานเรื่องนี้ให้วังหลวงรู้

แต่น่าเสียดายที่ทันทีที่ทั้งสองกลับถึงวังหลวงกลับพบว่าทั้งสองถูกออกจากราชการ จังกึมรายงานว่าการที่ชาวบ้านเป็นโรคนั้นมิสาเหตุมาจากผักเน่า แต่แซชชังกกลับไม่เชื่อคำพูดของจังกึม นางกล่าวว่าเรื่องนี้นางจะพิสูจน์เอง

#### ตอนที่ 54

บรรดาหมอลหวงพากันไปประชุมเรื่องโรคระบาดที่เกิดขึ้น หมอลหวงของและได้เท้าวยอมรับว่าคำพูดของจังกึมเป็นความจริง แต่แซชชังกกลับไม่เชื่อคำพูดของจังกึม มินจุงโฮได้ยืนเช่นนั้นจึงทำให้แซชชังกกินผักที่เป็นสาเหตุของโรค แซชชังกต้องการพิสูจน์ว่าคำพูดของจังกึมไม่เป็นความจริง จึงกินผักนั้นเข้าไป วันรุ่งขึ้นแซชชังกล้มป่วยลง

จังกึมรักษาแซชชังก ก็มยงต้องการขับไล่จังกึมออกจากวังหลวง จังกึมถามก็มยงว่ากลัวอะไร แซชชังกต้องการพิสูจน์ว่านางทำอะไรตรงไปตรงมา ดังนั้นจึงยอมรับการรักษาจากจังกึม ขณะที่จังกึมกำลังฝึงเข็มให้แซชชังกอยู่นั้นเอง จังกึมก็หวนนึกถึงการตายของแม่และฮันชังก ทำให้จังกึมลังเลว่าจะฝึงเข็มช่วยชีวิตหรือฆ่าชังกดีหรือไม่ แต่ในที่สุดจังกึมก็ตัดสินใจฝึงเข็มช่วยชีวิตแซชชังก

หลังจากที่พระเจ้าจุงจงทรงทราบรู้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้เกิดจากโรคระบาด ทำให้พระองค์เบาพระทัย ได้เท้าจูงโยกโอกาสนี้กราบทูลถึงความผิดของมินจุงโฮ ในที่สุดมินจุงโฮก็ต้องออกจากราชการ หลังจากที่จังค็อกรู้ว่าเกิดเรื่องขึ้นกับมินจุงโฮแล้วนางก็นำเรื่องนี้ไปบอกได้เท่าเซ็น เขา

จึงถวายฎีกากราบทูลความจริงต่อพระเจ้าจุงจง พระเจ้าจุงจงทรงกริ้วมากเมื่อรู้ความจริง พระองค์ทรงตำหนิได้เท่าๆที่ให้ร้ายมินจุงโฮ พระเจ้าจุงจงเห็นมินจุงโฮมีความชอบจึงรับสั่งเรียกมินจุงโฮเข้าเฝ้า

หมอลหญิงถามจังกึมและ โยลีถึงเรื่องการออกจากหมู่บ้านว่ามีภาระนัดแนะกันอย่างไร ทั้งสองกลับพูดไม่ตรงกัน โยลิกล่าวกับหมอลหวงทั้งหลายว่านางไม่สามารถร่วมงานกับจังกึมได้ หมอลหวงใหญ่จึงมีคำสั่งย้ายจังกึม ขณะที่จังกึมกำลังเตรียมออกเดินทางนั่นเอง มินจุงโฮกลับบอกให้นางไม่ต้องไป ที่แท้มินจุงโฮได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น โดยให้มาดูแลบรรดาหมอลหวงทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้เองทำให้จังกึมอยู่ในวังหลวงต่อไปได้ แต่การที่มินจุงโฮคอยปกป้องจังกึมทำให้บรรดาหมอลหวงต่างสงสัยว่ามินจุงโฮและจังกึมต้องมีความสัมพันธ์พิเศษกันอย่างแน่นอน

แซชชังกูรู้เรื่องจากโยลีว่ามินจุงโฮปกป้องจังกึมจนทำให้นางสามารถอยู่ในวังต่อไปได้ แซชชังกูมอบของที่โยลีต้องการให้นางเพื่อให้โยลียกเลิกกับนางต่อไป อีกด้านหนึ่งกังกดึกก็บอกว่ายินแข็งตั้งครุฑแล้ว

ยองโนเป็นตัวแทนแซชชังกูไปเยี่ยมเยียนเย็นเซ็ง เย็นเซ็งฝากให้ยองโนไปบอกแซชชังกูว่านางต้องการยกตำแหน่งให้แก่มินชังกู มินชังกูซาบซึ่งน้ำใจมากที่เย็นเซ็งมีน้ำใจต่อนาง พระมเหสีตัดสินพระทัยเลื่อนตำแหน่งเย็นเซ็งเป็นพระสนม จังกึมนำข่าวดีนี้ไปบอกเย็นเซ็ง ทุกคนต่างพากันดีใจกับเย็นเซ็ง แซชชังกูไม่พอใจที่เย็นเซ็งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระสนม ในที่สุดแผนการอันชั่วร้ายของแซชชังกูก็ปรากฏออกมา

## ตอนที่ 55

กึมยองได้รับการมอบหมายให้ดูแลเรื่องอาหารให้เย็นเซ็ง เนื่องจากรสปากของเย็นเซ็งเปลี่ยนไป กึมยองจึงต้องเตรียมอาหารหลากหลายอย่างให้เย็นเซ็ง ในงานฉลองที่เย็นเซ็งได้เลื่อนขึ้นเป็นพระสนม แซชชังกูถวายการเคารพต่อเย็นเซ็ง เย็นเซ็งพูดว่าถ้าของชังกูได้เห็นภาพนี้ เชื่อว่านางคงต้องสะใจอย่างแน่นอน แซชชังกู แซพันซุลและกึมยองต่างพากันวางแผนเล่นเกมเย็นเซ็งให้นางแท้งลูกให้ได้

จังกึมได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหมอลหวง นางได้รับการมอบหมายให้ถวายการดูแลพระมเหสี ส่วนโยลีได้รับการมอบหมายให้ดูแลเย็นเซ็ง หมอลหวงคนอื่นๆต่างพากันเห็นใจโยลี ทุกคนปักใจเชื่อว่าจังกึมอาศัยบารมีของมินจุงโฮทำให้นางมีวันนี้

แซชชังกูบอกให้โยลีหาทางทำให้เย็นเซ็งแท้งลูก จังกึมเห็น โยลีดูแลเย็นเซ็งอย่างดีโดยเตรียมอาหารนานาชนิดให้นาง ทำให้จังกึมเบาใจ

เย็นเซ็งบอกโยลีว่านางปวดศีรษะ อีกทั้งหูของนางก็รู้สึกมีเสียงแว่วๆดังขึ้นมา โยลีบอกว่าการที่เย็นเซ็งรู้สึกเช่นนี้นั้นอาจมีสาเหตุมาจากหวัด ซึ่งจะเป็นมากในหมู่ผู้หญิงตั้งครรภ์ จึงก็มฉวยโอกาสตอนที่โยลีไม่อยู่เข้าไปเยี่ยมเย็นเซ็ง เย็นเซ็งมีท่าทางกังวลสืบเนื่องจากแม่ของนางต้องตายเพราะคลอดนาง จึงก็ถามเย็นเซ็งว่าเป็นอย่างไรบ้าง จึงก็มก็ตรวจชีพจรให้นางพบว่านางไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับหวัดแต่เป็น โรคลม

จึงก็มขอคำแนะนำจากซินอ๊กปีว่าถ้าหากหญิงตั้งครรภ์เป็น โรคลมแล้วกินอาหารมันๆ เข้าไปจะเป็นอย่างไรบ้าง ซินอ๊กปีบอกว่าจะมีอันตรายทั้งแม่และลูกได้ จึงก็มรู้เช่นนั้นจึงปักใจเชื่อว่าจะต้องเป็นฝีมือโยลีอย่างแน่นอน ซินอ๊กปีสั่งให้หมอลหวงไปตรวจอาการให้เย็นเซ็ง ทุกคนต่างออกความเห็นเป็นเสียงเดียวกัน อาจารย์หลี่ตำหนิโยลีที่ตรวจผิดพลาด โยลียืนยันกรานว่านางไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อเย็นเซ็ง ซินอ๊กปีสั่งพักงานโยลี แต่หมอลหวงใหญ่กลับออกหน้าปกป้องโยลี

จึงก็มเตือนโยลีว่าอย่าได้คิดร้ายต่อคนอื่น รวมทั้งฝากนางไปบอกแซ่ชังกุงด้วย นางไม่มีวันยอมให้รังแกง่ายๆจึงก็มบอกมินชังกุงว่าเย็นเซ็งเป็น โรคลม เนื่องจากถูกลูกแซ่ชังกุงบงการให้นางให้ร้ายเย็นเซ็งโดยให้เย็นเซ็งกินของแสลง จึงก็มกำชับให้ชางยาและมินชังกุงเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ และคอยดูแลเย็นเซ็งให้ดี จึงก็มพูดกับมินจุงโฮว่านางเกรงว่าจะมีคนพลอยเดือดร้อนเพราะนาง ดังนั้นจึงบอกให้มินจุงโฮสืบหาสาเหตุที่พระเจ้าจุงจงประชวรในเวลานั้นออกมาโดยเร็ว จึงก็มต้องกลับเข้าไปค้นประวัติการประชวรของพระเจ้าจุงจงในห้องอักษร นำเสียดายที่ยามแน่นหนา จึงก็มจึงขอความช่วยเหลือจากใต้เท้าต้นเครื่องและซองอุนเป็ด แต่ทั้งสองกลับปฏิเสธไม่ให้ความช่วยเหลือจึงก็ม

## ตอนที่ 56

จึงก็มกราบทูลพระพันพันปีโดยอ้างว่าเป็นห้วงพระนางจะมีโรคแทรกซ้อน ดังนั้นจึงทูลขอให้พระมเหสีทรงอนุญาตให้นางเข้าไปค้นคว้าเพิ่มเติมในห้องอักษร แม้ว่าพระมเหสีทรงอนุญาตแต่จึงก็มกลับไม่ได้รับความสะดวกจากองครักษ์ จึงก็มขโมยบันทึกการรักษาของพระเจ้าจุงจงได้ในที่สุด จากนั้นก็นำบันทึกการรักษาของพระเจ้าจุงจงไปหาจิ้งด็อก จึงก็มและจิ้งด็อกทั้งสองช่วยกันคัดลอกบันทึกการรักษาพระเจ้าจุงจง จากนั้นจึงก็มขอร้องให้จิ้งด็อกช่วยเสาะหาคนที่มีอาการป่วยคล้ายกับพระเจ้าจุงจงนำมาวิเคราะห์สาเหตุ

ก็มของตัดสติใจตัดใจจากมินจุงโฮ ดังนั้นจึงปรุงอาหารมีรสสุดท้ายให้มินจุงโฮ ก็มของกล่าวกับมินจุงโฮว่านอกจากพระเจ้าจุงจงแล้ว มินจุงโฮเป็นอีกคนที่นางอยากทำอาหารให้ มินจุงโฮได้ยินเช่นนั้นถึงกับพูดไม่ออก รุ่งขึ้น ก็มของบอกกับแซ่ชังกุงว่านางจะหาทางเล่นงานมินจุงโฮและจึงก็มเอง

แซ่ชังกงสั่งให้ขุนปีกเกไปเชิญคังคิกคุมมาทานอาหารด้วยกัน โดยเสิร์ฟทำเป็นมีเจตนาดีต้องการหารู้ให้จังกิม แต่ความจริงแล้วต้องการหยั่งเชิงดูความสัมพันธ์ระหว่างมินจุงโฮกับจังกิม เพื่อที่ต่อไปจะได้หาเรื่องเล่นงานจนทั้งสองอยู่ในวังหลวงต่อไปไม่ได้ นึกไม่ถึงว่าคังคิกจะเกือบหลงติดกับแซ่พันซุลเข้า โชคดีที่ภรรยาของคังคิกเข้ามาขอตัวคังคิกกลับบ้านเสียก่อน ต่อมาภรรยาของคังคิกบอกจังกิมว่าหากคบค้ากับมินจุงโฮต่อไปจะมีผลกระทบต่ออนาคตของตนเอง จังกิมก็คลั่งคลุ้มใจอย่างมากเมื่อได้ยินเช่นนั้น พระเจ้าจุงจงทรงประชวร หมอหลวงต่างพากันไปที่ห้องอักษรเพื่อนำบันทึกของพระเจ้าจุงจงออกมาดู ต่อมาจังกิมได้นำบันทึกการรักษาของพระเจ้าจุงจงกลับไปเก็บที่เดิม ทหารองครักษ์รู้เรื่องที่บ้านทึกรักษาของพระเจ้าจุงจงหายไปแล้ว หลังจากที่สืบแล้วพบว่าคนที่ขโมยบันทึกการรักษาของพระเจ้าจุงจงไปคือจังกิม ทหารองครักษ์ถามจังกิมว่าขโมยบันทึกการรักษาของพระเจ้าจุงจงไปหรือไม่ จังกิมปฏิเสธเสียงแข็ง ทหารองครักษ์บอกหมอหลวงใหญ่ว่าเวลานี้กำลังจับตาความเคลื่อนไหวของจังกิมอยู่ ขอให้หมอหลวงใหญ่ให้ความร่วมมือมอบบันทึกการเข้าออกของจังกิมให้ตน หลังจากที่ยังไม่รู้เรื่องนี้ก็สั่งให้ยองโนและขุนปีกเกออกไปสืบ ที่แท้ได้ทำต้นเครื่องรับผิดชอบการตัดสินใจของจังกิม หลังจากที่ยังไม่ได้พบกับได้ทำต้นเครื่องแล้วนางก็อ่อนวอนขอให้ได้ทำต้นเครื่องปล่อยนาง ได้ทำต้นเครื่องจึงปล่อยนางไปสักครั้ง แซ่ชังกงรู้เรื่องที่น่าจะถูกปล่อยตัว ดังนั้นแซ่ชังกงจึงไปหาได้ทำต้นเครื่อง ได้ทำต้นเครื่องต่อว่าแซ่ชังกงไม่ควรเข้ามาก้าวก่ายการทำงานของตน แซ่ชังกงได้ยินเช่นนั้นจึงจากไปด้วยความไม่พอใจ

#### ตอนที่ 57

แซ่พันซุลขอร้องได้ทำวูให้ไปสอบถามเรื่องราวของจังกิมจากทหารองครักษ์ นึกไม่ถึงว่าวันที่ได้ทำวูถามเรื่องจังกิมเท่านั้นที่ถูกทหารองครักษ์ต่อว่าว่าก้าวก่ายหน้าที่ ทำให้ได้ทำวูเสียหน้า ได้ทำวูกลับมาต่อว่าแซ่พันซุลว่าทำให้ตนเสียหน้า แซ่พันซุลรู้ว่าไม่สามารถพึ่งพาได้ทำวูได้ ดังนั้นจึงคิดหาทางเล่นงานจังกิมและมินจุงโฮเอง

แซ่ชังกงบอกหมอหลวงใหญ่ว่าแซ่พันซุลได้รับเห็ดหัวลิงจากคำหมิง นางกล่าวต่อไปว่าต้องการจะนำเห็ดหัวลิงปรุงของเสวยพระเจ้าจุงจง โยลีถามหมอหลวงใหญ่ว่าไม่มีความมั่นใจในการถวายการรักษาพระเจ้าจุงจงใช่หรือไม่ หมอหลวงใหญ่ตอบว่าอาการประชวรของพระเจ้าจุงจงครั้งก่อนนั้นรักษาโดยไม่ต้องใช้ยาแต่อย่างใด แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ โยลีไปหาทิมยองเพื่อดูว่านางใช้อะไรปรุงของเสวยให้พระเจ้าจุงจง

จังกิมรู้ว่าโยลีปรุงโอสถถวายพระเจ้าจุงจง แต่โยลีกลับไม่ยอมให้จังกิมเข้ามาดูนวนายชินปีถามจังกิมว่าสงสัยโยลีใช่หรือไม่ จังกิมได้ยินเช่นนั้นจึงเล่าเรื่องบุญคุณความแค้นระหว่างนางกับ

แซ่ชังกงให้ชินปีฟัง ชินปีจึงตาความเคลื่อนไหวของโยลี แม้แต่ตอนที่นางตั้งมียานางก็ไม่ให้เหลือร่อยรอย

ชินปีและจังกิมพากันไปที่ห้องโอสถ เพื่อตรวจสอบการจ่ายยา ทั้งสองพบว่าโยลีมาเบิกจ่ายยาให้นางกำนัลหลายคน แต่นางกำนัลเหล่านั้นกลับบอกว่าไม่ได้กินยาของโยลีเลย นำแปลกที่ว่าโยลีเบิกยาไปใช้อะไร แซ่ชังกงชุลนัตทหารองครักษ์มาพบและให้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ได้เท่าที่ฟัง รุ่งขึ้นคังคิกคูเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้มินจุงโฮฟัง มินจุงโฮได้ยินเช่นนั้นทำให้ออดเป็นหว่งจังกิมไม่ได้

แซ่ชังกงข่มขู่ได้ทำตั้นเครื่องให้ลงโทษจังกิม ได้ทำตั้นเครื่องกล่าวว่าต้องนำเรื่องนี้กราบทูลพระมเหสีเสียก่อน พระมเหสีทรงกริ้วมากเมื่อทรงทราบเรื่องที่จังกิมขโมยบันทึกรักษาของพระเจ้าจุงจง พระมเหสีทรงเอาโทษจังกิม ถัดครั้งนี้อากนักที่จังกิมจะหลบเลี่ยงได้

พระเจ้าจุงจงหมดสติไป กิมยองถูกทหารองครักษ์สอบสวน แต่หมอหลวงใหญ่กลับรู้สึกแปลกใจ เพราะตนใส่เครื่องยาไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่น่าจะทำให้พระเจ้าจุงจงหมดสติไปได้ โยลิวางแผนกันหมอใหญ่โดยให้โยนความผิดทั้งหมดไปที่ของเสวย ได้ทำฎถามเรื่องการหมดสติของพระเจ้าจุงจงจากหมอหลวงใหญ่ หมอหลวงใหญ่บอกได้เท่าว่าเวลาที่พระเจ้าจุงจงทรงหมดสติไปอาจมาจากของเสวยก็เป็นได้ ได้ทำตั้นเครื่องบอกว่ามีความเป็นไปได้ ชังกงชั้นสูงถูกสอบสวน ได้ทำฎไม่สามารถเข้าไปก้าวกายได้ ทำให้กิมยองถูกคุมขัง

## ตอนที่ 58

ทุกคนพบว่าจังกิมหายไป ชินปีไปสอบถามเย็นเซ็งและจังก็อก ทั้งสองก็พบว่าความจริงแล้วจังกิมไม่ได้ถูกลงโทษทั้งหมดเป็นแผนการมินจุงโฮซึ่งวางแผนกับได้ทำตั้นเครื่อง จากนั้นพวกนางนำเรื่องกราบทูลพระมเหสี โดยให้พระมเหสีทรงแสร้งทำเป็นลงโทษจังกิม ที่ทำเช่นนั้นเพราะต้องการให้จังกิมหาสาเหตุการประชวรของพระเจ้าจุงจงอย่างลับๆ

จังกิมและจังก็อกถูกส่งตัวไปหาทางรักษาพระเจ้าจุงจง ทั้งสองพากันสืบหาสาเหตุการประชวรของพระเจ้าจุงจงมินจุงโฮต้องการปกปิดเรื่องนี้ ดังนั้นจึงบอกหมอหลวงใหญ่ว่าจังกิมถูกเนรเทศไปจีโจว

สี่พระพักตร์ของพระเจ้าจุงจงไม่ดีขึ้นเลย มินจุงโฮบอกให้หมอหลวงชองและชินอีกปีตรวจชีพจรให้พระเจ้าจุงจง ผลการตรวจออกมาเหมือนกัน แซ่ชังกงและหมอหลวงพากันได้เถียงกัน โยลีไปที่ห้องครัวหลวง นางได้ใส่เห็ดพิษลงไปในเรื่องปรุงส่วนตัวของกิมยอง ไม่นานนักห้องครัวหลวงก็ถูกทหารองครักษ์ตรวจค้น มินจุงโฮฉวยโอกาสนี้สั่งให้คนไปค้นบ้านแซ่ชังกงเพื่อหาหลักฐานกระทำความผิดของแซ่ชังกง ทหารองครักษ์ตรวจพบเรื่องปรุงส่วนตัวของกิมยองมีเห็ดพิษผสมอยู่ ทำ

ให้กิมยองและแซซังกุงรู้ว่าพวกนางถูกให้ร้าย แซพันซุลถามหมอหลวงใหญ่ว่าเพราะเหตุใดจึงให้ร้ายพวกนาง นึกไม่ถึงกลับได้รับคำตอบที่ไม่มีเยื่อใยเลย ทำให้แซซังกุงเชื่อว่าเป็นฝีมือของหมอหลวงใหญ่อย่างแน่นอน

หลังจากที่จังกึมฝึ่งเข็มให้คนไข้แล้วพบว่าที่ผิวหนังของคนไข้มีปฏิกิริยาตอบสนอง ดังนั้นจึงให้ววานมินจุงโสบอกให้ชินปีช่วยสังเกตอาการประชวรพระเจ้าจุงจง โยลีไปเยี่ยมแซซังกุงปกครองคนก่อนที่ต้องออกจากราชการ โยลีใช้จังกึมเล่นงานแซซังกุงเพราะต้องการช่วยล้างแค้นให้แซซังกุงปกครองคนก่อนเพื่อให้นางได้ตำแหน่งคืน แซซังกุงปกครองคนก่อนไปหาได้เท้าจากนั้นเกลี้ยกล่อมได้เท้าว่าอย่าได้ร่วมมือกับแซซังกุงและพวกอีกต่อไปเลย คอยให้นางได้อำนาจกลับคืนมาเสียก่อนไม่ว่าได้เท้าอยากได้อะไรก็จะสมปรารถนา

ชินปีรายงานจังกึมว่าหลังจากที่ฝึ่งเข็มให้พระเจ้าจุงจงแล้ว ผิวหนังพระองค์ก็มีปฏิกิริยาตอบสนอง หลังจากนั้นอีกสองวันอาการของพระองค์ก็ทรุดหนักเหมือนเดิม จังกึมรู้ว่าจะถวายการรักษาได้อย่างไร โยลีบอกความจริงให้หมอหลวงใหญ่รู้ว่านางทำงานให้กับแซซังกุงปกครองคนก่อนนางกล่าวต่อไปว่าไม่ต้องกลัวอิทธิพลของแซซังกุง เนื่องจากเวลานี้ได้เท้าไม่สนับสนุนให้ความช่วยเหลือนางแล้ว

#### ตอนที่ 59

คังดึกกุสะครอยตามได้เท้าจุงจนพบว่าเขากำลังไปหาแซซังกุงปกครองคนก่อน ดังนั้นจึงนำเรื่องนี้ไปบอกมินจุงโส อีกด้านหนึ่งนั้น แซพันซุลก็ถูกหอคุณธรรมคุมขัง ปราบกฏว่าแซพันซุลต้องพลอยติดร่างแหไปด้วยกันกับกิมยองและแซซังกุง

ยองโนรู้ว่าเกิดเรื่องขึ้นกับกิมยองและแซซังกุง นางไม่รู้จะทำอย่างไรดีจึงตัดสินใจไปขอโทษเอนเซ็งถึงเรื่องราวที่ผ่านมา เอนเซ็งเห็นเช่นนั้นจึงต่อว่ายองโนเป็นการใหญ่ ของโนเล่าความจริงให้ฟังว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับจังกึมนั้น ไม่ใช่ฝีมือของนาง ในเวลานี้เองเอนเซ็งถึงรู้ว่าเกิดเรื่องขึ้นกับจังกึม จากนั้นนางก็หมดสติไป ชินปีช่วยรักษาให้เอนเซ็ง นางเห็นเอนเซ็งเป็นห่วงจังกึมมากจึงเปิดเผยเบาะแสของจังกึมให้เอนเซ็งรู้ ทำให้เอนเซ็งวางใจลงได้

ในที่สุดจังกึมก็หาทางถวายการรักษาพระเจ้าจุงจงได้สำเร็จ มินจุงโสมหาหาจังกึมโดยบอกว่าแซซังกุงและกิมยองถูกพวกหอคุณธรรมจับตัวไปสอบสวน มินจุงโสบอกว่าถ้าหากนิ่งดูตายเชื่อว่าแซซังกุงจะถูกประหารอย่างแน่นอน จังกึมได้ยินเช่นนั้นแล้วก็ตอบมินจุงโสไปว่าถ้าหากแซซังกุงกิมยองตายไป ฮันซังกุงจะมีมลทินไปชั่วชีวิต จังกึมตัดสินใจไปเยี่ยมแซซังกุงและพวกที่ถูกหลวง



จังกิมต้องการให้แซซงกุงขอขมาในสิ่งที่ทำไปต่อฮันซังกุง ถ้าแซซงกุงยินยอมนางจะหาทางช่วย นึกไม่ถึงว่าแซซงกุงและพวกต่างพากันปฏิเสธที่จะขอขมาฮันซังกุง

ในขณะที่หอคูณธรรมกำลังสอบสวนแซซงกุงและพวกอยู่นั้นเอง มินจุงโฮและจังกิมพากันมาถึง จังกิมบอกว่าครั้งนี้วินิจฉัยผิด ไม่ได้มีปัญหาที่ห้องเครื่องแต่อย่างใด หมอหลวงใหญ่ ชินอ๊กปีและหมอหลวงต่างพากันค้นคว้าอาการประชวรของพระเจ้าจุงจงจากตำราแพทย์ จากนั้นทุกคนก็พอรู้สมมติฐานของโรค

จังกิมกราบทูลอาการประชวรของพระเจ้าจุงจงให้พระมเหสีทราบ จังกิมยอมรับไม่รู้ถึงสาเหตุและชื่อของโรคทันใดนั้นเอง หมอหลวงก็ทูลว่าพระเจ้าจุงจงทรงประชวรด้วยโรคอุปทาน วิธีการรักษาของหมอหลวงใหญ่กับจังกิมแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง พระมเหสีมีรับสั่งให้ชินอ๊กปีและหมอหลวงของตรวจดูอาการพระเจ้าจุงจง จากนั้นค่อยตัดสินใจ นึกไม่ถึงว่าหมอหลวงทั้งสองกลับเป็นเป็นอย่างเดียวกับจังกิม ขณะที่พระมเหสีทรงตัดสินพระทัยว่าจะให้หมอหลวงคนใดถวายการรักษาพระเจ้าจุงจงนั่นเอง ทันใดนั้น ได้เท้าจูงขอเข้าเฝ้า

ได้เท้าจูงทูลพระมเหสีว่าการที่พระนางมีรับสั่งให้หมอหญิงสืบหาอาการประชวรพระเจ้าจุงจงอย่างลับๆ ไม่เป็นการสมควร ได้เท้าจูงทูลว่าหากใช้วิธีการรักษาของหมอหญิงก็จะนำมาซึ่งความไม่พอใจของข้าราชการบริพารในสำนัก ในที่สุดพระมเหสีก็ทรงตัดสินพระทัยให้หมอหลวงใหญ่ถวายการรักษาพระเจ้าจุงจง หลังจากที่ทรงเสวยโอสถแล้ว อาการประชวรของพระเจ้าจุงจงยิ่งทรุดหนัก เป็นการพิสูจน์ว่าคำพูดของจังกิมเป็นความจริง หมอหลวงพากันประชุมกัน โดยตกลงจะใช้วิธีการรักษาของจังกิมใช้วิธีการฝังเข็มตามจุดสำคัญต่างๆ

## ตอนที่ 60

แม้ว่ากิมยองและแซซงกุงจะถูกปล่อยเป็นอิสระแล้วก็ตาม แต่ได้เท้าตันเครื่องได้ยึดอำนาจของพวกนางไว้ก่อน กิมยองไม่สามารถทำอะไรของเสวยถวายพระเจ้าจุงจงได้อีก ได้เท้าจูงปลอบใจแซซงกุงและกิมยองให้ออดทนไปก่อน หลังจากที่พระเจ้าจุงจงได้รับการถวายการรักษาจากจังกิมแล้ว ผลปรากฏว่าพระเจ้าจุงจงทรงทอดพระเนตรไม่เห็นเลย ทำให้จังกิมถูกคุมขัง แม้แต่มินจุงโฮก็พลอยเดือดร้อนไปด้วย

ขณะที่จังกิมและมินจุงโฮกำลังจะถูกลงโทษนั่นเอง ทันใดนั้นพระมเหสีก็ทรงเสด็จมา จังกิมถูกนำตัวเข้าถวายการรักษาพระเจ้าจุงจง แต่มินจุงโฮถูกคุมขังไว้ก่อน คอยให้จังกิมถวายการรักษา ได้ผลเสียก่อนค่อยปล่อยตัวมินจุงโฮ จังกิมเริ่มต้นถวายการรักษาพระเจ้าจุงจง นางค้นคว้าไม่หยุดจนกระทั่งคัมภีร์ที่พระเจ้าจุงจงทรงเสวยเข้าไป ในที่สุดจังกิมก็รู้ว่าวิธีการถวายการรักษา

แซ่ชงกุงบอกโยลีว่าจะต้องตอบโต้อย่างตาต่อตาฟันต่อฟัน ให้โยลีนำเรื่องโอสถซึ่งวางยาพิษ ไปถวายพระเจ้าจุงจง ที่แท้แซ่ชงกุงต้องการทดสอบโยลี ดังนั้นสิ่งให้ของโนสะกครอยตามไป ดูในที่สุดก็พบว่าโยลีไปมาหาสู่กับชงกุงปกครองคนก่อน หลังจากที่พระเจ้าจุงจงทรงเสวยโอสถแล้ว พระองค์ทรงไม่มีเรี่ยวแรง สภาพพระวรกายก็แย่ง พระมเหสีทรงตำหนิที่หลงเชื่อจังกิม จากนั้นก็รับสั่งให้นำตัวจังกิมออกไป

พระเจ้าจุงจงทรงทุเลาขึ้น ซินอ๊กปีและหมอลวงซองพากันกราบทูลพระมเหสีว่า จังกิมถวายนการรักษาถูกทางแล้ว พระมเหสีจึงรับสั่งให้จังกิมถวายนการฝังเข็มอีกครั้ง จากการถวายนการฝังเข็มและการนวดทำให้พระเจ้าจุงจงทรงมีพลังกำลังดั้งเดิม จังกิมกราบทูลมเหสีถึงการถวายนการรักษาเป็นระยะๆ จังกิมทูลพระมเหสีว่าพระเจ้าจุงจงทรงประชวรด้วยโรคอุปทานแต่สาเหตุมาจากยาพิษที่แท้มีคนแอบวางยาพิษไว้

#### ตอนที่ 61

จังกิมกล่าวว่ามีคนแอบวางยาพิษพระเจ้าจุงจง เป็นเรื่องธรรมดาที่พระองค์ทรงได้รับพิษ เนื่องจากนมวัวที่พระเจ้าจุงจงเสวยนั้น แม่วัวได้ดื่มน้ำมีพิษเข้าไป ดังนั้นพิษจึงเข้าสู่พระวรกายพระองค์ พระมเหสีทรงชื่นชมความรู้ความสามารถทางการแพทย์ของจังกิม

พระเจ้าจุงจงทรงสอบถามถึงจังกิมจากใต้เท้า นึกไม่ถึงว่าเขากลับบอกว่าการที่พระเจ้าจุงจงทรงหายเป็นปกตินี้เป็นเพราะการรักษาของซินอ๊กปี ได้เท้ากราบทูลต่อไปว่าจังกิมเคยโมยบันทึกการรักษาของพระองค์มาดู พระมเหสีมีรับสั่งลับให้จังกิมค้นหาสาเหตุการประชวรของพระองค์ เป็นการปกป้องจังกิม การกระทำครั้งนั้นเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของข้าราชการในราชสำนักเป็นอันมาก

เยนเซ็งเปิดโอกาสให้จังกิมเข้าเฝ้าพระเจ้าจุงจงตามลำพัง จังกิมทูลพระเจ้าจุงจงทรงให้ความเป็นธรรมเพื่อล้างมลทินให้ฮันชงกุง พระเจ้าจุงจงทรงมีรับสั่งว่าหากพลิกคดีขึ้นมาสอบสวนใหม่ ราชสำนักจะต้องนองเลือดอย่างแน่นอน พระเจ้าจุงจงตัดสินพระทัยลำบาก แซ่ชงกุงรู้เรื่องที่โยลีเป็นคนของชงกุงปกครองคนก่อน ดังนั้นจึงสั่งให้โยลีนำตัวเงินจำนวนหนึ่งไปให้ชงกุงปกครองคนก่อน โดยหวังว่าจะสงบศึกกันเสียที

หมอลวงใหญ่รู้สึกผิดมากกับการที่ตนวินิจฉัยโรคผิดไป จังกิมและมินจุงโฮมาหาหมอลวงใหญ่ มินจุงโฮตามจับนักฆ่า แต่น่าเสียดายที่นักฆ่าหลบหนีไปได้ หมอลวงใหญ่ลังเลกับการที่จังกิมขอร้องให้ตนพูดความจริง หมอลวงใหญ่ไม่ได้รับปากจังกิมทันทีในคืนนั้นเอง หมอลวงใหญ่ฆ่าตัวตาย ทุกคนไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ถึงทำให้หมอลวงใหญ่ฆ่าตัวตาย จังกิมไปหาแซ่ชงกุง

และกิมของจากนั้นจังกิมก็บอกทั้งสองว่านางมีจดหมายสั่งเสียของหมอลวงใหญ่ที่เขียนไว้ก่อนตาย หลังจากที่เขาฆ่าได้ทั่ว และพวกปรีกษาหารือกันแล้วก็ลงความเห็นว่าจะกิมอาจยกเมฆ

### ตอนที่ 62

ได้ทั่วสูงสยว่าแซซังกงและจังกิมต้องมีความบาดหมายอย่างอื่นอีกแน่นอน ดังนั้นจึงให้ขุนปึกเกไปสอบถามของโน หลังจากที่ได้ทั่วรู้ความจริงแล้วก็วางแผนโดยให้ของโนเล่นงานแซซังกง อีกด้านหนึ่งนั้น กิมของกังวลว่าของโนจะเป็นภัยต่อนางและแซซังกงในภายหน้า ดังนั้นจึงขับไล่ของโนไป แซซังกงมอบตัวเงินจำนวนมากให้ของโนไปจากวังหลวง ของโนเกิดความหวาดกลัว ดังนั้นจึงขอไปลาขุนปึกเกก่อนค่อยออกเดินทาง

ของโนเดินทางไปที่บ้านขุนปึกเก ที่แท้พู่เขียนมาคอยของโนนานแล้ว พู่พุ่มอบตัวเงินให้ของโน โดยให้นางไปฟ้องร้องเอาผิดแซซังกงที่ศาลหลวง พู่เขียนรับปากจะไม่เอาผิดนาง ไม่เพียงเท่านั้นยังจะช่วยให้นางได้ตำแหน่งของซังกงปกครองมากครอบครองด้วย ของโนไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป ดังนั้นจึงขอความช่วยเหลือจากจังกิม

แซซังกงตระหนักดีว่าไม่สามารถใช้ไม้แข็งเล่นงานจังกิมได้ ดังนั้นจึงขอร้องให้จังกิมพานางไปเช่นไหว้วางวิญญาณของปึกเมียงยอ แซซังกงคุกเข่าลงตรงหน้าหลุมฝังศพของปึกเมียงยอ จากนั้นนางก็ร้องไห้รับผิดในสิ่งที่นางทำไว้ แซซังกงขอร้องจังกิมให้อภัยนาง จังกิมกลับบอกให้แซซังกงไปสารภาพผิดที่ศาลหลวง ให้นางได้สติแล้ว รุ่งขึ้นของโนตัดสินใจไปที่ศาลหลวงห้องร้องเอาผิดแซซังกงแล้วพอระหว่างทางของโนได้ถูกแซพันซูลจับตัวไป หลังจากที่เขาฆ่าทั่วถึงแผนการอันชั่วร้ายของได้ทั่วที่คิดเล่นงานนางและพวก ดังนั้นจึงตัดสินใจชิงลงมือก่อนโดยให้ของโนไปที่ศาลหลวงฟ้องร้องเอาผิดได้ทั่วที่ได้ตำแหน่งที่หาประโยชน์โดยเปิดเผยข้อสอบคัดเลือกระบัตติ

หลังจากที่ของโนไปที่ศาลหลวงเพื่อฟ้องร้องเอาผิดได้ทั่วแล้ว แซพันซูลก็สั่งให้คนส่งนางไปจากฮันหยาง แต่ระหว่างทางนางกลับถูกฆ่าตาย

การที่ของโนไปที่ศาลหลวงฟ้องร้องเอาผิดได้ทั่ว ทำให้จังกิมรู้สึกที่ไม่ชอบมาพากล จังกิมเป็นห่วงว่าจะเกิดเรื่องกับของโนขึ้น ระหว่างทางที่พระธรรมนุญศาลกำลังสอบสวนได้ทั่วอยู่นั่นเอง เจ้าหน้าที่ที่ก่อกวนของโนถูกฆ่าตาย เย็นเช้ารู้ว่าจดหมายสั่งเสียของหมอลวงใหญ่อยู่ที่จังกิม การตายของของโนสร้างความไม่สบายให้กับกิมของเป็นอันมาก แต่แซซังกงกลับบอกกิมของว่าการที่ทำเช่นนี้จริงๆแล้วถือว่าเป็นการคุ้มครองกิมของ หากว่านางมีอันเป็นไปอย่างน้อยกิมของก็ยังอยู่ในวังหลวงล้างแค้นให้นางได้

### ตอนที่ 63

พระเจ้าจุงจงทรงรับสั่งกับเียนเซียงว่าอย่าได้แหวกหญ้าไหญ่ต้น เนื่องจากการทำเช่นนั้น กลับจะทำให้จังกึมมีอันตราย เียนเซียงเห็นพระเจ้าจุงจงทรงลังเลไม่ตัดสินใจตัดสินพระทัยเสียที ดังนั้นจึงกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าจังกึมมีจดหมายสั่งเสียของหมอลหวงใหญ่ที่เขียนไว้ก่อนตาย พระเจ้าจุงจงมีรับสั่งให้ได้ทำต้นเครื่องไปขอจดหมายสั่งเสียจากจังกึม อีกด้านหนึ่งพระพันปีมีรับสั่งให้จังกึมเข้าเฝ้า โดยนางอยากทราบความในจดหมายสั่งเสียของหมอลหวงใหญ่

จังกึมเข้าวังหลวง เมื่อมาถึงตำหนักหลวงกลับถูกคนของแซชชังกุงคั่นตัว กลับไม่พบจดหมายสั่งเสียของหมอลหวงใหญ่แต่อย่างใด จากนั้นจังกึมเข้าเฝ้าพระพันปี หลังจากที่ถูกรับสั่งถามอยู่นาน จังกึมตัดสินใจทูลพระพันปีว่าไม่มีจดหมายสั่งเสียแต่อย่างใด ในเวลานี้เองได้ทำต้นเครื่องถึงรู้ว่าจังกึมโกหกตนว่ามีจดหมายสั่งเสียของหมอลหวงใหญ่ หลังจากที่แซชชังกุงรู้ว่าจังกึมไม่มีจดหมายสั่งเสียของหมอลหวงใหญ่แล้วนางก็เรียกโยลีมาพบ ถามนางว่ามีแผนการอย่างไรต่อไป

โยลีรายงานแซชชังกุงว่าเหตุการณ์ทางด้านซังกุงปกครองคนก่อนสงบลงแล้ว แซชชังกุงบอกให้โยลีนำจดหมายสั่งเสียของหมอลหวงใหญ่ส่งให้พระธรรมนุญศาล จังกึมกราบทูลพระมเหสีถึงเรื่องที่นางโกหกว่ามีจดหมายสั่งเสียของหมอลหวงใหญ่ มินจุงโฮไปหานางซังกุงปกครองคนก่อนโดยเกลี้ยกล่อมให้นางยอมเปิดเผยความจริงออกมา เนื่องจากได้ทำวูใช้ตำแหน่งหน้าที่หาประโยชน์จากการเปิดเผยข้อสอบ ทำให้ได้ทำวูต้องถูกออกจากราชการ

พู่เจียนบอกได้ทำวูว่าโยลีนำจดหมายสั่งเสียของหมอลหวงใหญ่ส่งให้พระธรรมนุญศาลแล้ว ด้วยเหตุนี้ได้ทำวูจึงต้องถูกสอบสวนอีกครั้ง ได้ทำวูต้องการให้ตนพ้นผิด ดังนั้นจึงเล่าความชั่วของแซชชังกุง จดหมายของหมอลหวงใหญ่แซชชังกุงเป็นคนเขียนขึ้นเอง ขณะที่ทุกคนกำลังถกเถียงกันใหญ่ นั่น ได้ทำต้นเครื่องได้ถือรับสั่งพระเจ้าจุงจงเข้ามา จากนั้นบอกกับทุกคนว่าพระเจ้าจุงจงทอดพระเนตรเห็นจดหมายสั่งเสียของหมอลหวงใหญ่แล้ว พระองค์มีรับสั่งให้สอบสวนคดีเปิดเผยอีกครั้ง

ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องของคดีเปิดเผยทั้งหมดถูกเรียกตัวมาสอบสวน ขณะที่แซชชังกุงและได้ทำวูกำลังมีปากเสียงกันอยู่นั้น มินจุงโฮและจังกึมก็พาหมอลหวงใหญ่เข้ามา จึงทำให้ประเด็นเรื่องจดหมายเป็นของจริงหรือของปลอมหมดไป โยลีเห็นว่าเรื่องบานปลายไปกันใหญ่ นางให้การชดทอดแซชชังกุงว่าเป็นคนมอบจดหมายให้นาง โดยให้นางนำไปมอบให้พระธรรมนุญศาล พู่อาเป็นคนกินเนื้อเปิดเผยพิสูจน์ในเวลานั้น นางได้สารภาพว่าก่อนที่นางจะกินเนื้อเปิดเผยนางได้ทานเป่าฮื้อที่ของโนเป็นคนมอบให้ทาน ซังกุงปกครองคนก่อนนำหลักฐานการทำคามผิดของได้ทำวูเข้ามา ในที่สุดความจริงก็ปรากฏ

หลังจากที่พระเจ้าจุงจงทรงทราบความจริงทั้งหมดแล้ว พระองค์ก็มีรับสั่งให้ลงโทษผู้กระทำความผิดสถานหนัก โดยมีรับสั่งให้จ้าวจันเล็งรับผิดชอบเรื่องนี้ ผู้กระทำความผิดถูกนำตัวมายังศาลหลวง ขณะเตรียมการสอบสวนอยู่นั้นเอง แซ่ชังกุงฉวยโอกาสหลบหนีไป

#### ตอนที่ 64

แซ่ชังกุงหลบหนีไปที่ตำหนักเย็น จากนั้นนางก็บอกให้นางกำนัลที่นั่นไปทูลพระพันปีว่านางขอเข้าเฝ้า แต่พระพันปีไม่ทรงอนุญาต แซ่ชังกุงก็เข้าไปหลบในโกดังเก็บชา หลังจากที่จังกึมรู้ว่านางซ่อนตัวที่นั่น จังกึมไปบอกแซ่ชังกุงว่าสภาพของนางในเวลานี้ไม่ได้ต่างจากอันชังกุง ในเวลานั้นอันชังกุงต้องการช่วยชีวิตจังกึมไว้ นางจึงต้องยอมรับผิดทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว ในเวลานี้แซ่ชังกุงไม่ต่างจากอันชังกุง ไม่เช่นนั้นแล้วคนที่ต้องรับโทษทั้งหมดคือกิมยอง

ในที่สุดแซ่ชังกุงก็ออกมาจากโกดังเก็บชา นางไม่ได้ไปที่ศาลหลวงในทันที นางขอไปเช่นไหว่ดวงวิญญาณของปักเมียงยอก่อน ครั้งนี้นางได้ขอร้องให้ปักเมียงยอให้อภัยด้วยความจริงใจจริงๆ ระหว่างทางที่แซ่ชังกุงเดินไปนั้น นางก็หวนนึกถึงเรื่องราวในอดีต ทำให้แซ่ชังกุงเกิดภาพหลอนจนตกเหวตายในที่สุด

นอกจากโยลี หมอหลวงใหญ่และกิมยองที่ถูกปลดจากตำแหน่งไล่ออกจากวังหลวงแล้ว ได้เต้าวู ฟู่ฟู่เจียนและแซ่ป็นซุกถูกเนรเทศไปชายแดน ระหว่างทางที่เดินทางไปนั้น เนื่องจากแซ่พันซุลทนความลำบากไม่ไหวจึงเสียชีวิตไปในที่สุด ก่อนที่กิมยองจะออกจากวังหลวง นางได้มอบจดหมายของปักเมียงยอกินให้จังกึม หลังจากที่กิมยองออกจากวังหลวงไปแล้วได้พบกับมินจุงโฮ ทั้งสองต่างไม่รู้จะพูดอะไรต่อกัน มินจุงโฮกล่าวขอโทษกิมยอง กิมยองหวังว่าชาติหน้าจะไม่มียื่นคำพูดคำคำนี้จากมินจุงโฮอีก

หลังจากที่เรื่องราวทั้งหมดคลี่คลายลงแล้ว พระเจ้าจุงจงทรงตบรางวัลให้จังกึม พระองค์ทรงรับสั่งถามจังกึมว่าอยากได้อะไร จังกึมกราบทูลว่าอยากให้พระองค์ทรงคืนตำแหน่งให้กับอันชังกุงและปักเมียงยอเดิม นอกจากนั้นจังกึมหวังว่าพระเจ้าจุงจงจะทรงพระราชทานตำแหน่งชังกุงสูงสุดของห้องเครื่องให้นางเพื่อเป็นไปตามความประสงค์ของปักเมียงยอ

จังกึมทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจง พระองค์ทรงมีรับสั่งชมฝีมือทำอาหารของจังกึม พระองค์รับสั่งต่อไปว่าหลังจากเกิดเรื่องขึ้นมามากมายทำให้พระองค์ทรงสำนึกได้มาก จังกึมสวมชุดชังกุงสูงสุดของห้องเครื่อง ขณะที่จังกึมสอนงานให้แก่นางกำนัลฝึกหัดนั่นเอง ทันใดนั้นเองจังกึมก็มองเห็นอันชังกุงปรากฏกายขึ้น จังกึมดีใจมากวิ่งเข้าไปพูดคุยกับอันชังกุง ที่แท้จังกึมเห็นเป็นเพียงจิตได้สำนึกของนางเท่านั้น จังกึมรู้สึกหดหู่ใจมาก จากนั้นก็ไปที่โรงหมักเพื่อระลึกถึงอันชังกุง

### ตอนที่ 65

จังกึมถวายบังคมพระเจ้าจุงจง ทำให้พระองค์หวนคิดถึงครั้งหนึ่งเคยมีเด็กหญิงคนหนึ่ง ถวายน้ำจันทน์ให้พระองค์ พระเจ้าจุงจงรับสั่งถามจังกึมว่าเด็กคนนั้นคือจังกึมใช่หรือไม่ หลังจากที่พระเจ้าจุงจงและจังกึมยอมรับกันแล้ว พระเจ้าจุงจงก็ทรงสำราญพระทัยเป็นอันมาก พระองค์ทรงมีรับสั่งกับจังกึมว่าพระองค์ทรงคิดถึงเด็กคนนั้นอยู่บ่อยๆว่าเมื่อนางโตขึ้นนางจะเป็นอย่างไร พระองค์ทรงรับสั่งถามจังกึมว่าอยากได้อะไรเป็นพิเศษหรือไม่ นางจึงทูลว่านางอยากใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดาโดยใช้วิชาการแพทย์ที่มีรักษาโรคให้ชาวบ้าน พระเจ้าจุงจงทรงรับปากตามที่นางขอ

หมอลหลวงประชุมกัน จังกึมบอกกับหมอลหลวงทั้งหลายว่านางจะไปใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดาโดยใช้วิชาแพทย์ที่มีรักษาโรคให้ชาวบ้าน มินจุงโฮตกใจมากเมื่อรู้เรื่องนี้เข้า ก่อนที่จังกึมจะไปนางได้เข้าไปกราบทูลพระมเหสี พระมเหสีทรงรับสั่งว่าหากมีเรื่องสำคัญจะเรียกนางเข้าวังถวายการรับใช้

มินจุงโฮเร็วกว่าจังกึมก้าวหนึ่ง เขาได้สอนให้คนไข้ได้รู้จักหนังสือ จังกึมขอบคุณมินจุงโฮ แต่เขากลับทำท่าทางเย็นชาใส่ นางหวังว่ามินจุงโฮจะไปสอนหนังสือให้เด็กๆเหมือนเคย แต่มินจุงโฮก็ยังคงมีท่าทีเย็นชาอยู่

เช้าวันรุ่งขึ้น มินจุงโฮมาหาจังกึมในที่สุดจังกึมก็บอกกับมินจุงโฮว่าเพราะคิดถึงมินจุงโฮและอยากให้เขามาที่นี่ทุกวัน ส่วนมินจุงโฮนั้นบอกสาเหตุที่ทำท่าทางเย็นชาต่อนางว่าตนอยากให้จังกึมลิ้มรสความคิดถึงว่าเป็นอย่างไร

### ตอนที่ 66

มินซังกุงได้รับตำแหน่งซังกุงสูงสุดของห้องเครื่อง แต่นางกลับรู้สึกที่นางยังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะได้รับตำแหน่งนี้ ดังนั้นจึงไปหาจังกึมเพื่อเล่าความรู้สึกของนางให้จังกึมฟัง จังกึมให้กำลังใจมินซังกุง จากนั้นได้มอบตำราอาหารให้นาง ครั้งแรกที่มินซังกุงทำของเสวยถวายพระเจ้าจุงจง พระองค์ทรงรับสั่งชมมินซังกุง ทำให้นางเบาใจ พระมเหสีรับสั่งให้ขึ้นเพ็ชตามจังกึมกลับวังหลวง

หลังจากที่พระเจ้าจุงจงทรงหายจากการประชวรแล้ว บรรดาข้าราชการบริพารในราชสำนักก็มีท่าทีที่เปลี่ยนไปต่อพระมเหสี อีกทั้งพระมเหสีทรงพบยันต์ที่ให้ร้ายองค์ชาย ทำให้พระนางยังไม่สบายพระทัย นับแต่ให้กำเนิดองค์ชาย องค์ชายก็ทรงประชวรอยู่เรื่อยๆถ้าหากองค์ชายขึ้นครองราชย์

ถือว่าว่าสิ้นนัก พระมเหสีทรงต้องการสละตำแหน่งพระมเหสี เมื่อเวลานั้นตำแหน่งพระมเหสียังเป็นตำแหน่งที่น่ากลัว พระมเหสีรับสั่งให้จังกึมถวายการรักษาองค์ชายเป็นการส่วนพระองค์

มินจุงโฮชักชวนจังกึมให้ไปใช้ชีวิตอย่างสามัญชนทั่วไป จังกึมก็ลุ่มใจกับการรับสั่งของพระมเหสี มินจุงโฮกลับคิดว่าคำพูดของตนทำให้จังกึมเกิดความซาบซึ้งใจ หลังจากที่องค์ชายได้รับการถวายการรักษาจากจังกึมแล้ว อาการประชวรขององค์ชายก็ดีขึ้นเป็นลำดับ ทำให้พระเจ้าจุงจงทรงเบาพระทัย

พระมเหสีทวงบุญคุณที่จังกึมคิดค้ำต่อพระนาง ถ้าหากจังกึมไม่ยอมรับปากตามที่พระมเหสีรับสั่ง จังกึมจะได้เห็นดี หลังจากที่จังกึมคิดใคร่ครวญแล้ว จังกึมทูลว่านางไม่สามารถปฏิบัติตามที่พระมเหสีรับสั่งได้ นางยินดีตายชดใช้ความผิด พระมเหสีเสนอให้จังกึมเป็นหมอส່วนพระองค์ที่ทำนั้น เพราะต้องการให้จังกึมอยู่ข้างกายพระนาง

#### ตอนที่ 67

นึกไม่ถึงว่าพระเจ้าจุงจงทรงประทับอยู่นอกตำหนักหลวง พระองค์ทรงได้ยินคำสนทนาระหว่างจังกึมและพระมเหสี พระเจ้าจุงจงทรงสงสัยว่าพระมเหสีมีประสงค์ร้าย จึงรับสั่งให้จังกึมเข้าเฝ้าที่ตำหนักของเอนเซ็ง พระเจ้าจุงจงรับสั่งถามจังกึมว่าพระมเหสีต้องการให้จังกึมทำอะไร จังกึมไม่ยอมตอบ แต่กลับให้พระเจ้าจุงจงทรงประทานโทษตายให้ พระเจ้าจุงจงทรงหมดปัญญาจึงปล่อยให้จังกึมไป

จังกึมไปหามินจุงโฮ จากนั้นก็ร่ำไห้ขอให้มินจุงโฮพานางไปที่ที่ไกลแสนไกล มินจุงโฮรับปากว่าวันรุ่งขึ้นจะไปลาออกจากราชการ จากนั้นพานางไปใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน พระเจ้าจุงจงทรงทราบเรื่องที่จังกึมถูกพระมเหสีบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ พระองค์ทรงเชื่อว่าจังกึมต้องตกอยู่ในอันตรายอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงรับสั่งแต่งตั้งให้จังกึมเป็นหมอส່วนพระองค์ นึกไม่ถึงว่ามินจุงโฮจะได้ยินเรื่องนี้เข้า

หลังจากที่มินจุงโฮยื่นหนังสือลาออกแล้วก็ไปจากวังหลวง ได้เข้าเฝ้าอึ่เจ็บบอกว่าคนจะต้องเกลี้ยกล่อมให้มินจุงโฮกลับมาให้ได้ อีกด้านหนึ่งนั้น หมอหลวงทั้งหลายต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์เรื่องที่พระเจ้าจุงจงมีรับสั่งแต่งตั้งจังกึมเป็นหมอส່วนส่วนพระองค์ ทุกคนต่างลงความเห็นว่าการที่พระองค์ทรงทำเช่นนั้นไม่เหมาะสม เพราะเป็นการทำลายระบบของหมอหลวงด้วยกันเอง พระพันปีทรงรับสั่งกับพระมเหสีว่าพระนางจะขัดขวางไม่ให้พระเจ้าจุงจงรับหมอส่งมาเป็นหมอส່วนพระองค์ เพราะต่อไปจะนำมาซึ่งความวุ่นวายในราชสำนักได้

โย่วอี้เจิ้งสืบทอดเบาะแสของมินจุงโฮและจังกึม หลังจากที่ตามมินจุงโฮพบแล้ว โย่วอี้เจิ้งเกลี้ยกล่อมมินจุงโฮให้กลับไปรับใช้ราชสำนักตามเดิม การที่มินจุงโฮทำเช่นนั้นจะพลอยทำให้คนอื่น ๆ ต้องพลอยเดือนร้อนไปด้วย คำสนทนาระหว่างโย่วอี้เจิ้งและมินจุงโฮถูกจังกึมได้ยินจนหมดสิ้น โย่วอี้เจิ้งบอกให้มินจุงโฮคิดถึงส่วนรวม ทั้งยังบอกให้มินจุงโฮเกลี้ยกล่อมจังกึมว่าอย่าได้รับปากตามรับสั่งพระเจ้าจุงจงเป็นอันขาด มินจุงโฮหาโอกาสพูดคุยกับจังกึม จังกึมบอกให้มินจุงโฮกลับไปทำงานรับใช้ราชสำนักตามเดิม นึกไม่ถึงว่ามินจุงโฮกลับต้องการพานางหลบหนีไปด้วยกัน

#### ตอนที่ 68

จังกึมเตือนมินจุงโฮว่าอย่าได้ไปจากวังหลวงอย่างนี้ ในที่สุดมินจุงโฮและจังกึมก็พากันเดินทางกลับมาวังหลวง โย่วอี้เจิ้งต้องการให้จังกึมปฏิเสธการเป็นหมอส่วพระองค์ มินจุงโฮกลับบอกให้จังกึมปฏิบัติตามรับสั่งของพระเจ้าจุงจง เนื่องจากตามประวัติศาสตร์เกาหลีไม่เคยมีผู้หญิงคนใดได้เป็นหมอส่วพระองค์มาก่อน มินจุงโฮเห็นว่านางเหมาะสมกับตำแหน่งนี้

หลังจากที่จังกึมถึงบ้าน จังค็อกก็เกลี้ยกล่อมจังกึมรับตำแหน่งหมอลหลวงส่วพระองค์ เพื่อให้โลกรู้ว่าผู้หญิงก็สามารถเป็นหมอส่วที่เก่งกาจได้ แต่เย็นเซ็งและได้ทำคืนเครื่องกลับไม่สนับสนุนให้นางรับตำแหน่ง ในเวลานี้จังกึมอยู่ในช่วงจุดหันเหของชีวิต นางต้องตัดสินใจให้ดี

ผลปรากฏว่าจังกึมยอมรับตำแหน่งหมอส่วพระองค์ท่ามกลางเสียงคัดค้านของผู้คนจำนวนมาก พระพันปีทรงมีท่าทีไม่พอพระทัยพระเจ้าจุงจง ซินอ๊กปีตัดสินใจลาออกจากราชการ ของอุณเป็ดกล่าวกับจังกึมว่าอย่าคาดหวังว่าหมอลหลวงทั้งหลายจะให้การสนับสนุนนาง ทางด้านสภาพแพทย์นั้นมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ หมอหญิงต่างพากันลาออก มีเพียงซินปีคนเดียวเท่านั้นที่สนับสนุนจังกึม ในเวลานี้จังกึมไม่ต่างจากแม่ทัพที่ต้องรับศึกแต่เพียงลำพัง

พระพันปีทรงทราบว่าพระเจ้าจุงจงและจังกึมเคยพบกันตามลำพังที่ตำหนักของเย็นเซ็งมาก่อน พระพันปีทรงตำหนิเย็นเซ็งเป็นการใหญ่ เย็นเซ็งได้รับความสะเทือนใจจนเป็นลมหมดสติ ในที่สุดก็คลอดก่อนกำหนด ขณะที่เย็นเซ็งให้กำเนิดองศ์หญิงอยู่นั้น เย็นเซ็งรู้สึกว่านางใกล้จะตาย จังกึมสามารถช่วยเย็นเซ็งไว้ได้ ทำให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไป

#### ตอนที่ 69

จังกึมตำหนิตัวเองที่เป็นสาเหตุให้เย็นเซ็งต้องคลอดก่อนกำหนด นางเป็นเหตุให้เย็นเซ็งต้องเดือดร้อน จังกึมบอกมินจุงโฮว่านางต้องการปฏิเสธรับสั่งพระเจ้าจุงจง จังกึมเข้าเฝ้าพระเจ้าจุงจง



โดยทูลขอให้พระองค์ทรงถอนรับสั่ง เวลานี้เองที่ได้ทำคืนเครื่องเข้ามากราบทูลว่าองค์ชายมิใช่สูงจนหมดสติไป

ซองอุ้นแป๊ะกราบทูลพระเจ้าจุงจงและพระมเหสีว่าต้องตรวจดูอาหารอย่างละเอียดเสียก่อนถึงจะรู้สาเหตุของโรค พระมเหสีทรงเป็นห่วงองค์ชายอย่างมา พระเจ้าจุงจงเสนอให้จังกึมถวายการรักษาให้องค์ชาย นึกไม่ถึงว่าพระมเหสีกลับทรงปฏิเสธ พระมเหสีทูลพระเจ้าจุงจงว่าพระองค์ทรงลำเอียงปฏิบัติต่อองค์ชายไม่เท่าเทียมกัน พระมเหสีทรงหิบบันต์ที่ทำร้ายองค์ชายออกมา พระนางอธิบายถึงเหตุผลที่ต้องการให้จังกึมเป็นหมอส่วนพระองค์ว่าการที่ทำเช่นนี้เพราะไม่ต้องสืบเรื่องราวว่าใครคิดร้ายต่อองค์ชาย

พระมเหสีทูลพระเจ้าจุงจงว่าพระนางทรงทราบดีว่าพระองค์ทรงห้ามไม่ให้จังกึมพูด พระมเหสีทูลขอให้พระเจ้าจุงจงทรงให้อภัย จังกึมทูลของอนุญาตพระเจ้าจุงจงเพื่อไปรักษาชาวบ้าน พระองค์ทรงอนุญาต มินจุงโฮถามจังกึมว่าเหตุใดจึงยอมแพ้ง่ายๆ จังกึมตอบว่านางไม่ยอมให้เย็นแข็งต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

แม้ว่าจังกึมไปจากวังหลวงแล้ว แต่คลื่นก็ยังไม่สงบอยู่ดี บรรดาราชบัณฑิตพากันยื่นฎีกาถวายพระเจ้าจุงจง พระองค์ทรงมีรับสั่งให้มินจุงโฮเข้าเฝ้า พระองค์รับสั่งถามมินจุงโฮว่าเหตุใดราชบัณฑิตทั้งหลายคัดค้านความคิดของพระองค์ มินจุงโฮทูลพระเจ้าจุงจงว่ารับสั่งพระองค์เป็นรับสั่งที่ถูกต้องแล้ว ที่เลือกคนที่มีความรู้ความสามารถ พระเจ้าจุงจงทรงพอพระทัยกับคำพูดของมินจุงโฮ น่าเสียดายที่ข้าราชการในราชสำนักไม่พอใจมินจุงโฮมากนัก

## ตอนที่ 70

จังกึมพบว่าเด็กชาวบ้านคนหนึ่งเป็นโรคหัด องค์ชายก็ถูกตรวจพบว่าเป็นโรคหัดเช่นเดียวกัน หลังจากที่พระมเหสีทรงทราบเรื่องนี้ก็ทรงตกพระทัยอย่างมาก จึงดื่อกได้รับแจ้งจากจังกึมให้ทางการส่งยามรักษา คังด๊กกูแนะนำชาวบ้านถึงวิธีการป้องกันโรคหัด จังกึมพาเด็กที่เป็นโรคหัดไปรักษาตัวที่กระท่อมร้างเพื่อป้องกันการติดต่อไปสู่คนอื่น อาการประชวรขององค์ชายทรุดหนักลง พระเจ้าจุงจงรับสั่งให้หมอหลวงทำการรักษาองค์ชายไม่ว่าจะเป็นยาพื้นบ้านหรือยาชั้นดีเพียงใดก็ตามต้องนำมารักษาให้องค์ชายหายให้ได้ ซินอ๊กปีไปหาจังกึมซึ่งกำลังดูแลเด็กที่ป่วยอยู่ ซินอ๊กปีเห็นเช่นนั้นจึงจากไปโดยไม่ได้รับกวนนาง

ในที่สุดจังกึมก็รักษาเด็กที่ป่วยเป็นโรคหัดให้หายได้เป็นปกติ จังกึมบอกจังกึมว่ายังไม่รู้วิธีการรักษาอย่างแน่ชัด เพียงแต่ทำให้เด็กเหงื่อออกมากๆ จากนั้นอาการก็จะทุเลาเอง พระมเหสี

ทรงนึกถึงจิ้งกิ้งขึ้นมา ดังนั้นทรงเสด็จมาหาจิ้งกิ้งด้วยพระองค์เอง พระนางทรงหวังว่าจิ้งกิ้งจะถวายนการรักษารักษาองค์ชายให้หายเป็นปกติให้ได้

หลังจากที่จิ้งกิ้งกลับถึงวังหลวง นางก็ร่วมมือกับซองอุนแปดและหมอลหวงอื่นๆ ในการถวายนการรักษารักษาองค์ชาย มินจุงโฮกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าเนื่องจากสามารถควบคุมโรคติดต่อได้แล้ว ทำให้โรคไม่สามารถระบาดต่อไปได้อีก พระเจ้าจุงจงทรงทราบว่าจิ้งกิ้งสร้างคุณงามความดีครั้งใหญ่นอกจากนี้พระองค์ยังทรงทราบด้วยว่าพระมเหสีมีรับสั่งให้จิ้งกิ้งเข้ามาถวายนการรับใช้ขององค์ชาย จิ้งกิ้งและหมอลหวงคนอื่นๆพากันหาสาเหตุและวิธีการรักษาอาการป่วยให้องค์ชาย นึกไม่ถึงว่าหมอลหวงอื่นๆกลับมีทัศนคติที่ดีต่อนางมากขึ้น

จากการถวายนการรักษารักษาของจิ้งกิ้งและหมอลหวงคนอื่นๆ ได้ทำให้องค์ชายมีอาการดีขึ้นและหายเป็นปกติ พระมเหสีทรงซาบซึ้งพระทัยที่จิ้งกิ้งช่วยชีวิตขององค์ชายเอาไว้ พระเจ้าจุงจงทรงดบรางวัลให้จิ้งกิ้งอย่างงามโดยให้นางเป็นหมอลหวงชั้นเก้า และทำการรับใช้เป็นหมอลส่วนพระองค์

#### ตอนที่ 71

บรรดาข้าราชการบริพารทั้งหลายต่างปักใจเชื่อว่าการตัดสินพระทัยของพระเจ้าจุงจงสืบเนื่องจากมินจุงโฮ ดังนั้นจึงพากันทูลทักทายนพระเจ้าจุงจง นึกไม่ถึงว่าพระเจ้าจุงจงทรงกริ้วมา พระองค์มีรับสั่งเลื่อนตำแหน่งจิ้งกิ้งจากหมอลหวงชั้นเก้าเป็นหมอลหวงชั้นแปด ในเวลาเดียวกันขึ้นอีกปีขอเข้าเฝ้าพระเจ้าจุงจงโดยกราบทูลว่าบรรดาหมอลหวงทั้งหลายต่างยินดีสนองรับสั่งพระองค์ บรรดาข้าราชการบริพารพากันถวายนการปฏิบัติความ ในที่สุดพระเจ้าจุงจงก็ทรงมีรับสั่งเลื่อนตำแหน่งจิ้งกิ้งเป็นหมอลหวงชั้นหก จากนั้นพระองค์ก็รับสั่งให้มินจุงโฮจัดการกับบรรดาข้าราชการบริพารที่พากันถวายนการสร้างความวุ่นวาย

ได้ทำไย้อัจฉริยสร้างความคิดค้นให้มินจุงโฮ โดยต้องการให้มินจุงโฮทูลเกลี้ยกล่อมให้พระเจ้าจุงจงให้ทรงเปลี่ยนพระทัย นึกไม่ถึงกลับได้รับคำปฏิเสธจากมินจุงโฮ ในที่สุดได้ทำไย้อัจฉริยและมินจุงโฮเป็นอันแตกหักกัน พระพันปีทรงคุกเข่าอยู่หน้าตำหนักหลวง พระนางทรงตำหนิพระนางเองที่สั่งสอนลูกไม่ได้ดี พระเจ้าจุงจงทรงเศร้าพระทัยกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พระพันปีรับสั่งว่าขอเพียงพระเจ้าจุงจงถอนรับสั่งแต่งตั้งจิ้งกิ้ง พระนางจะถูกขึ้น พระเจ้าจุงจงไม่มีทางเลือกจึงต้องรับปากตามรับสั่งไทเฮา

คืนเดียวกันนั้น จิ้งกิ้งพักอยู่ในวังหลวงนึกไม่ถึงว่าพระเจ้าจุงจงทรงเสด็จมาหาจิ้งกิ้ง จิ้งกิ้งและพระเจ้าจุงจงพากันออกไปเดินเล่นข้างนอก จิ้งกิ้งมาสอนวิธีการเดินให้พระเจ้าจุงจง การเดินอย่างถูกต้องจะช่วยให้ชีวิตยืนยาวและจะช่วยแก้ไขโรคนอนไม่หลับได้ พระเจ้าจุงจงทรงรู้สึกทึ่งว่าจิ้งกิ้ง

เป็นคนที่มีความละเอียดดูแลคนได้ดี จังกิมกราบทูลพระเจ้าจุงจงให้หาคนที่พระองค์วางพระทัยได้ปรับทุกข์ ไม่ควรเก็บความทุกข์ไว้ในพระทัย จากนั้นพระเจ้าจุงจงก็ทรงเสด็จไปหาสองเฮาและเยินเซ็ง แต่น่าเสียดายที่ทั้งสองเข้าบรรทมแล้ว ทำให้พระองค์ไม่สามารถหาคนปรับทุกข์ได้

### ตอนที่ 72

วันรุ่งขึ้น พระเจ้าจุงจงทรงเสด็จไปหาจังกิม พระเจ้าจุงจงทรงระบายความในใจมากมายให้จังกิมฟัง จังกิมกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าไม่อยากรับฟังเรื่องของพระองค์อีกต่อไป พระเจ้าจุงจงรับสั่งต่อไปว่าพระองค์ทรงรู้สึกที่จังกิมไว้ใจได้ ดังนั้นจึงมาปรับทุกข์กับนาง พระเจ้าจุงจงทรงรับสั่งถามมินจุงโฮว่ารู้จักกับจังกิมได้อย่างไร มินจุงโฮทูลพระเจ้าจุงจงว่าครั้งหนึ่งขณะที่สืบเรื่องข่าวศึกที่เขามาบูรณบ้านเมืองได้รับบาดเจ็บ โชคดีที่จังกิมช่วยชีวิตไว้ พระเจ้าจุงจงทรงสดับเช่นนั้นจึงรับสั่งว่าพระองค์ทรงรู้จักจังกิมก่อนมินจุงโฮเสียอีก พระองค์รับสั่งต่อไปว่าพระองค์ต้องชะตากับจังกิม มินจุงโฮรู้สึกหึงหวงขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินพระเจ้าจุงจงรับสั่งเช่นนั้น

พระพันปีทอดพระเนตรเห็นพระเจ้าจุงจงเสด็จไปหาจังกิมอยู่บ่อยๆ จึงมีรับสั่งให้จังกิมมาทำงานที่ตำหนักหลัง พระเจ้าจุงจงทรงตกพระทัยเมื่อทราบว่ามีรับสั่งเช่นนั้น พระเจ้าจุงจงและจังกิมเดินเล่นด้วยกันตอนเช้า จังกิมกราบทูลว่าพระพันปีทรงเข้าพระทัยผิดถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับนาง ด้วยเหตุนี้เองจังกิมจึงกราบทูลพระเจ้าจุงจงทรงอนุญาตให้นางไปรักษาชาวบ้าน พระเจ้าจุงจงทรงรับสั่งกับจังกิมว่าพระพันปีไม่เคยรับสั่งถามพระองค์ ดังนั้นจึงทรงไม่ทราบว่าคุณคิดอะไรอยู่ คุณเหมือนว่าพระเจ้าจุงจงจะทรงโปรดปรานจังกิมเป็นพิเศษเสียแล้ว

เยินเซ็งกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าอย่าได้รับจังกิมเข้าตำหนักหลัง เพราะจะทำให้นางไม่สามารถใช้ความรู้ด้านการแพทย์ได้อย่างเต็มที่ จากนั้นเยินเซ็งก็กราบทูลพระเจ้าจุงจงถึงความสัมพันธ์ระหว่างมินจุงโฮกับจังกิมว่าทั้งสองรักกัน คั่นเดียวกันนั้นพระเจ้าจุงจงทรงมีรับสั่งให้จังกิมเข้าเฝ้า พระองค์รับสั่งถามจังกิมว่ารักมินจุงโฮหรือไม่ จังกิมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจึงยอมรับสารภาพ

### ตอนที่ 73

พระเจ้าจุงจงทรงมีรับสั่งให้มินจุงโฮและจังกิมไปเดินเล่นเป็นเพื่อนพระองค์ พระองค์รับสั่งให้มินจุงโฮประลองยิงธนูกับพระองค์ มินจุงโฮแสดงให้เห็นพระเจ้าจุงจงทอดพระเนตรเห็นว่าตนรักจังกิมจริง พระเจ้าจุงจงทรงกริ้วมากถึงกับจ่อปลายธนูไปยังมินจุงโฮ แต่แล้วพระองค์ก็ทรงยิงธนูขึ้นฟ้า คั่นนั้นเองมินจุงโฮขอเข้าเฝ้าพระเจ้าจุงจง มินจุงโฮกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าตนและจังกิมเคยหนีไปด้วยกันมาก่อน เพราะต้องรักษาเกียรติของจังกิมไว้ ดังนั้นจึงพานางกลับวังหลวง มินจุงโฮกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าตน

และจิ้งกิ้งเคยหนีไปด้วยกันมาก่อน เพราะต้องการรักษาเกียรติของจิ้งกิ้งไว้ ดังนั้นจึงพานางกลับวังหลวง มินจุงโฮทูลขอร้องเพราะเจ้าจุงจงให้จิ้งกิ้งเลือกทางของนางเอง ขอเพียงพระองค์ทรงรู้สึกว่าจะจิ้งกิ้งเป็นหมอลหลวงส่วนพระองค์เท่านั้น อย่าคิดกับนางเป็นอย่างอื่นเท่านี้แม้แลกด้วยชีวิตของมินจุงโฮก็ยินดี

พระเจ้าจุงจงทรงเลื่อนตำแหน่งจิ้งกิ้งเป็นหมอลหลวงชั้นสาม มีหน้าที่ถวายการรักษาส่วนพระองค์ จากนั้นพระเจ้าจุงจงก็ทรงพระราชทินนามให้จิ้งกิ้ง ครั้นนี้พระเจ้าจุงจงทรงตัดสินพระทัยแล้ว ไม่มีใครจะทูลทัดทานพระองค์ได้ ทำให้บรรดาข้าราชการไม่รู้จะทำอย่างไรดี ดังนั้นจึงกราบทูลขอให้พระเจ้าจุงจงมีรับสั่งให้เนรเทศมินจุงโฮไปชายแดน และห้ามกลับเข้ามารับราชการอีก พระเจ้าจุงจงก็ทรงอนุญาต มินจุงโฮบอกให้จิ้งกิ้งถวายการรับใช้พระเจ้าจุงจงให้ดี ที่สำคัญให้ลืมเรื่องราวในอดีตให้หมด

หลังจากที่จิ้งกิ้งกลับถึงวังหลวงแล้วก็ถวายการปรนนิบัติพระเจ้าจุงจงอย่างดี นำเสียดายที่พระเจ้าจุงจงทรงประชวร หลังจากที่จิ้งกิ้งได้เป็นหมอลหลวงส่วนพระองค์แล้ว ทำให้หมอลหลวงอื่นๆต่างพากันไม่พอใจนาง ได้เข้าทูลถกเถียงวญโอกาสนี้กดดันจิ้งกิ้งโดยให้นางถวายการรักษาพระเจ้าจุงจงให้หายเป็นปกติให้ได้ จิ้งกิ้งรู้ดีว่าการถวายการรักษาด้วยโอสถและการฝังเข็มไม่สามารถใช้กับพระเจ้าจุงจงได้ ดังนั้นนางจึงกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าต้องผ่าตัดเอาเนื้อร้ายออกมาเท่านั้น

ซองอุนแปดและชินอ๊กก็รู้ว่าจิ้งกิ้งเคยรักษาด้วยการผ่าตัดมาก่อน นางรู้จักการฝังเข็มตามจุดสำคัญต่างๆเพื่อให้เกิดความซาไม่มีความรู้สึกใดๆ แต่การผ่าตัดถวายพระเจ้าจุงจงนั้น อย่างไรก็ตามก็น่าเป็นห่วงอยู่ดี บรรดาข้าราชการกราบทูลพระเจ้าจุงจงให้ทรงเอาผิดที่จิ้งกิ้งคิดล่วงเกินเบื้องสูง นึกไม่ถึงว่าพระเจ้าจุงจงกลับรับสั่งให้ทุกคนออกไป จิ้งกิ้งรู้ว่าพระเจ้าจุงจงทรงไว้ใจนาง

#### ตอนที่ 74

พระเจ้าจุงจงทรงเตรียมหาทางหนีทีไล่ให้จิ้งกิ้งไว้ล่วงหน้าแล้ว เพื่อปกป้องจิ้งกิ้งไว้ พระองค์มีรับสั่งให้ส่งตัวจิ้งกิ้งไปยังสถานที่ที่เนรเทศมินจุงโฮไป จากนั้นให้มินจุงโฮพาจิ้งกิ้งไปจากอันหยางไปใช้ชีวิตอยู่ด้าหมิง นึกไม่ถึงว่าระหว่างทางที่มินจุงโฮและจิ้งกิ้งพากันเดินทางไปด้าหมิงนั้น ทั้งสองก็ได้ยินข่าวการสวรรคตของพระเจ้าจุงจง

จิ้งกิ้งต้องการกลับวังหลวง แต่ร่างกลับถูกทัดทานโดยให้ปฏิบัติตามรับสั่งพระเจ้าจุงจง อีกทั้งในเวลาี้ทางการกำลังตามจับจิ้งกิ้งอยู่ ทำให้จิ้งกิ้งและมินจุงโฮต้องพากันหลบหนีสถานเดียวโดยไม่มีทางเลือก มินจุงโฮและจิ้งกิ้งพากันอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่ง โดยไม่ได้เดินทางไปด้าหมิงจนกระทั่งเวลาผ่านไปแปดปี..

เสี่ยวเสียนลูกสาวมินจุงโฮกับจังกิมเป็นเด็กเฉลียวฉลาด แต่นางกลับไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของจังกิมจนต้องถูกตีอยู่เป็นประจำ อุปนิสัยของเสี่ยวเสียนแตกต่างกับจังกิมสมัยที่นางเป็นเด็กอย่างสิ้นเชิง จังกิมรู้ว่ามิหญิงสาวชาวบ้านคนหนึ่งกำลังจะคลอด แต่เนื่องจากคลอดยากจำเป็นต้องผ่าตัด นึกไม่ถึงว่าชาวบ้านกลับไม่ยอมให้จังกิมผ่าตัด ทั้งยังจับตัวชอจังกิมส่งทางการอีกด้วย มินจุงโฮเห็นเช่นนั้นจึงตัดสินใจพาครอบครัวหลบหนี

คังดึกคู่ออกตามหาจังกิมและพบว่าจังกิมและครอบครัวกำลังหลบหนีการจับกุมของทางการ คังดึกคูเดินทางกลับฮันฮยาง จากนั้นบอกชินปีว่าจังกิมอยู่ที่ฮันฮยาง ชินปีล่วงรู้เช่นนั้นจึงนำความไปบอกเยนเซ็ง เยนเซ็งนำความกราบทูลพระพันปีหลังจากที่พระพันปีทรงทราบเรื่องนี้ก็มีการรับสั่งเรียกจังกิมและครอบครัวกลับเข้าหลวง โดยจะคืนตำแหน่งและฐานะในวังหลวงให้จังกิมดังเดิม

หลังจากกลับวังหลวงแล้ว ทั้งมินจุงโฮและจังกิมจะได้พบเพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบกันเป็นเวลานานหลายปี พระพันปี ได้ทำโช้วอี่เจ็งต่างแยกกันเกลี้ยกล่อมจังกิมและมินจุงโฮกลับวังหลวงรับใช้ราชสำนัก ซึ่งทั้งสองก็ปฏิเสธเพราะต้องการใช้ชีวิตครอบครัวอยู่นอกวังอย่างสงบ แต่จังกิมก็รับปากพระพันปีว่าหากพระพันปีต้องการความช่วยเหลือ จังกิมจะรีบกลับมาในทันที



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

### ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอลิสสา วิทวัสกุล เกิดวันที่ 19 ธันวาคม 2525 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตจากคณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เมื่อเดือนตุลาคมปีพ.ศ. 2546 และได้เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทในสาขาบริหารบัณฑิต ในปี 2548



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย